POLIROM

György Dragomán

Corul leilor

BIBLIOTECA POLIROM

După ce a publicat câteva romane importante, iată-l pe Dragomán revenind la proza scurtă, pe care o scrie din adolescenţă. *Corul leilor* este o selecţie de prima mână din rodul a nu mai puţin de treisprezece ani de creaţie. Ceea ce insuflă viaţă povestirilor este ritmul lor, protagoniştii învingându-şi prin muzică temerile, doliul, suferinţele din dragoste, aleanul. În fiecare frază pulsează muzica, răsună jazzul, baladele latino, heavy metalul barbar sau valsurile nobile şi sentimentale, duduie manelele şi popul coreean, bătăile inimii se amplifică, paşii în alergare bat darabana pe pavajul de piatră. În povestirea ce dă titlul volumului, râsul bunicului care-şi consolează nepotul face obiectele ce se odihnesc în sertarele comodei să se cutremure, dând naştere unei polifonii, de parcă toate capetele de leu ce o împodobesc s-ar fi apucat să mârâie în cor. Lumea este privită din multiple puncte de vedere, iar în povestiri monologhează când un băiat sau o fetiţă, când o femeie sau un bărbat în toată firea. Fiecare cântă pe vocea lui, dar toate cântecele au un izvor comun: pasiunea şi curajul de a fi – precum şi o rafinată, dulce melancolie.

Scriitori contemporani, voci şi tendinţe noi
în literatura universală de azi.

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

György Dragomán, *Oroszlánkórus*

Copyright © Dragomán György, 2015

© 2020 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Alexander Sorokopud/Shutterstock.com;
© by Karen Roe/Flickr.com (colaj)

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

DRAGOMÁN, GYÖRGY

Corul leilor / György Dragomán; trad. din lb. maghiară de Ildikó Gábos-Foarţă. – Iaşi: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8246-1

I. Gábos-Foarţă, Ildikó (trad.)

821.511.141

Printed in ROMANIA

György Dragomán

Corul leilor

Traducere din limba maghiară
de Ildikó Gábos-Foarţă

POLIROM
2020

Fiilor mei

Arcușul de fier

În zori, în timp ce trage de mine să mă izgonească din pat, Tata îmi spune că știe că sunt obosit, știe că abia mă mai țin pe picioare, dar ce să-i faci, trebuie să exersez, trebuie să profit de fiecare minut, de fiecare clipă, pentru că nu mai am mult timp, o lună nu-i așa de mult și se apropie ziua când o să împlinesc treisprezece ani și atunci o să vină violonistul cel negru ca să mă examineze, așa că până atunci trebuie să exersez încontinuu, când nu dormim, exersăm, e musai, pentru că nu vrea să pățesc și eu ce-a pățit el.

Tata își întinde mâinile și mi le arată, degetele-i sunt strâmbe și noduroase ca rădăcinile de tisă, spune că de fapt n-o să fie un examen, ci o competiție, va trebui să concurez cu violonistul cel negru, el se va posta în mijlocul camerei și va cânta ceva, una din cele șaptezeci și șapte de melodii, apoi va trebui s-o cânt eu, iar dacă voi cânta mai bine ca el, atunci o să-mi dăruiască vioara lui, vioara și arcușul, apoi va ieși din cameră, va urca rapid în vârful părului uscat, își va descheia paltonul, întinzându-l cu brațele în chip de aripi, își va lua zborul

şi nu se va mai întoarce niciodată, dar dacă nu, atunci o să-mi zdrobească degetele cu arcuşul lui de fier, şi nu numai degetele, ci toate oscioarele mâinii, astfel încât niciodată nu voi mai putea ţine în mână nici arcuşul, nici vioara, aşa că ar fi bine să mă străduiesc, să nu mă fofilez şi să nu trişez, căci altfel pot să-mi iau adio de la degeţelele mele mult iubite.

Tata stă în balansoar, agită în aer vechiul său arcuş, dirijează, spunându-mi când să mă opresc sau s-o iau de la capăt sau să repet sau să cânt mai repede sau să cânt mai lent, dar mai ales că nu-i bine, nu-i bine, păi nu aud că nu-i bine, să ciulesc urechile, totuşi sunt fiul lui, nu se poate să fiu atât de afon.

Balansoarul pendulează înainte şi înapoi pe covorul persan ros, parcă ar fi un metronom uriaş, scândurile podelei scârţâie ritmic sub covor, Tata-mi spune că ştie că-i foarte greu, dar să nu-mi fie frică, pentru că din clipa în care m-am născut, a şi început pregătirea mea pentru a-l învinge pe violonistul cel negru, de aia şi ţin atât de frumos arcuşul, pentru că mi-a pus unul în mână încă înainte de-a fi învăţat să umblu, de bleg ce eram, n-am vrut să-l apuc, însă el mi l-a legat frumuşel de mână cu tifon impregnat cu sacâz, ca să nu-l pot arunca, ca să mă obişnuiesc să-l ţin şi să mă obişnuiesc cu greutatea lui, pentru că el încă de-atunci ştia că fiecare minut e preţios, de fiecare clipă trebuie să profiţi.

Când exersez melodiile mai vivace, iar balansoarul Tatei se leagănă mai săltăreţ, strigă la mine să ţin ritmul,

să mă gândesc la violonistul cel negru, dacă am impresia că ăsta-i un exerciţiu obişnuit, păi să aflu eu că violonistul cel negru exersează în fiecare noapte afară, la răspântia de drumuri, cu spatele la lună, astfel încât să vadă umbra arcuşului proiectată în praful de pe drum, iar de cântă suficient de repede, atunci umbra nu mai poate urmări arcuşul, se desprinde de el şi rămâne acolo, în praful drumului, ca o băltoacă neagră şi lăbărţată, şi să-mi imaginez că sunt şi eu la fel de rapid. Când Tata îmi povesteşte astea, uneori se ridică din balansoar, se pune în spatele meu, îşi aprinde lanterna Xenon cu zece leduri, îndreptând raza spre mine, astfel încât umbra mea să se proiecteze neagră pe perete, şi zice să-mi imaginez că eu sunt violonistul cel negru, să-mi mişc mâna de parcă n-ar fi a mea, şi atunci eu mă uit întotdeauna la perete şi la umbra mea de pe perete şi aştept ca măcar o dată umbra mea să rămână locului, însă n-o face niciodată.

Tata îmi spune că atunci când cânt, nimic nu trebuie să mă tulbure, uneori îmi bagă lumina lanternei direct în ochi, alteori îmi suflă aer în urechi cu pompa de la bicicletă ori ţopăie în jurul meu cu o cârâitoare în mână, sunt şi cazuri când ia lanţul câinelui, îl bagă în cazanul de rufe, pe care îl scutură apoi cu toată puterea, zice că trebuie să mă obişnuiesc, pentru că violonistul cel negru va stârni un vânt în jurul meu, va fi ca şi cum o mulţime de ciori şi lilieci s-ar agita şi ar bate din aripi pe lângă obrazul meu, însă eu nici atunci n-am voie să greşesc.

Tata ţopăie în jurul meu cu cazanul în mână, lanţul dinăuntrul lui zornăie foarte tare, dar vocea Tatei acoperă zgomotul, povesteşte despre violonistul cel negru, zice că el mereu se duce la cimitir la miezul nopţii şi cântă acolo, trezind strigoii, iar strigoii se trezesc, vuiesc în jurul lui ca vântul pe timp de furtună, iar dacă ar cânta fie şi o singură notă falsă, strigoii l-ar lua imediat şi l-ar duce sub pământ, însă violonistul cel negru nu se sperie niciodată sau, chiar dacă se sperie, n-o arată, ci îi face pe strigoi să danseze, iar dacă se satură de ei, începe să cânte de-a-ndăratelea şi atunci strigoii n-au încotro, trebuie să se bage iar sub pământ, chiar aşa, dacă violonistul cel negru cântă de-a-ndăratelea, poate să potolească şi cea mai violentă furtună şi, dacă ar vrea, ar putea şi să risipească norii, şi să vindece bolnavii, asemenea putere are arcuşul lui.

Tata zice că atât de bine trebuie să ştiu toate cele şaptezeci şi şapte de melodii, încât să le pot interpreta şi cu ochii închişi, *da capo al fine* şi invers, chiar şi atunci când sunt trezit din cel mai adânc somn, şi de multe ori chiar mă trezeşte, îmi freacă obrajii cu un prosop muiat în apă, nici nu aşteaptă să mă ridic în şezut în pat, că-mi şi pune în mână vioara şi arcuşul, spunându-mi titlul cântecului, uneori nici nu mă mai ridic, cânt aşa, culcat, Tata zice c-o fac bine, dar trebuie să ştiu că violonistul cel negru poate cânta şi dacă stă atârnat cu capul în jos, uneori se urcă până-n vârful celui mai înalt brad, se agaţă cu cizmele de cele mai subţiri crengi, apoi se

întinde pe spate pe crengile moi de brad şi acolo cântă, aşa cântă, făcând să se deschidă toate conurile de brad, iar seminţele din ele să-i cadă direct în gură.

Tata-mi zice că de acum înainte va trebui să cânt şi în timp ce mănânc, dacă violonistul cel negru poate, atunci trebuie să pot şi eu, din tăieţeii cu griş face mici cocoloaşe şi le aruncă în sus, uneori reuşesc să le prind direct cu buzele, alteori mă folosesc de coate sau de arcuş ca să le direcţionez spre gură, şi chiar dacă nu-mi scapă nici una, Tata nu mă laudă, nu-mi spune că sunt isteţ, doar dă din cap, îmi dau seama că-i mulţumit numai după faptul că-mi aruncă în gură, una câte una, seminţe prăjite şi sărate de dovleac sau bomboane acrişoare cu gust delicios de zmeură.

Pot să mă odihnesc numai dacă fac crampe, atunci Tata mă culcă pe podea şi-mi face masaj cu ulei de nucă până îmi trece, însă şi în acest răstimp tot despre violonistul cel negru îmi povesteşte, se zice că violonistul cel negru locuieşte dincolo de munte, în podul vechii fabrici de sticlă, când cu chiu, cu vai i s-a vindecat mâna, s-au dus acolo, el şi prietenul lui cel mai bun, ca să-i fure vioara, s-au dus într-o sâmbătă, pentru că sâmbăta violonistul cel negru nu cântă, ci doarme toată ziua şi toată noaptea, de la primul cântat al cocoşilor până la următorul, au şi găsit fabrica, au auzit şi sforăitul violonistului negru, numai poarta din zidul de cărămidă al fabricii de sticlă n-au găsit-o, ci au tot ocolit clădirea

când într-un sens, când în celălalt, până la primul cântat al cocoşilor.

N-am voie să mă opresc nici dacă se rupe vreo strună de la vioară, deşi sunt strune foarte bune şi rezistente, Tata le-a confecţionat pe toate din mate de berbec negru şi fire de păianjen cu cruce, din când în când se mai rup şi ele, Tata mi-a spus că de-aia a pătit-o el, pentru că a lăsat vioara din mână când i s-au rupt două strune deodată, însă eu n-am voie să fac asta, e esenţial ca, orice s-ar întâmpla, nici măcar pleoapele să nu-mi zvâcnească, să continui să cânt până mai am măcar o strună, ba chiar şi după aceea, să cânt cântecul până la capăt. Uneori, ca să mă obişnuiesc, îmi taie câte-o strună cu foarfeca mare de croitorie, atunci trebuie să cânt atât de sus, încât ne scrâşnesc dinţii şi ne ţiuie urechile la amândoi, dar tot nu mă opresc.

Când sunt obosit într-un asemenea hal, încât nu mai sunt în stare să cânt, ieşim în curte, Tata mă ajută să mă aşez în ligheanul pe care l-a montat în locul găleţii, la capătul lanţului de la fântână, apoi mă coboară în adânc până jos de tot, până când aproape că ating suprafaţa apei cu tălpile, asta pentru ca răcoarea fântânii să-mi dea noi puteri. Acolo jos e cel mai greu să cânţi, pentru că în jurul meu e numai ecou şi clipoceală, de zici că-i furtună, lanţul se leagănă, dar eu continui să cânt, mă las pe spate, cu trupul întins paralel cu apa, aşa cum m-a învăţat Tata, lăsând ca răceala jilavă să-mi răcorească ceafa, apoi mă uit în sus, la pata de cer albastră şi mică,

cât un inel. Țin arcușul foarte strâns, mă gândesc la degetele Tatei, la ce mi-a spus el despre fântâna noastră, că-i atât de adâncă, încât de acolo și ziua se văd stelele și cerul negru, fac să vibreze puternic un *sol*, atât de tare, încât simt furnicături în maxilar și în tot capul, îmi imaginez că acolo sus cerul se face negru și apare oiștea Carului Mare.

După ce Tata mă scoate din fântână, mă întreabă dacă am văzut stelele, mă gândesc la cerul albastru și-i spun că da, atunci Tata îmi zâmbește, dinții-i scânteiază în lumină de parcă ar fi din aur, își vâră degetele-i strâmbe în părul meu, apoi îmi zice că-i bine, e foarte bine, atunci sută la sută n-o să fie nici un bai.

Cry me a river

(Trac)

Când am păşit prima oară pe scenă, sala fremăta şi zumzăia precum marea şi atunci am avut deodată impresia că stau pe mal, valul înspumat şi cenuşiu se apropie vertiginos, mă ia pe sus şi mă-nvârte şi mă izbeşte de stânci, am simţit că nu voi putea scoate nici un sunet, nu voi putea cânta, s-a zis cu mine, sunt terminată.

Am ridicat capul, mi-am aţintit privirea drept în reflectoare, lumina albă m-a orbit complet, m-a orbit şi m-a îngheţat, era de parcă m-aş fi uitat într-o oglindă, mă vedeam şi ştiam că n-o să meargă, eu nu sunt decât o adolescentă diformă, cu mâini şi picioare lungi, degeaba tocurile, degeaba rochia de seară, tot un copil rămân, n-am ce căuta aici, şi atunci am închis ochii şi îndărătul pleoapelor era lumină, portocalie şi verde, am crezut că e soarele, că văd soarele ce răsare din mare ca să mă încălzească şi să mă înfierbânte, să mă atragă şi să mă tragă spre el, şi atunci am simţit că eu sunt marea şi valul e în mine şi am simţit cum buzele mi se deschid

și de undeva, din adâncurile mele, izbucnește cântecul, nu suna prea tare, ci așa cum trebuie, cu pasiune reținută și încordată, auzeam cum în spatele meu s-au pornit să cânte contrabasul și tobele și pianul, nu eram atentă la propria voce, nici la muzică, ci numai la faptul că publicul a amuțit brusc, de parcă ar fi uitat cu toții să respire, și atunci, deodată, am simțit că totul va fi bine, nu contează că am doar paisprezece ani, nu contează că engleza mea e proastă, contează numai ceea ce simt, contează că tot ce simt transpare în vocea mea, vibrează în ea, și eu cânt *cry me a river* și chiar dacă n-am fost încă niciodată cu adevărat îndrăgostită, și chiar dacă n-am fost încă niciodată părăsită, și chiar dacă nici eu n-am părăsit niciodată pe nimeni, în vocea mea tot se simte dezamăgirea dureroasă și fără speranță fiindcă totul s-a terminat, totul e vid și nimic nu mai poate fi salvat, și chiar dacă niciodată nu mi-a frânt încă nimeni inima, și chiar dacă nici eu n-am frânt încă niciodată inima nimănui, în vocea mea tot se simt durerea și acceptarea acestei dureri și, totodată, iertarea și neputința de a ierta ceea ce e de neiertat, da, toate astea se regăsesc în vocea mea.

Stăteam acolo cu ochii închiși, cântam acel cântec foarte-foarte trist și simțeam că e atât de greu, încât n-am să-l pot duce, n-am să pot suporta, tristețea e mai grea decât vocea mea, o să mi-o sfărâme, această imensă tristețe o să mă sugrume, e imposibil să termin de cântat acest cântec, prevedeam cum îmi cedează vocea și rămân tăcută, și atunci am deschis ochii și iar m-am

uitat drept în lumină și auzeam muzica, tobele și pianul și contrabasul, zvâcnetul grav al contrabasului era exact ca plânsul care mă sufoca, iar eu tocmai despre plâns cântam, *cry me a river*, pianul mi-a înălțat vocea, zvâcnetul contrabasului a menținut-o și a susținut-o, iar tobele i-au conferit ritm, dizlocând-o din încremenirea lipsită de speranță, și atunci am simțit cum trece durerea, da, tocmai despre asta era vorba, că durerea trece, și atunci am înțeles că nu sunt singură, că nu stau singură pe scenă, muzica e alături de mine, mă ridică și mă susține, face ca greul să fie ușor, iar ușorul, greu, mă ajută să simt și să trăiesc, eu n-am altceva de făcut decât s-o las să mă pătrundă, s-o simt și să exprim ce simt, iar dacă sunt în stare să fac asta, atunci totul va fi bine, atunci voi deveni într-adevăr o cântăreață autentică, nu doar o fată într-o rochie de seară prost croită, care are o voce frumoasă și trac.

M-am uitat fix în lumină, apoi încet în jos, spre public, am cântat și am văzut cum fețele prind contur din acea strălucire și știam că dacă sunt atenți la mine, atunci simt același lucru ca mine, aceeași ușurare eliberatoare, și atunci m-am văzut iarăși stând acolo, pe scenă, cu fața inundată de un zâmbet pătrunzător și radios.

(Vopsea)

Primul meu gând a fost că nu va fi nici un concert. E imposibil să fiu în stare să cânt.

Apoi, când în sfârşit mi-am dat seama că vorbele spuse de soţul meu sunt adevărate, că vorbeşte serios, că spune grav că între noi totul s-a terminat, nu mă mai iubeşte, pentru că iubeşte pe alta, alături de care îşi vede de-acum viaţa şi viitorul profesional, ştie că nu trebuia să-mi spună asta tocmai acum, cu cinci minute înainte de concert, dar să înţeleg că nu putea să mai stea în spatele meu pe scenă fără ca eu să ştiu adevărul – deci atunci când am priceput toate astea, mi-a venit în minte că peste o săptămână urma să fie aniversarea a optsprezece ani de viaţă împreună.

Îi priveam gura, îşi lingea nervos buza de jos în timp ce vorbea, din când în când îşi netezea fruntea, dându-şi la o parte şuviţele de păr, îi iubeam aceste gesturi pline de nelinişte, aproape feminine, cred că din cauza mâinilor sale m-am îndrăgostit de el încă de la prima repetiţie, din cauza degetelor, avea un mod de a mângâia gâtul contrabasului, că îi simţeam atingerea pe piele, îmi imaginam cum îi alunecă mâinile pe spatele meu, cum îşi plimbă degetele pe şira spinării, apăsând uşor muşchii mei încordaţi, cum mă trage spre el, strângându-mă în braţe, era atât de evident că toate astea trebuiau să se întâmple, încât nici măcar nu m-am ruşinat de aceste gânduri, nu mi-am plecat capul, nu l-am întors, ci i-am zâmbit. Mai apoi mi-a mărturisit că niciodată nu mai văzuse un zâmbet atât de încrezător, sălbatic şi curat, iar când am început să cânt, m-am gândit că pentru el cânt, numai şi numai pentru el, şi ştiam că şi el ştie,

pentru că interpretarea lui a fost perfectă, îmi imprima ritmul, susținându-mi și întărindu-mi vocea, de parcă ar fi ținut o oglindă dinaintea vocii mele ca să-i amplifice lumina și strălucirea.

Vedeam cum i se adâncesc ridurile de pe frunte, auzeam cum îmi spune că îi e rușine, pentru că știe că tot ce am realizat împreună ține de istoria muzicii, o poveste într-adevăr superbă, cântăreața și contrabasistul se îndrăgostesc și devin celebri împreună, a fost foarte frumos, dar trebuie să înțeleg că iubirea pe care o simte acum pentru altcineva este mai puternică decât orice, n-are încotro, trebuie să mă părăsească, trebuie să plece, valurile vieții îl poartă în altă direcție.

A tăcut, s-a ridicat în picioare, s-a uitat la mine, cu buza de jos ușor răsfrântă, așteptând să zic ceva. Să mă sparg în bucăți, să izbucnesc în plâns, să se întâmple în sfârșit ceva.

Îi priveam fața, simțeam că am înghețat, sunt gheață pe dinăuntru, ar trebui să plâng, dar nu pot, sunt terminată, și atunci, pentru o clipă, el s-a uitat la mine cum n-o mai făcuse niciodată, cu o privire plină de milă și ură și rușine, s-a uitat la mine ca la un obiect, și deodată mi-am adus aminte că i-am mai văzut această expresie pe chip în urmă cu câteva săptămâni, era în baie, se uita în oglindă după ce se bărbierise, a durat doar o clipă, când m-a zărit în spatele lui, deja zâmbea, poate aș fi uitat momentul, însă în aceeași zi, din pură întâmplare, am găsit în coșul de gunoi ambalajul de la vopseaua de

păr, îmi căutam brățara, mi-am scos-o înainte de a mă apuca de gătit și credeam că am aruncat-o din greșeală împreună cu cojile de mere, am fost foarte surprinsă, pentru că el se mândrea întotdeauna că nu încărunțește, am vrut să iau cutia și să i-o vâr sub nas râzând, dar apoi mi-am adus aminte de privirea pe care i-am văzut-o în oglindă și am renunțat.

La fel s-a uitat și la mine, ca atunci, în oglindă, și deodată am înțeles totul, am înțeles că în mine se vede pe el însuși, ceea ce-i stârnește cea mai mare frică, asta vede, propria bătrânețe, și atunci m-am gândit deodată să se ducă dracului cu tot cu infinita lui vanitate, să se ducă dracului și să rămână acolo, numai de-al dracu' n-o să plâng, n-o să fac istericale, n-o să fie nici un *cry me a river*, mă gândeam la frigul din mine, la gheață, l-am lăsat să mi se răspândească în corp, am lăsat să-mi înghețe fața, mi-am simțit gura deschizându-se, am lăsat-o să schițeze un zâmbet glacial, apoi, foarte rece și foarte sec, i-am zis doar atât:

— Păcat.

(Ispahan)

Nu credeam că o să vină. Când a început concertul, încă nu era acolo, l-aș fi văzut, dar apoi, tocmai înainte de *Cry me a river*, stătea deodată chiar în fața mea, în rândul al treilea, pe mijloc, l-am observat în ciuda

reflectoarelor. I-am zâmbit, bineînțeles, mi-am dat seama imediat că-l incomodează felul în care m-am uitat la el, poate se gândea că e bătător la ochi, că observă și ceilalți cum l-am privit, cu toate că nu, toți ceilalți credeau că la ei mă uit, sunt o cântăreață atât de bună, încât fiecare om din public are impresia că eu cânt anume pentru el.

Când colo, eu mă uitam numai la băiat, cum stătea el acolo, cu picioarele încrucișate nervos, cu mâinile pe genunchi, părea încurcat, ținea privirea în pământ, se foia, parcă și roșise puțin, asta îl făcea să pară și mai tânăr, îi dădea un aer de puber, pistruii îi deveniseră mai pregnanți, cât e de dulce, e dulce, mă gândeam, stăteam agățată cu ambele mâini de microfon, unduindu-mi șoldurile pe ritmul muzicii, pe ritmul propriei voci.

La faza asta închideam întotdeauna ochii, mai demult îi închideam și când mă sărutam, însă nu cu el, pe el l-am privit și în timp ce ne sărutam, eu l-am sărutat prima, se vedea pe el că vrea, însă eu am vrut și mai tare, nu mi-a păsat că el are doar douăzeci și trei de ani, iar eu, treizeci și nouă, mi-a trecut prin cap, cum să nu-mi treacă, însă doar cât o melodie lentă și îndepărtată, nu mi-a păsat, l-am luat în brațe și l-am tras spre mine și l-am sărutat și sărutul lui era dulce. S-a speriat puțin, dar apoi mi-a răspuns la sărut și m-a îmbrățișat și el și dulceața sărutului său s-a amplificat și s-a adâncit, gust de trandafiri avea, gust de zmeură avea, și mai avea încă ceva, ceva ce n-am mai simțit niciodată, n-am închis ochii, îi priveam chipul, de aproape pistruii lui

păreau şi mai mari, îi iubesc pistruii, m-am gândit, îi iubesc şi pistruii, sunt îndrăgostită, nu-mi pasă că ar putea să-mi fie fiu. Desigur, aş putea privi lucrurile raţional, tocmai am trecut peste o despărţire urâtă, tocmai mi-am dat seama că şi eu îmbătrânesc, evident că mă îndrăgostesc pe loc de primul bărbat care-mi iese în cale, chiar dacă acel bărbat nu-i decât un tânăr cofetar plin de pistrui, cunoscut la cursul de *Deserturi franţuzeşti la superlativ*, şi poate că tocmai asta-mi place la el, că nu ştie cine sunt, pentru că nu-l interesează deloc, dar deloc jazzul, nici nu ştie ce-i ăla, nu se uită la mine ca la o cântăreaţă, vede doar femeia din mine.

Multă vreme nici nu i-am spus, când m-a întrebat o dată cu ce mă ocup, l-am sărutat şi i-am zis că-i secret, savuram acest joc, savuram faptul că la orele de curs se comporta ca şi cum n-ar fi fost nimic între noi, continua să explice politicos, mie şi celorlalţi, savuram faptul că trebuia să fac în aşa fel încât să rămân ultima, savuram faptul că, dacă voiam, puteam să mă uit la el, făcându-l să roşească până-n vârful urechilor.

Cursul a durat trei luni. Am învăţat cum trebuie să arate o cremă adevărată, cum se temperează ciocolata, cum e să tragi fire de zahăr, dacă-mi pun mintea, ştiu să fac chiar şi prăjituri *macarons*.

La ultima oră de curs i-am dat o invitaţie la concertul meu, frumos colorată, cu chipul meu pe ea şi numele scris cu litere aurii, s-a intimidat îngrozitor când a luat-o în mână, i-am spus că trebuie să-i zic ceva şi atunci,

nervos şi repezit, mi-a spus că ştie, vreau să-i zic că-i prea tânăr pentru mine şi că înţelege şi, la fel de repezit, a scos din geanta de pe bicicletă un borcan şi mi l-a pus în braţe, un dar de adio, aşa mi-a zis, era un borcan închis cu clame, plin cu un gem roşu, mă uitam la faţa lui, la dansul pistruilor de pe obraji, şi am ştiut că n-o să-i mai pot spune ce aveam de gând să-i spun, am deschis borcanul cu un gest nervos şi mi-am vârât degetul în el, apoi am lins gemul vâscos, gura mi s-a umplut de acelaşi gust pe care l-am simţit la primul sărut, ochii mi s-au umplut de lacrimi, am întors capul ca să nu vadă, mi-am şters faţa cu mâneca bluzei de mătase, nu-i aşa că-i delicios, l-am auzit spunând, un amestec de zmeură, trandafiri şi *litchi*, l-a inventat un cofetar de renume mondial, ispahan îi zice. I-am zâmbit, mulţumesc, i-am zis, mulţumesc pentru tot, şi să vină totuşi la concert dacă poate.

Fixându-l cu privirea, cânt *Cry me a river*, las microfonul, îmi apăs palma dreaptă pe pântec, bufniturile neregulate ale contrabasului par măsuri smulse unei inimi ce bate repede, chiar asta şi sunt, aici, în mine, bate o nouă viaţă, numai a mea. Mă uit la băiat, zâmbesc, nu-i spun, mă gândesc, n-o să afle niciodată.

(Semnul păcii)

Urc treptele fredonând, nu jazz, ci folclor, aşa, pur şi simplu, fără text, bălăbănesc punga cu prăjituri din

mână, mă bucur că s-a amânat repetiția, mă bucur că am recuperat această zi de sfârșit de săptămână pe care o credeam pierdută. O să se bucure și Marcell, poate că nici nu s-a trezit încă, pot să-i duc la pat cremeșul și cacaua cu frișcă. Desigur, știu că nu mai e copil, a trecut de cinșpe ani, de multe ori văd bărbatul matur din el, de exemplu se descalță și își azvârle pantofii exact cu același gest neglijent și repezit ca taică-său, asta întotdeauna mă înduioșează atât de mult, încât nu-i mai fac observație să-i pună la loc, pentru că dacă i-aș spune, atunci ar ridica din umeri și mi-ar zâmbi așa cum făcea încă de când era mic de tot, puțin stângaci, puțin jucăuș, iar asta m-ar impresiona grozav, pentru că mi-ar aduce aminte de momentul când mi-a zâmbit pentru prima oară astfel, tocmai se străduia să facă primii pași și a răsturnat măsuța cu teancul de CD-uri de pe ea și s-a speriat de zgomot, s-a uitat neajutorat la mine, ce va fi acum, oare o să-l cert, iar când am început să râd, a încercat să râdă și el, însă, din cauza sperieturii, n-a reușit decât să schițeze acel zâmbet care bineînțeles că m-a făcut să-l iau în brațe, să-l ridic și să-l înec în pupături.

Ajung la trei, o iau pe coridor spre apartamentul de pe colț, e groaznic că iar fac asta, mă gândesc la el ca la un copil mic, pe când el e aproape un adult, nu-mi pasă, pentru mine va rămâne întotdeauna băiețelul meu, singurul bărbat demn de încredere din viața mea. Poate că dacă nu l-aș crește singură, nu l-aș iubi atât de insuportabil de mult. Uneori mă întreb de ce n-a rămas nici un

bărbat cu mine, cred că nici unul n-a vrut să fie pe locul al treilea, după băiatul meu şi după cariera mea de cântăreaţă, odată, pe când avea cinci ani, Marcell m-a întrebat, mamă, e posibil ca muzica să fie tatăl meu, n-am ştiut ce să-i răspund, însă am făcut mari eforturi să nu izbucnesc în plâns.

Sunt cam pe la mijlocul coridorului când încep să aud pulsaţia, adică mai degrabă s-o simt, mi se strecoară în trup prin tălpi, la început nu-mi dau seama ce e, de-abia apoi, ajungând în faţa uşii, aud că e muzica lui Marcell, drum'n'bass, îi place foarte mult, din păcate eu n-o suport, am hotărât s-o asculte doar când eu nu-s acasă, i-am cumpărat nişte căşti foarte bune. Duduiala primitivă a tobelor mă enervează chiar şi aşa, cum răzbate prin uşă, apăs clanţa, nu se deschide.

Ştiu că am încuiat când am plecat, îmi scot cheia, nu intră în broască, văd prin geamul uşii legătura de chei a lui Marcell, de ce şi-o fi lăsat cheia în broască, dau să apăs butonul soneriei şi atunci zăresc în cuier un palton roşu, străin.

Mâna mi se opreşte în aer, nu sun, lângă palton atârnă o traistă colorată, petele albastre, ciclamen, negre şi roşii formează semnul circular al păcii. Îmi aduc aminte că paltonul şi traista asta le-am mai văzut undeva, parcă-l văd pe Marcell ieşind de la bibliotecă alături de o lungană roşcată, nu-şi ia rămas-bun, nici nu se uită la ea, doar vine şi urcă-n maşină şi pornim, eu o văd pe fată prin oglinda retrovizoare, stă pe marginea trotuarului

uitându-se lung după noi. Mă gândesc la fața ei inundată de un zâmbet triumfal și radios, pe care, evident, doar mi-l închipui, e o fată frumoasă, câți ani să aibă, cinșpe, șaișpe? Mă gândesc la Marcell, că de ce nu mi-o fi zis.

Știu că trebuia să vină și momentul ăsta, ar trebui să fiu mândră, mă răsucesc pe călcâie, mă sprijin de perete, mă uit la salcâmii din curte, la unduirea frunzelor fragede abia ivite din muguri, simt tobele de-a lungul șirei spinării, mă ciucesc încet, ritmul parcă s-a schimbat și a încetinit, ar putea fi și duduitul unui contrabas, evident, șlagărul meu etern, *Cry me a river*, bineînțeles că mi se pare numai.

Mâna mea se întinde, se vâră în pungă, rupe hârtia. Apuc cremeșul, îl ling printre degete, simt mirosul de vanilie al zahărului pudră, e sărat și amar ca un plâns înăbușit, înghițit cu noduri.

(Jar)

Nu mi-e bine. Operația a avut loc acum trei luni, însă părul încă nu mi-a crescut la loc, când mă uit în oglinda din vestiar, mă privește tot bătrâna aia numai piele și os, a trecut un an și tot n-am reușit să mă obișnuiesc cu imaginea, acum parcă s-a mai îngrășat un pic, parcă s-a mai rotunjit la față. Îi fac semn, *hello*, draga mea, suntem încă în viață, n-am fi crezut, îmi face și ea semn, ca întotdeauna, spunând ce spun și eu, pot să-i citesc vorbele de pe buze.

Pe asta n-am fi crezut-o, zic iar, mă uit la perucă, până nu-i musai, nu mi-o pun.

Mă mai dau cu puțină pudră, mai mult din obișnuință și pentru mirosul ei, scot din tabachera de argint tradițională țigară de dinainte de concert, chibrit sau brichetă bineînțeles că nu găsesc, trebuie să mă rog de asistent, n-are nici el, se întoarce cu directorul teatrului, directorul aduce chibrituri, îi tot dă înainte cu doamna artistă, divă, face pe jovialul, declară vestiarul loc pentru fumat, văd că vrea conversație, trebuie să-l rog frumos să fie drăguț și să plece, înainte de-a apărea pe scenă am întotdeauna nevoie de singurătate cât de-o țigară.

Mă așez din nou în fața oglinzii, frământ țigara între degete, îmi face bine să aud foșnetul tutunului, o bag în gură, chibritele sunt proaste, nu se aprind, primul se rupe, mai demult asta m-ar fi înfuriat, dar acum nu-mi pasă, scot altul, ăsta se aprinde, mă uit la flacăra galbenă din oglindă, mi-o apropii de față, o lipesc de capătul țigării, trag primul fum, îmi umple gura, gâtul, plămânii.

Îl rețin o clipă, închid ochii, îmi pică bine toată amăreala asta iute. O durere ca o mâncărime îmi străfulgeră coșul pieptului, pătrunzându-mi în trup de-a lungul cicatricilor, deschid ochii și suflu fumul în sus. E dens ca o ceață, îmi acoperă chipul, nu mă mai văd în oglindă, abia răzbate prin el lumina lămpilor, o lumină galbenă, tăioasă, îmi vine-n minte neonul ăla de pe plafon, lumina stridentă a neonului și răceala cadrului acelui pat de metal pe rotile când l-am atins cu talpa, îmi aduc aminte

foarte clar, m-am gândit că pe ăla precis nu l-au spălat, precis nu l-au dezinfectat şi precis că l-a mai atins şi talpa altcuiva înaintea mea, am încercat să-mi retrag piciorul, dar nu mai puteam să mă mişc, acea neputinţă mi s-a părut deodată iremediabil şi profund caraghioasă, ce mai contează, mă gândeam, oricum totul s-a terminat, sunt împinsă cu patul, sunt împinsă până oriunde, mergem şi mergem şi mergem, niciodată n-o să mai ajungem în sala de operaţii, niciodată n-o să mai ies de acolo, nu mai există nimic în afara acestui plafon alb cu un şir lung de neoane orbitoare înfipte-n el, numai asta mai e, liniştea asta rece şi sufocantă, trebuie să accepţi, trebuie să consimţi, odată şi-odată toate au un sfârşit, şi atunci iar am simţit răceala în talpă şi am simţit cum urcă în trupul meu, iar când mi-a ajuns la gât, deodată s-a slobozit din mine o voce, a răsunat lung şi profund, şi atunci m-am gândit că exist, că eu sunt vocea aia, nimic mai mult decât acea voce, n-am trup, nici tălpi, nici glezne, nici coapse, nici picioare, nici pântec, nici sâni, nici spate, sunt doar o voce fără trup, limpede şi cristalină, n-am celule, în mine nu sunt metastaze, nici proliferări celulare, sunt o voce, pot să răsun sau pot să tac, nu contează, numai lumina contează, şi atunci acolo sus, pe plafon, în colţul neonului de formă pătrată, am văzut atârnând un fir de pânză de păianjen, nu era nimic altceva decât un fir subţire, legănat foarte încet de curentul de aer, până la urmă am văzut şi păianjenul, era alb şi transparent, m-am gândit că o să cadă pe mine, ceea ce n-aş

fi vrut, n-am vrut să cadă pe mine, mă uitam, firul era tensionat și vibra ca o coardă, precum coarda *sol* a contrabasului, știam că imediat o să se rupă și am simțit că vreau ceva, din nou vreau ceva, să nu se rupă, asta vreau, să nu se termine, nu, încă nu, și atunci păianjenul a început deodată să se cațăre pe fir în sus.

Fumul se risipește, chipul meu prinde contur, mă uit la țigară, mă uit cum capătul ei devine incandescent, trei minute, aud în difuzor, sala e arhiplină, aud, întind mâna după perucă, păi sigur, mă gândesc, toată lumea e aici, toată lumea a venit, toți vor să mă vadă pentru ultima dată. Toți vor să mă audă cântând *Cry me a river* pentru ultima dată.

Îmi pun peruca, o aranjez, mă uit în oglindă, nu mi-e bine, îmi spun, nu mi-e bine, dar încă sunt în viață.

Sting țigara, pe filtru, urme de ruj roșu ca jarul.

Periuța

Tata și-a dus mâna la inimă, începând să strige ascuțit, s-a aruncat pe spate pe covorul persan și a rămas acolo, cuprins de spasme. Gâfâia din greu, cu ochii dați peste cap.

— Nu-i bine! i-am spus. Ridică-te și mai încearcă o dată.

Tata a încetat să mai gâfâie. S-a ridicat în șezut.

— În pula mea! Cum adică iar nu-i bine?

— Nu-i bine și gata, i-am spus necruțător. Încearcă din nou.

— Mă tragi în piept, a spus tata.

— Tu ai făcut doi ani de Medicină sau eu?

Tata n-a zis nimic.

— Păi, vezi? i-am zis. Și m-ai chemat pe mine pentru că știi că mă pricep la asta. Așa că fă frumușel cum îți spun eu.

Tata s-a ridicat cu greu, și-a aranjat sacoul de catifea reiată, a băut o gură de apă din paharul de pe masă.

— Bine, a zis, sunt pregătit, spune-mi când să încep.

La care eu am scuturat din cap.

— Nu, am spus, n-are rost, hai s-o lăsăm baltă. Până și un prost și-ar da seama că n-ai făcut infarct. Mama n-o să înghită niciodată chestia asta.

Tata a mai băut o gură de apă.

— Sunt un cretin, a spus, cum de-a putut să-mi treacă prin cap o asemenea tâmpenie? Un baterist de calibrul meu nu poate face infarct. Inima îl face pe baterist, pe bateristul adevărat, ritmul ăla interior care bate fără cusur.

— De cinșpe ani nu te-ai mai așezat la tobe, am spus.

— Nu contează, ea e de vină și pentru asta. Mi-a dat foc la tobe. Le-a stropit cu benzină, apoi a aruncat peste ele bricheta mea Zippo aprinsă. Tocmai aia pe care o primisem de la Wynton. Nu-ți aduci aminte?

I-am făcut semn cu capul către tobele din colțul camerei.

— Dar după divorț ți-a cumpărat un set întreg, nou-nouț, de tobe. Mult mai grozav decât ăla vechi.

Tata a dat din mâini a lehamite.

— Nu de bunăvoie mi l-a cumpărat, a obligat-o instanța. Nu-i același lucru. Și, pe deasupra, din banii mei.

— În regulă, am spus. Să mai încercăm o dată.

Tata a inspirat profund, ridicându-și mâna ca s-o ducă la inimă, dar l-am oprit.

— Stai.

Tata a lăsat mâna în jos, a expirat.

— Ce-i? a întrebat.

— Îți mai spun o dată că așa n-are rost. Dacă ai fost de căcat de șapte ori, o să fii și a opta oară.

— Du-te-n pizda mă-tii.

Tata a mai băut o înghiţitură de apă.

M-am uitat la tobe.

— Ascultă, tu chiar vorbeşti serios, cinşpe ani te-ai uitat la chestiile astea şi nu te-ai atins de ele niciodată?

— Ia mai lasă-mă-n pace. Tu nu pricepi nimic din toate astea.

— N-ai fost niciodată un baterist adevărat, am spus. Poţi să-mi torni câte baliverne vrei despre Chick Corea şi Wynton Marsalis şi că ai stat la un braţ distanţă de Charlie Parker. Dacă ai rezistat cinşpe ani fără să baţi la tobe, atunci nu eşti baterist.

— Maică-ta-i de vină. M-a blestemat, pricepi? Că să mor dacă mai pun vreodată mâna pe bețe.

— Măcar de mi-ar fi dat mie sculele, am spus. Mai durează zece ani până strâng eu bani pentru aşa ceva.

— La ce bun? Ceea ce faci tu e o pulă, nu cântat la tobe. Pula calului – şi tata a făcut o mutră de parc-ar fi vrut să scuipe pe jos. Dac-ai cânta măcar ceva ca lumea, dar cu căcatul ăla de raghe sau ce-o fi nu-s de acord, n-o să te sprijin.

— Nu raghe, ci reggae, am spus. Şi nu e de căcat.

— Nu pe dracu'. Umţa-umţa, tamtam-tamtam-tamtam-tamtam, patru măsuri, a treia fracţionată sau accentuată, asta-i tot. Mare scofală!

— Cel puţin eu bat. Şi-mi face plăcere. Nu trăiesc, ca tine, din gloria de pe vremuri, când ai bătut la tobe în trupa lui Wynton Marsalis numai din cauză că bateristul lui tocmai îşi luxase glezna.

— Acum faci pe grozavul, dar şi tu trăieşti din gloria mea apusă. Dacă n-ai purta numele meu, nimeni nu te-ar băga în seamă.

— Să crapi naibii!

Tata şi-a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi apărat.

— Stai calm, a spus. Acuşi vine maică-ta. Hai să mai repetăm o dată.

Am scuturat din cap:

— La ce bun? Eşti un actor de căcat, mama n-o să cadă-n plasă. Dar las' că rezolv eu.

— Mai slăbeşte-mă.

— Fii atent, am spus. Nu te speria.

Am băgat mâna în buzunar, am scos aparatul cu electroşocuri şi i l-am arătat.

— Bestială idee! a spus tata. E drept că întotdeauna am urât aparatul de ras electric, dar faptul că am obrazul neted tot nu înseamnă că infarctul va fi mai credibil.

— Ăsta nu-i un aparat de ras electric, i-am spus apropiindu-mă de el, ci un aparat cu electroşocuri.

Şi, înainte ca el să poată răspunde ceva, i l-am lipit de gât, apăsând ferm pe buton.

A urmat o scurtă explozie de scântei albastre, sfârâitoare, tata a scos un urlet, s-a făcut alb ca varul, ochii i-au ieşit din orbite şi, într-adevăr, era mult mai convingător decât în încercările-i anterioare, până şi faţa i s-a schimonosit corespunzător.

— Reggae nu-i de căcat, am spus, apoi am luat degetul de pe buton.

Tata s-a prăbuşit la pământ şi a rămas nemişcat.

Am aşteptat puţin, apoi l-am zgândărit uşor cu bocancii.

— Bine, am spus, trezeşte-te!

Tata, nimic.

— Trezeşte-te, n-auzi? am spus.

Tata, nimic.

— Nu fă mişto de mine, era setat la doar trei mii de volţi, de la atâta nu poţi ajunge în halu' ăsta.

Tata, nimic.

Zăcea pe covor cu buzele vinete şi ochii daţi peste cap, ba mai mult, părea că nici nu mai respiră.

— Hai, trezeşte-te, n-auzi? am spus din nou.

Nici o reacţie. M-au trecut toate apele – Dumnezeule! –, m-am repezit la masă, am apucat paharul şi i-am aruncat conţinutul în faţă.

— Tată! am strigat. Trezeşte-te, n-auzi, trezeşte-te naibii odată!

Tata s-a ridicat în şezut cu mişcări sacadate, exact ca un zombi din filmele alea horror *niu cuul*, scoţând şi un ţipăt pe măsură, doar că mai articulat.

— Futuipizdamăsiinpulamea! Mi-ai băgat votcă-n ochi, futu-i! O să orbesc, futu-i! Eşti un cretin, futu-i! Adă repede un prosop, în pizda mă-tii! Auzi? Orbesc! Futuidumnezeiimăsii – şi aşa mai departe.

Îmi părea rău de el, dar nu m-am putut abţine şi m-a pufnit râsul în timp ce alergam spre baie ca să-i aduc un prosop.

— *Sorry*, n-am ştiut că-i votcă, futu-i, i-am zis printre hohote de râs.

— O să orbesc, futu-i! Ce pula mea e de râs aici, numai eu pot să am aşa o pulă de băiat, futu-i! Adă-ncoa' căcatu' ăla de prosop! Mama mă-sii!

I l-am întins, el şi l-a apăsat pe obraz şi s-a apucat să se şteargă la ochi.

— Ustură de mor, futu-i. Ajută-mă să mă ridic.

L-am ajutat.

A reuşit cumva să se ridice-n picioare, apoi, clătinându-ne, am ajuns în baie.

Am deschis robinetul, tata s-a aplecat deasupra chiuvetei şi a început să se spele pe ochi.

— Futu-i, asta a fost cam dură. Am crezut c-o să mor.

— Nu era vorba că de ani de zile nu mai bei? am întrebat.

— Păi, încearcă tu să simulezi un infarct fără votcă, a spus, lăsând prosopul jos. Ce dracu' mi-ai făcut, ha? De ce dracu' m-ai atacat cu aparatul ăla de ras scurtcircuitat?

— Ţi-am zis că nu-i aparat de ras, ci un aparat cu electroşocuri.

Ne-am întors în cameră, tata a scos sticla de votcă din vaza mare de pe podea, a tras o duşcă, apoi mi-a întins-o:

— Vrei?

— Nu.

Am luat de pe masă aparatul cu electroşocuri şi i l-am arătat:

— Ăsta e. Aici sunt electrozii, pe ăştia trebuie să-i lipeşti de piele, pe urmă reglezi din buton cât de puternic să fie şocul şi apeşi. Marfă, nu?

Tata mi l-a luat din mână, l-a sucit, l-a învârtit, s-a uitat.

— Marfă, a spus, însă i-am surprins licărul din privire.

L-am apucat de încheietura mâinii înainte s-apuce să apese electrozii pe gâtul meu.

— Nee-nee, am spus. Nu eu vreau să simulez un infarct.

— În regulă, futu-i, a oftat tata şi a coborât braţul, lăsându-mă să-i iau aparatul din mână. Dar care-i planul? S-o dobor cu ăsta pe maică-ta? Ar merita curva bătrână.

Am ridicat din umeri:

— Nu. Uite cum facem. O să fixăm aparatul cu bandă izolatoare sub braţul tău stâng, astfel încât să poţi apăsa cu cotul pe buton. Pe urmă, când vrei să faci infarctul, nu-ţi duci mâna dreaptă la inimă, ci sub braţ, durerea care radiază dinspre umeri e oricum un simptom tipic de infarct, deci îţi duci mâna acolo şi apeşi cu cotul pe buton. O să te zvârcoleşti ca o broască. O să fie bestial. Nu ştiu ce vrei să obţii cu toate astea, dar cu siguranţă o să arate foarte bine.

Tata s-a uitat un timp la aparat fără să zică nimic, apoi a spus:

— Futu-i. Ei bine, fie.

S-a uitat la mine oftând şi a arătat spre ceasul de perete:

— S-o facem. Maică-ta o să ajungă aici imediat.

— Bandă ai? l-am întrebat.

A dat din cap:

— Afară, în bucătărie.

Am ieşit împreună din cameră.

Bucătăria era plină cu vase nespălate şi cutii goale de conserve. Tata s-a dus la credenţ, a tras sertarul cu unelte, a cotrobăit scurt prin el, dar bandă n-a găsit.

— Stai să te ajut, am spus.

Am scos sertarul, l-am pus pe masă şi am început să scormonesc printre şurubelniţe, gheme de sârmă, punguţe pline de cuie, bucăţi de lemn şi pungi de plastic făcute cocoloş.

— Acum cred că ar fi cazul să-mi spui: de fapt de ce v-aţi certat? l-am întrebat. Dacă, Doamne fereşte, mori pe bune, n-o să aflu niciodată adevărul.

— Foarte amuzant, a scuturat tata din cap. Maică-ta nu ţi-a povestit?

— Nu, am spus în timp ce scoteam de sub o pungă o rolă deşirată de bandă maronie.

— Am fost un idiot, a spus tata. Am înşelat-o pe maică-ta. Cu o cântăreaţă din Cuba. Apoi mi-a părut rău şi i-am povestit. Am rugat-o să mă ierte. Şi dacă n-aş fi dat atâta din gură, chiar m-ar fi iertat. Dacă ar fi fost doar o femeie oarecare, nu s-ar fi supărat. Însă când a aflat că-i cântăreaţă, a hotărât să-mi distrugă viaţa. Şi maică-ta a vrut să fie cântăreaţă, ştiai?

Am dat din cap:

— Știam.

Tata a dat din cap.

— Vocea ei nu era destul de bună și îi era frică de scenă.

Tata a rămas tăcut, privind în gol. Fața îi era atât de tristă, că mi-a părut chiar rău de el. Am spus:

— Zi-i mai departe, dar mai întâi scoate-ți cămașa. Să-ți pun aparatul.

Tata a dat din cap, și-a descheiat cămașa, iar eu am început să tai fâșii din bandă, lipindu-le cu un capăt de marginea mesei: atârnau acolo, frumos aliniate.

— Maică-ta a hotărât să se răzbune pe mine. Și-a pus în gând să mă distrugă.

În timp ce vorbea, tata a ridicat brațul, eu i-am pus aparatul la subsuoară și am început să i-l fixez pe piele cu fâșiile de bandă.

— Maică-ta și-a făcut rost de un avocat bun, care m-a stors de-a binelea, știi, pe atunci încă mai beam pe rupte, așa că nu i-a fost deloc greu. De atunci trebuie să-i plătesc lunar alocație pentru tine și frate-tău și așa se duce puținul ăla pe care-l primesc ca drepturi de autor. Cine pula mea ar fi crezut atunci că n-o să mai scot niciodată vreun disc? Pe deasupra, a emis și pretenția să nu-i trimit banii prin poștă sau virament bancar, ci să vină ea lunar să-i ridice personal. Vrea să vadă cum sufăr. Cum acționează și mă distruge blestemul.

Tocmai îi lipeam a cincea fâşie de bandă.

— Mai slăbeşte-mă cu blestemul ăsta.

— Crez' că m-am îmbătat şi acum aiurez. Atunci nici faza aia când mi-a dat foc la scule nu-i adevărată, nu?

Păi, aia chiar a fost adevărată, văzusem şi eu tobele carbonizate.

— Bine, bine, e drept c-a fost cam prea de tot, dar de-atunci ar fi trebuit să treci peste asta.

— Dacă n-ar fi fost decât incendierea, aş fi trecut. Dar maică-ta voia să mă distrugă cu totul, voia să nu mai cânt la tobe în viaţa mea. A agăţat pe undeva un cubanez, unul care studia medicina la noi, dar de fapt era un fel de vrăjitor *voodoo* sau dracu' ştie ce, ei, şi ăsta a instruit-o pe maică-ta ce şi cum să facă. Dacă-ţi imaginezi că doar a dat foc la tobe aşa, pur şi simplu, te înşeli, înainte de asta a vârât în toba mare o pisică neagră cu ochii scoşi, închizând-o acolo să ardă şi ea împreună cu tot restul, ca blestemul să prindă. A vrut să-mi stea inima-n loc dacă o să mai pun vreodată mâna pe tobe.

Fâşiile de bandă se terminaseră, aparatul cu electroşocuri fusese fixat cu succes la subsuoara tatei şi părea o tumoare neagră şi urâtă.

De chestia cu mâţa tata nu îmi pomenise niciodată.

— Glumeşti, nu-i aşa? am întrebat, deşi se vedea pe faţa lui că nu glumeşte deloc.

— De aşa ceva n-o credeai în stare pe maică-ta, aşa-i?

Mi-am adus aminte de circul pe care îl făcuse maică-mea când am adus-o pentru prima oară la noi acasă pe

prietena mea jamaicană şi n-am mai zis nimic. Mama s-a purtat cu ea cu o amabilitate glacială, dar în timpul cinei şi-a răsturnat paharul de vin în aşa fel încât bluza bietei fete s-a pătat, apoi s-au dus în baie să scoată petele, iar când s-au întors, fata era lividă la faţă, şi-a terminat cina în tăcere, m-a lăsat s-o conduc acasă, de sărutat nu m-a mai sărutat, iar a doua zi mi-a dat papucii printr-un SMS, după care n-am mai văzut-o niciodată.

Acum se pare că tata a citit ceva pe faţa mea.

— Păi, vezi? a spus. Maică-ta vine aici în fiecare lună, îşi ia banii, apoi scoate din poşetă vechile, îndrăgitele mele beţe şi periuţe cu care am cântat pentru Wynton şi mi le întinde, să le iau în mână dacă am curaj. Iar eu n-am niciodată şi atunci ea râde şi îşi bate joc de mine. Şi mi-a mai spus că, dacă ar vrea, ar putea să ridice blestemul, numai că nu vrea. Am implorat-o şi în genunchi, dar ea râdea şi mai tare.

În timp ce vorbea, tata îşi punea cămaşa.

— Stai, întâi să facem o probă, am spus. Îl setez pe minimum.

— E musai? a întrebat tata.

— Vreau să mergem la sigur.

Tata a dat din cap, şi-a apucat celălalt cot cu mâna dreaptă, apoi şi-a apăsat braţul pe aparat.

S-a auzit un bâzâit şi am văzut că tot trupul începe să-i tremure.

— Funcţionează, am spus. O să măresc voltajul.

A aprobat trist din cap.

— Dă-i drumul, a spus.

Am setat aparatul la patru mii cinci sute de volți, apoi l-am ajutat să-și îmbrace cămașa și să se încheie la nasturi.

— Tot nu prea pricep ce vrei cu toată treaba asta, am spus.

— Ascultă, eu nu mai suport, mi-a zis tata. Noapte de noapte visez tobe, dar data trecută nici măcar în vis n-am mai putut cânta la ele, a fost groaznic, stăteam pe locul lui Max Roach, în spatele lui Charlie Parker, și parcă aveam mâinile de plumb, pricepi, nu mi le mai puteam mișca, iar Bird mi-a aruncat o asemenea privire, încât am crezut că mor pe loc. Deci mi-am pus în gând s-o fac pe maică-ta să ridice blestemul. Nu-mi pasă nici dacă mor pe bune încercând. Când o să înceapă iar să mă întărâte agitând bețele în mână, o să mă prefac că le apuc, apoi, pufff, fac infarct. Sper că în străfundul sufletului ei maică-ta încă mă mai iubește puțin, altfel de ce naiba m-ar fi chinuit atâția ani, iar dacă mă iubește, doar n-o să mă lase să mor așa, și atunci o să ridice blestemul.

A tăcut și a oftat.

— Știu că nu-i un plan prea grozav, dar altul mai bun n-am. Ei, și acum e mai bine să pleci, nu vreau să te găsească aici.

Ne-am întors în camera de zi, iar eu mi-am îmbrăcat haina. Între timp tata a luat o gură din sticla de votcă,

apoi a pus-o la loc în vază. Acum părea foarte bătrân, bătrân și fragil, deodată mi s-a făcut milă de el.

— Îți țin pumnii, am spus. Nu uita că trebuie să strigi tare, ca vocea ta să acopere bâzâitul aparatului.

Tata a dat din cap.

— O să mă străduiesc, a spus. Vino-ncoa'.

M-am apropiat de el, tata m-a îmbrățișat, l-am îmbrățișat și eu.

— Nu-ți fie frică, i-am spus, o să reușești.

Tata mi-a dat drumul, a făcut un pas în spate și mi-a spus cu o voce răgușită:

— Ascultă, dacă totuși o fi să mor, îți las ție tobele. Și acum du-te!

Eram deja în hol când tata a rămas deodată încremenit.

— Maică-ta! Vine! a spus și, într-adevăr, am auzit și eu țăcănitul tocurilor pe trepte. Hai, repede! a mai zis el.

Ne-am întors în cameră, el m-a împins în fața dulapului și l-a deschis.

— Bagă-te înăuntru! a spus.

M-am băgat. Tata a închis ușa dulapului. Printre hainele cu miros de praf și naftalină nu era complet întuneric, în decursul timpului scândurile ușii dulapului, date cu ceară de albine, se uscaseră, contractându-se, iar prin fantele dintre ele pătrundea ceva lumină. Într-un loc era o fantă destul de largă ca să pot vedea prin ea. Mi-am lipit ochiul acolo când am văzut-o pe mama făcându-și intrarea în cameră.

Purta costumul ei pantalon preferat, părul îi era prins în coc, în oglinda mare, cu ramă aurie, i-am văzut clar până și agrafa de argint din păr. Când s-a uitat la tata, pe față i se putea citi cruzimea.

— Iar pileşti, a spus în loc de salut şi eu am simțit un fior rece pe şira spinării, vocea ei era exact la fel ca atunci când a apăsat şervetul pe bluza pătată cu vin roşu a prietenei mele şi i-a spus „Nu-ți face griji, dragă, scoatem noi pata aia urâtă într-un minut"

La care tata a zis că nu bea, de ce-ar face-o, de altfel ce-i pasă ei, iar maică-mea i-a zis să n-o mintă, că se simte mirosul de votcă de la un kilometru, apoi s-a răsucit pe călcâie, uitându-se în jur, pentru o clipă am avut impresia că m-a văzut şi pe mine în dulap, însă nu, privirea i s-a oprit la vaza de pe podea, s-a dus acolo, a scos din ea sticla de votcă şi i-a arătat-o victorioasă tatei, întrebându-l „Dar asta ce-i dacă nu votcă?" – şi să ştie de la ea că poate să-şi dea seama numai după miros că are cel puțin şaptezeci de grade.

La care tata n-a zis nimic, a scos un plic din buzunar, i l-a întins mamei şi i-a spus să-şi ia alocația şi să plece, să nu-l mai chinuie atât.

Maică-mea i-a luat plicul din mână, l-a deschis şi a început să numere banii pe îndelete, foşnind bancnotele.

Tata a privit-o în tăcere, apoi a început să vorbească. I-a spus că trebuie să-i mărturisească, la fel ca de atâtea alte ori, că regretă sincer, din toată inima, cele întâmplate. Iar maică-mea să afle că şi atunci, şi de atunci

încoace, numai pe ea a iubit-o şi încă o iubeşte, femeia aia l-a ameţit numai cu vocea ei, pe cuvânt de onoare că-i pare foarte rău şi o roagă foarte frumos să-l lase să cânte din nou la tobe.

La care maică-mea i-a spus că, din partea ei, poate să bată la tobe cât vrea, păi nu ea i-a cumpărat setul ăla nemaipomenit?

La care tata a spus că el nu mai poate, nu mai rezistă, zău că regretă foarte mult toată treaba aia cu Inez şi o imploră pe mama să-l ierte.

La care maică-mea a zis că nici vorbă, de altfel ştie ea că taică-meu o minte, nu a fost numai curva aia, ştie ea bine că a înşelat-o pe toate drumurile, cu tot ce era *groupie* prin preajma lor, nu e oraş pe lume unde să n-o fi înşelat, aşa că merită, îşi merită cu prisosinţă suferinţa.

La care tata a început să strige că maică-mea nu-i normală, care *groupies*, pentru asta ar fi trebuit să cânte la baterie într-o formaţie rock, de altfel bateriştii se aleg întotdeauna doar cu resturile, iar bateriştii de jazz, cu resturile resturilor, de exemplu cu femei ca maică-mea.

La care maică-mea a negat că ar fi fost vreodată *groupie*, apoi a început să strige la taică-meu că să afle de la ea că întotdeauna i-a fost silă de jazz, de jelania aia a saxofoanele tânguitoare, de ritmul ăla dezlânat şi alandala al pianului, de duduitul ăla idiot al contrabasului, dar mai cu seamă îi era silă de bum-bum-ul ăla haotic şi de tot căcatul al tobelor, în locul lui taică-meu, s-ar bucura că nu mai trebuie să se chinuie cu asta, de

altfel, dacă tata vrea şi îndrăzneşte, n-are decât să bată-n ele, să bată din nou pentru curvele lui împuţite.

După care a băgat mâna în poşetă, a scos o periuţă de tobă, una singură, şi i-a întins-o tatei, întrebându-l răstit dacă o mai recunoaşte, e aia cu care lovea în tobe pentru mult iubitul lui Wynton, na, poftim, s-o apuce dacă are curaj, na-ţi-o, na, între timp se tot apropia ameninţător de tata, gesticulând cu periuţa în mână, perii de la capătul bâtului tremurau şi sclipeau cu cruzime, na, ce mai aşteaptă, s-o apuce dacă se-ncumetă, striga ea la el.

Şi atunci am văzut cum taică-meu inspiră profund, ştiam că o să urmeze infarctul, şi taică-meu i-a strigat că să afle ea că lui nu-i e frică de ea şi nici de blestemul ei, pentru că el încă o iubeşte, da-da, şi ştie că şi mama-l iubeşte pe el, pentru că ei au fost făcuţi unul pentru altul, şi, spunând astea, a întins mâna şi a atins cu un deget periuţa, apoi şi-a dus mâna la braţ, a scos un urlet, inima, inima, inima, şi s-a trântit pe jos, a căzut ca un sac de cartofi, timp în care continua să urle şi să se tăvălească, scuturat de convulsii şi cu faţa albă ca varul.

Şi atunci am văzut chipul mamei, am văzut că pentru o clipă a devenit îngrijorată, dar a ţinut numai o clipă, pentru că atunci sacoul tatei a început să scoată fum şi mama a strigat că ce mama dracului mai e şi asta, iar tata s-a ridicat în şezut exact la fel ca atunci când i-am aruncat votca în ochi şi a strigat că arde, îi arde cămaşa,

şi a dat să smulgă de pe el sacoul şi cămaşa, care nici nu mai ardea, ci doar fumega, în schimb butonul aparatului de electroşocuri probabil că se blocase, pentru că din el tot mai ieşeau scântei şi se auzeau sfârâituri.

Când mama a dat cu ochii de aparat, ridurile i s-au adâncit de furie, s-a făcut vânătă la faţă, i-a strigat că-i un mincinos şi un impostor şi un escroc, na, poftim, iar a tras-o-n piept, când ea chiar a crezut pentru o clipă că tata numai pe ea o iubeşte şi a iubit-o dintotdeauna, dar acum ştie că asta-i o minciună, minciună, minciună, aşa că îşi merită soarta. Apoi s-a repezit la tata şi i-a pus cu forţa periuţa în palma deschisă.

Când periuţa a atins mâna tatei, din ea a părut că ţâşneşte o flăcăruie verde, verde ca ochii de pisică, în acelaşi timp în colţul camerei toba mare a început să cânte frumos şi lin, întocmai ca atunci când tata, în vremurile lui de glorie, trecea delicat periuţa peste suprafaţa ei, şi atunci tata s-a prăbuşit la pământ, zvârcolindu-se spasmodic, şi ştiam că dacă nu fac nimic, o să moară, o să moară de-adevăratelea, şi atunci am tras de uşa dulapului şi l-am deschis şi am sărit afară şi între timp auzeam cum mama izbucneşte în plâns, ea n-a vrut asta, ea n-a vrut asta, suna nu a văicăreală, ci mai degrabă în genul unei arii de operă ca un bocet.

Când m-a văzut, a amuţit, a rămas încremenită şi respira greu, dar eu ştiam ce-i de făcut.

Am apucat sticla de votcă, m-am repezit la tobe şi am stropit cu votcă tot echipamentul ăla valoros, tobele

mici şi toba mare şi cinelele, apoi am smuls de la subsuoara tatei aparatul cu electroşocuri care încă sfârâia şi scuipa scântei şi l-am înfipt în mijlocul tobei mari şi votca s-a aprins şi toba a fost cuprinsă de flăcări, ardea pârâind, sâsâind şi răpăind, şi atunci am văzut că tata s-a ridicat a treia oară în şezut ca un zombi, dar acum n-a mai înjurat, ci doar şedea şi se uita la mâna lui şi la periuţa din mâna lui, apoi a izbucnit deodată în râs şi atunci mama a început iar să plângă, prelung, sfâşietor, cu hohote, iar eu mă uitam la flăcări şi nu mă puteam hotărî dacă să râd sau să plâng.

Supă de pui

Tocmai îi pusesem tatei încă o porție de supă în farfurie, mi-a și spus că-i foarte bună și că sunt o fetiță isteață, e mare lucru că, deși am numai zece ani, am învățat să gătesc atât de bine, și atunci s-a deschis ușa și a intrat tanti Olga, ceea ce m-a mirat foarte tare, pentru că tanti Olga nu ne-a mai călcat pragul de mai bine de un an, mai precis de la vreo săptămână după tragicul accident al mamei, când tata a ars în soba de teracotă toate afișele, înregistrările și rochiile ei de scenă și atunci tanti Olga s-a năpustit asupra tatei și a vrut să-i scoată ochii pentru că a distrus acele înregistrări, deși știa că erau niște comori de neînlocuit, cântecele minunate ale mamei și interpretarea de mare virtuozitate a lui nea Mișu la pian, iar tata i-a tras o palmă lui tanti Olga, strigând că ea-i de vină pentru ceea ce s-a întâmplat cu mama, pentru că ea i-a băgat în cap toată chestia asta cu șansonetele și numai din cauza ei s-au întâmplat toate, și a dat-o afară, urlând în urma ei că dacă o mai vede vreodată la etajul nostru, o omoară-n bătaie, și de atunci, într-adevăr, tanti Olga n-a mai venit, nici măcar în casa scărilor n-am mai văzut-o, deși înainte de accidentul

mamei venea foarte des pe la noi, erau săptămâni când venea zilnic şi îi aducea mamei tot felul de lucruri, parfumuri, vopsea de păr, săpunuri şi materiale pentru toaletele de scenă, pentru toate cerându-i doar preţul cu care le-a cumpărat şi ea, zicea că asta-i contribuţia ei la talentul mamei, pentru că vocea mamei este cea mai frumoasă din lume, iar felul în care cântă ea şansonete n-are pereche, ar sta zile întregi numai ca să-i asculte râsul, şi mie-mi zicea mereu că, după felul cum râd, îşi dă seama că am moştenit vocea mamei şi că ar trebui să cânt şi eu, ei, dar de când tata a gonit-o, n-a mai venit niciodată la noi, iar acum a intrat deodată direct în bucătăria noastră şi ne-a urat poftă bună şi i-a zis tatei că-i frumos din partea lui că şi-a adus aminte de ea, chiar şi după un an de zile, şi nu-i aşa că n-a chemat-o ca să stea la taclale, ci ca să comande ceva de la ea, tata a aprobat dând din cap, eu bineînţeles că am întrebat-o dacă n-ar vrea o farfurie de supă, iar tanti Olga a spus că sunt o fetiţă foarte drăguţă, dar nu, nu-i e foame şi, de altfel, ea nu se dă în vânt după o zeamă lungă ca asta, că ea-i mai mult cu cărnurile, apoi s-a uitat la tata şi l-a întrebat ce ar vrea exact, iar tata a băgat mâna în buzunar şi i-a întins o bancnotă împăturită, zicându-i că i-ar trebui o găină, ceva, ca pentru o supă ca lumea, tanti Olga a dat din cap, a despăturit bancnota şi a spus că e-n regulă, o să-i dea restul când aduce comanda, dar când îi trebuie, tata a zis că joi sau cel târziu vineri, atunci tanti Olga a băgat banii în buzunarul fustei, spunându-i tatei că-i un om deştept şi că a făcut foarte bine că şi-a

învins mândria şi a apelat la ea, pentru că ea încă mai are relaţii, foarte bune relaţii, chiar şi în vremurile astea grele poate să facă rost oricând de o găină şi nu numai de o găină, ci şi de alte cărnuri, de porc, de vită, chiar şi de viţel dacă-i musai, numai bani să fie, deoarece carnea aia trebuie să treacă prin multe mâini până să ajungă la ei, se ştie că în zilele noastre e o adevărată scamatorie să faci rost de carne, dar să nu ne facem griji, pentru că ea are multe surse, pentru că mulţi îi sunt datori şi, dacă trebuie, poate să facă rost şi de cafea, cafea boabe adevărată, la care tata a zis doar că-i mulţumeşte, dar el nu mai bea cafea, aşa că atunci tanti Olga a dat din cap, spunându-i că desigur, bine-bine, atunci ea pleacă, pentru că-i aşteptată în foarte multe locuri, iar tata să stea liniştit, cel târziu vineri o să-i aducă găina, însă în uşa bucătăriei s-a mai oprit o dată şi, întorcându-se către tata, a început să-i spună că bine face că nu se uită la bani, în situaţii din astea supa de pui e singura adevărată, când ţi se dă drumul acasă, e foarte important să fii aşteptat cu un prânz hrănitor, mai ales după mâncarea aia fără nici un gust de la spital, ţi-e şi groază să te gândeşti că biata mea mamă a fost nevoită s-o înghită timp de douăsprezece luni, şi să n-avem nici o teamă, că nimic nu-i mai hrănitor decât carnea de pui, şi a mai spus cât de mult se bucură că mama vine acasă şi atunci mie mi s-a oprit lingura-n mână, supa de roşii s-a scurs din ea înapoi în farfurie şi între timp am auzit-o pe tanti Olga zicând că dacă tata vrea, ea cu mare plăcere poate să-i şi pregătească supa şi să i-o aducă, că pentru mama,

orice, dar tata a spus că-i mulțumește, însă eu sunt deja o fetiță mare, o adevărată gospodină, o s-o pregătesc eu, și atunci tanti Olga s-a uitat la mine și mi-a spus, chiar așa, ce-am mai crescut, și să mă bucur, că nici nu știu cât de norocoasă sunt că mi-a fost dat să-mi recapăt mama, e mare lucru că-i dau drumul de la clinică, și a mai spus să fiu fetiță cuminte și să am grijă de scumpa mea mamă și să-mi respect părinții, pentru că în timpul acestui an lung care a trecut am avut ocazia să simt pe propria piele ce rău e să fii pe jumătate orfană, acum măcar pot să-mi dau seama cât de greu trebuie să-i fie băiețelului ei drag că nu și-a cunoscut tatăl, când a spus asta, era gata-gata s-o apuce plânsul, așa că s-a șters la ochi cu colțul baticului ei negru, apoi a ieșit din bucătărie, iar eu am rămas cu privirea ațintită la supa de roșii din farfurie și deodată mi s-a făcut foarte cald, de parcă supa ar fi fost prea fierbinte și nu călâie, cum era, însă de întrebat n-am îndrăznit să întreb nimic, iar tata a rămas nemișcat, holbându-se la oala încă pe jumătate plină cu supă, a tăcut o vreme, apoi, fără să se uite la mine, a început să vorbească, mi-a spus că-i pare rău, n-ar fi vrut să aflu așa, totuși mama n-a murit atunci, în accidentul ăla îngrozitor, ci a ajuns la spital, unde a bolit vreme lungă, dar se pare că acum și-a revenit și, dacă totul merge bine, sâmbătă o să-i dea drumul acasă, nu-i așa că mă bucur, iar eu n-am putut să zic nimic, am mai luat o lingură de supă, dar apoi trebuia să zic totuși ceva, am vrut să spun că mă bucur, mă bucur

foarte-foarte mult, dar se pare că am vrut s-o spun prea repede, deoarece când am deschis gura, era încă plină cu supă şi tata n-a înţeles nimic din ce-am spus, supa mi s-a prelins pe bărbie şi pe gât, înroşindu-mi bluza albă, şi atunci tata a zis doar că asta e, mi-a spus că-i pare rău acum şi să mă duc să mă spăl pe faţă şi să mă schimb şi, dacă vreau, o să stăm de vorbă mai târziu, iar eu m-am uitat la palmele mele, erau roşii de la supă, se mânjiseră când am încercat să mă şterg la gură, şi i-am zis că nu vreau, m-am ridicat, m-am dus în baie şi am evitat să mă uit la cadă, pentru că nu voiam să mă gândesc la mama, am dat drumul la apă şi am început să mă spăl pe bărbie şi pe gât şi când am văzut lichidul trandafiriu scurgându-se din chiuvetă, atunci am început deodată să plâng şi atunci tata a venit după mine şi m-a îmbrăţişat pe la spate, apoi mi-a luat săpunul din mână şi mi-a săpunit mâinile, apoi şi pe ale lui, şi a început să se spele pe mâini cu mâinile mele, exact ca atunci când am găsit-o pe mama, mâna tatei era aspră şi mult mai mare decât a mea, îmi freca temeinic palmele şi degetele şi încheieturile mâinilor, iar când şi mâna lui, şi a mea s-au umplut de spumă albă, atunci a ţinut şi mâna mea, şi a lui sub jetul fierbinte de apă şi mi-a spus să nu fiu supărată, el n-a vrut să mă mintă, dar a crezut că aşa o să fie mai uşor, iar eu am văzut cum apa spală spuma de pe degetele noastre şi atunci tata mi-a spus să nu mai plâng, o să văd eu că de-acum înainte totul o să fie bine.

Pe tanti Olga degeaba am aşteptat-o toată ziua de vineri, a venit numai sâmbătă dimineaţa, încă din uşă ne-a spus că-i pare rău, dar de găină n-a putut să facă rost, însă nu trebuie să ne speriem, pentru că şi din ce ne-a adus iese o supă la fel de bună, apoi a scuturat din sacoşa ei de pânză pe cimentul din bucătărie un cocoş viu. Când tata a văzut una ca asta, s-a făcut alb la faţă de furie, s-a răstit la ea că nu aşa le-a fost vorba, la care tanti Olga a ridicat din umeri şi i-a spus că de ce, păi nu carne proaspătă voia, însă dacă nu-i convine, e bine şi-aşa, ea poate înţelege că renunţăm la comandă, a mai văzut ea de-alde astea, nu contează, o şi duce în altă parte, nu se simte ofensată, căci pe ea tata nici dacă ar vrea, n-ar putea s-o ofenseze, iar cocoşul îşi va găsi repede altă gazdă, să stăm noi liniştiţi, numai că tata a scuturat repede din cap şi am văzut că încerca să zâmbească în timp ce-i spunea, nu, nu, nu-i bai, o s-o rezolvăm noi cumva, şi atunci tanti Olga a spus că aşa speră şi ea, iar dacă eu sunt o fetiţă destul de mare ca să fac singură o supă, atunci o să pot tăia şi cocoşul ăsta, după care a ieşit repede din bucătărie şi atunci tata n-a mai zis nimic, doar s-a uitat la cocoş şi am văzut cum îi zvâcneşte colţul gurii.

Picioarele cocoşului erau legate cu sfoară, la fel şi aripile, iar ciocul, învelit bine, ca să nu ciupească, creasta îi atârna pe marginea mesei, pe mine mă studia, se vedea după cum îşi mişca ochii, ei, şi atunci tata mi-a spus să nu-mi fie frică, nu trebuie să mă ating de cocoş, ştie el bine că, de când cu accidentul mamei, nu suport să

văd sânge, de altfel sunt încă prea mică pentru chestii de-astea, iar eu am spus că nu, sunt deja fetiță mare, la care tata a dat din cap și mi-a spus, desigur, asta se vede și după faptul că am părul împletit într-o singură coadă la spate, nu în două, ca la fetițe, iar el o să ia cocoșul și o să-l ducă jos, la doi, la nea Mișu, care o să-i vină de hac într-un minut, oricum are ceva de discutat cu el, care nea Mișu, pianistul, l-am întrebat, uitându-mă la pintenul cocoșului, iar tata a zis că da, ăla, dar știu bine că nu-i pianist, numai pe mama obișnuia s-o acompanieze la pian, de fapt e medic, iar eu am dat din cap că da și mi-am adus aminte că din seara aia în care nea Mișu ne-a ajutat s-o ducem pe mama jos, la mașina Salvării, tata nu i-a pronunțat niciodată numele și m-am uitat la cocoș, gândindu-mă dacă e chiar adevărat că mama o să vină acasă, și m-am uitat la tata ca să-l întreb dacă într-adevăr e așa, însă nu era nevoie să spun nimic, pentru că tata și-a dat seama după privirea mea ce vreau să întreb și mi-a spus că știe cât mi-e de greu, că de luni întregi nu s-a vorbit în casă despre durere și doliu, iar acum totul s-a dat peste cap, dar așa-i viața, nimic nu poate fi calculat dinainte, și știe că ar trebui să stăm de vorbă, însă acum nu avem timp de asta și să curăț eu frumușel zarzavaturile cât el se duce cu cocoșul la nea Mișu, și atunci eu m-am gândit la mama, la ce-o să fie dacă vine mai devreme și mă găsește singură aici, în locuință, și, de frică, m-a apucat durerea de stomac și i-am zis că merg și eu cu el, dar tata mi-a retezat-o scurt, spunându-mi să nu fac asta, la care i-am spus că eu nu

fac nimic, dar vreau să merg, şi atunci am luat repede cocoşul de pe masă, era uşor de tot, l-am ţinut sub braţ, am simţit cum îi zvâcneşte aripa pe sub sfoară, atunci tata s-a încruntat, am crezut că o să ţipe la mine, dar a spus numai că bine, fie cum vreau eu, dar nu înţelege de ce tocmai azi trebuie s-o fac pe încăpăţânata, hai să mergem.

În timp ce coboram treptele, cocoşul se zbătea sub braţul meu, dând din picioare şi întinzându-şi gâtul, am simţit că ar vrea să dea şi din aripi, tata mă strângea tare de mână, când am ajuns în faţa uşii lui nea Mişi, a apăsat butonul soneriei şi atunci de dinăuntru s-a auzit tare de tot un bimm-bamm, iar inima a început să-mi bată atât de repede, încât a simţit şi cocoşul, pentru că s-a smucit brusc, cât pe ce să-mi scape din mână, şi a scos un cârâit, aşa că a trebuit să-l strâng mai tare, imediat!, l-am auzit pe nea Mişi strigând şi atunci tata m-a strâns din nou tare de mână, iar eu m-am gândit că ar trebui să fac stânga-mprejur şi s-o iau la fugă pe scări în sus, înapoi la patru, unde stăm, şi ar trebui să-l trag şi pe tata după mine, ca să nu mai stea aici, în faţa acestei uşi, şi atunci a fost musai să mă gândesc la mama, cum zăcea ea acolo, în cadă, şi mi-am dorit să nu mai vină acasă, iar când mi-am dat seama de gândul ăsta, am simţit cum roşesc de ruşine fiindcă am putut gândi aşa ceva şi atunci, deodată, clanţa s-a mişcat şi uşa s-a deschis şi în prag a apărut nea Mişi, acum nu purta costum, ca pe vremuri, ci doar un trening, şi nici faţa nu îi mai era atât de netedă, n-a scos nici un cuvânt, doar s-a uitat la

tata, la mine şi la cocoş, nici tata n-a spus nimic, atunci cocoşul a scos iarăşi un cârâit, iar în liniştea aia cârâitul lui a răsunat foarte tare, nea Mişi s-a uitat din nou la tata şi l-a întrebat ce căutăm noi acolo.

Atunci tata a întins mâna, arătând spre cocoşul de sub braţul meu, îl ţinea de sfoară şi i-a spus că nu vrem decât să stăm puţin de vorbă şi să ne taie şi nouă cocoşul ăsta, dar nea Mişi i-a spus că ei doi n-au ce discuta, el e medic, nu măcelar, să-i dea pace cu nenorocitul ăsta de cocoş, şi atunci eu am spus că e pentru mama, o să-i facem supă din cocoşul ăsta, iar tata a adăugat că da, mama o să vină acasă, de fapt nu aşa a spus, ci i-a zis pe numele ei mic, o să-i dea drumul, acuşi o s-o aducă Salvarea acasă, la care nea Mişi i-a întors spatele şi a revenit în apartament, poftim, intraţi, i-a aruncat peste umăr şi am intrat la el în bucătărie, nea Mişi a scos din dulap o sticlă de palincă şi două pahare, a destupat sticla, spunând că el chiar nu pricepe ce ar mai fi de discutat, şi atunci tata i-a spus că ba da, pricepe, şi încă foarte bine şi că, în ceea ce-l priveşte, el nu mai vrea să scormonească trecutul, vrea doar să îşi dea seama cum o să stea lucrurile pe viitor, la ce să se aştepte în continuare, şi vrea să ştie ce planuri are nea Mişi, pentru că el nu mai vrea s-o ia de la capăt cu toate astea, şi atunci nea Mişi l-a întrebat pe tata că despre ce vorbeşte de fapt, la care tata i-a spus că ştie nea Mişi foarte bine, ceea ce pentru el e doar o joacă, cântatul la pian, de exemplu, pentru alţii e chiar viaţa lor, şi nea Mişi a spus

că şi viaţa e doar o joacă, un joc în care unii câştigă, alţii pierd, iar atunci tata a pus cocoşul pe masă şi i-a spus că nu, nu-i adevărat, a înşfăcat sticla de palincă de pe masă, a tras o duşcă, apoi a pus sticla înapoi şi l-a întrebat pe nea Mişi ce părere are, de ce a făcut-o mama, iar nea Mişi a spus că habar n-are, şi tata i-a spus că de aia, pentru că era deja în luna a patra, şi atunci nea Mişi a spus că-i exclus, nu-i adevărat, apoi a luat sticla din mâinile tatei, şi-a dat capul pe spate şi a băut îndelung, apoi a pus sticla înapoi pe masă, s-a şters la gură cu dosul palmei şi a spus că e-n regulă, a priceput, între timp mângâia uşor cu cealaltă mână aripa cocoşului acolo unde sfoara îi strânsese penele, aripa cocoşului a zvâcnit din nou şi atunci nea Mişi s-a aplecat, a deschis uşa de jos a credenţului, a scos un lighean mare, l-a aşezat pe un taburet de bucătărie, spunând că atunci el se va muta din casa asta, apoi a tras sertarul mesei, a scos din el un cuţit mare şi piatra de ascuţit, pe care a trecut-o apoi de două-trei ori peste lama cuţitului şi a spus că, începând chiar din noaptea asta, el n-o să mai doarmă aici, aşa o să fie cel mai bine pentru toată lumea, a ridicat cuţitul, i-a încercat tăişul cu buricul degetului, a dat din cap, în regulă, a spus, a luat cocoşul de pe masă, ţinându-l atârnat deasupra ligheanului şi spunându-mi să întorc capul, însă eu nu l-am întors, ci m-am uitat în ochii cocoşului şi la smaltul alb din interiorul ligheanului şi m-am gândit că de-acum înainte toate vor fi bune şi frumoase.

Hevimetal

Te uiți la tricoul meu, futu-i? Așa, să te uiți, că ăsta nu-i un tricou oarecare, futu-i, ăsta-i un tricou giudasantic, ăsta întotdeauna aduce noroc, futu-i, întotdeauna. Al dracului de mare noroc. Nu crezi, futu-i? Zici că n-ai zis nimic, futu-i? Na, fii atent, futu-i, că am să-ți povestesc una tare de tot.

Era vorba, futu-i, că vine Giudas aici, futu-i, dar în ziua concertului s-a zis că totuși nu, că s-a anulat concertul. Țăranii ăștia tâmpiți n-au cumpărat biletele, deși pe-aici, pe la noi, Giudas n-a fost niciodată, eu am cumpărat, am și rămas lefter, futu-i. Apoi, când s-a adeverit că s-a amânat, mălaiu' nu s-a dat înapoi în mână, s-a zis că o să-l trimită prin poștă. Era bilet de arenă, băga-mi-aș pula, paișpe bețe, futu-i, m-a cam terminat, zău. Eram setat de-a binelea pe Giudas, al dracului de mult aș fi vrut să-i văd pe viu, mai ales că se întorsese din nou Halford, când i-a lăsat acum șase ani, aproape că am trecut la hiphop, atât de la pământ eram, ei bine, nu chiar atât, futu-i, însă al dracului de mult aș fi vrut să-i văd pe Giudas cu vechiul solist, pricepi? Ce-i? Nu știi ce-i aia Giudas?

N-ai auzit de Giudas? Nu te cred, futu-i. Mă tragi în piept, nu-i aşa? Nu? Păi, nu te cred, futu-i, că nu ştii ce-i aia Giudas, futu-i. Bine, futu-i, te întreb ceva mai uşor. Hevimetal? Ştii ce-i aia hevimetal? Aironmeidăn? Da, Aironmeidăn, ăsta e hevimetal. Deci despre Aironmeidăn, despre ăia ai auzit?

Da? Deci nu te pricepi, dar atâta ştii şi tu, că ăia-s cei mai tari? Aironmeidăn? Meidăn, ia mai lasă-mă cu Meidăn, futu-i, nu zic că Meidăn e de căcat, pentru că nu-i de căcat, nu, futu-i, în nici un caz nu-i, multă vreme a fost formaţia mea preferată, Dichinson are şi o voce destul de mişto, nu zic că nu, doar că problema e, futu-i, că au ciordit totul de la Giudas, futu-i, nambărofdăbist, despre ce-i vorba, futu-i, şasesuteşaişase, futu-i, numărul fiarei, ei şi, futu-i, mă piş pe mine, futu-i, zic, pe toate le-au şutit de la Giudas, futu-i. Ştii care va fi titlul cărţii despre Meidăn, futu-i? Îţi zic io, futu-i: *Cum am cântat în deschidere la Giudas*! Pentru că într-adevăr aşa au început, chiar aşa a fost. Aşa că pe Dichinson n-ar trebui să-l punem pe aceeaşi pagină cu Halford, pentru că, futu-i, Halford a inventat geaca neagră de piele şi ţipătul, futu-i, Halford a inventat hevimetalul, nimeni nu mai ţipă cum ţipă Halford, futu-i, nici un om nu poate să ţipe aşa, ilectricai, indăscai, ilectricai, indăscai, o, iesss, asta da, bradăr, asta da. Giudas, da, Peinchilăr, bradăr, ăsta-i un disc, bradăr, când l-am pus prima dată, a căzut buretele de pe uolcmen, pricepi, bradăr, a căzut buretele de pe căşti din cauza intensităţii sunetului, pe bune,

bradăr, iar când l-am pus la loc, am văzut că a crăpat de tot, pricepi, Halford are un țipăt care taie buretele, bradăr, e foarte tare. De-aia am vrut al dracului de mult să-l aud pe viu. Numai că, futu-i, țăranii ăștia retardați n-au luat bilete.

Ei, asta e, futu-i, m-am dus acasă, dar pe bune că eram la pământ. Atât de mult, că doar am stat pe marginea patului, cu capul în pământ, precis arătam ca și cum maimuțăream un fachir, aproape că am plâns, nu mi-e rușine de asta, eram total terminat, nu mai aveam chef de nimic, futu-i. Altădată, când eram capsat, începeam să mă gândesc la topuri sau alte chestii de-astea, de exemplu, care ar trebui să fie, în ordine, cele cinșpe melodii preferate ale mele, în caz că mi-aș face un dublusidi, selecție Giudas, dar acum nici de asta n-aveam chef, futu-i, n-aveam chef de absolut nimic.

Ei, și cum stăteam eu acolo, futu-i, deodată mi-a venit în minte refrenul unui hit vechi de la Menouăr, from ă betl ai cam, tu ă betl ai raid, blezing ap tu dă scai, de foarte multă vreme n-am mai ascultat Menouăr, de când am aflat, futu-i, că-și țin concertele cu dopuri în urechi, pentru că nu-și suportă propriile amplificatoare, atunci m-am lecuit pentru totdeauna de Giodimaio, ce-nseamnă asta, futu-i, cică sunt mândri că ei sunt cea mai zgomotoasă formație din lume, dar dacă nu-și suportă propriul zgomot, păi, nu? Puțin îmi pasă, futu-i, totuși ăsta a fost cântecul de pe discul Kings of metal de care mi-am adus aminte și atunci mi s-a făcut rușine, futu-i, pentru că

dacă până și Menouăr cântă despre calul care te poartă din bătălie în bătălie, atunci cum pula mea să-mi permit eu să renunț?

Așa că am ridicat capul, futu-i, și privirea mi-a căzut pe posterul cu turneul lui Giudas, în care Halford tronează pe un Harli cromat și focos, cu aripi confecționate din lame și coif din oțel cu aripi, britiș stail, o, iesss, stând în echilibru pe o roată pe harta Europei, iar din motor ies scântei și flăcări, și orașele Europei sunt în flăcări, dar numai alea în care se duce Giudas, e și orașul nostru acolo, futu-i, deși nu meritățm. Ei, și atunci m-am uitat pe hartă să văd unde se mai duc, Viena e cel mai aproape, numai că acolo au fost deja, rămân Dortmund și Katowice, m-am sculat de pe pat, futu-i, n-o să renunț, m-am gândit, hai end maiti ui ar dă kings, Polonia, doi prieteni unguri, direcția Katowice, în optșpe ore tot ajung cumva, bani ioc, nu contează, m-am gândit, mi-am pus tricoul ăsta giudasantic pe care-l port și acum, e o raritate și poartă noroc, las' c-o fi cumva, futu-i, m-am gândit.

Și așa a și fost, futu-i, așa a și fost. Cu autostopul a fost destul de plictisitor, futu-i, dar am avut noroc, în trei tranșe am și ajuns, al dracului de mare noroc am avut, pe bune, al treilea, un floricultor, m-a cules chiar înainte de graniță, ăsta m-a dus aproape de tot, într-o dubă frigorifică. Numai parfumul de trandafiri a fost enervant, de atunci nu mai cumpăr flori, am crezut că-mi dau duhul, futu-i, că tot drumul trebuia să stau pe roze,

futu-i, cabina frigorifică e închisă ermetic, a zis tipu', aiurea, frigul mi-a suflat în spate tot timpul, mai era și căcatul ăla de miros de trandafiri, pe deasupra a fost și foarte plictisitor, tipu' îmi tot explica de ce trebuie să te porți frumos cu florile, pentru că te răsplătesc pentru dragostea ce le-o porți și alte chestii de-astea, n-a avut, futu-i, nici un story ca lumea. L-am întrebat ce fel de muzică îi place, la care mi-a zis că muzică de dans și cântece maghiare, vai de pula mea, futu-i, însă am avut baftă, pentru că i-au furat casetofonul din mașină când a fost la cehi, așa că n-a putut să pună nici un fel de muzică, dac-ar fi trebuit să ascult tot drumul că se lasă bruma peste vii, mi-aș fi tăiat venele, asta-i sigur.

Dar îți spun, futu-i, că și așa era s-o iau razna, atât de plictisitor a fost pe drum, era musai să pălăvrăgesc cu el, s-a tot plâns cum se prăbușește piața de flori, pentru că vin olandezii cu bobocii lor congelați sau ce pula mea, deci trebuia să-i bag texte ca să nu înnebunesc. M-am gândit că totuși e mai bine să vorbesc eu, futu-i, atunci măcar nu trebuie să ascult baliverne despre boboci și piața de flori, așa că, nu știu de ce, futu-i, am mințit că mă duc la înmormântare, adică la mormântul bunicii mele, de aia sunt în negru, pentru că bunică-mea, pe care nici n-am cunoscut-o, a murit acolo, în Polonia, după ce l-a părăsit pe bunicu-meu pentru un feroviar polonez pe când maică-mea era încă foarte mică, așa se face că eu n-am cunoscut-o, am aflat că a murit doar din anunțul mortuar. Iar tipu' a-nghițit totul, futu-i, ce

poveste impresionantă, mi-a spus, şi să aflu eu că legăturile de familie sunt cele mai importante şi altele de genul ăsta, la care eu am dat aprobator din cap că da, într-adevăr, aşa este. De fapt toată povestea am luat-o de-a gata de pe un disc Kingdaimond în concert, bine, părţile mai de groază cu şeful de gară magician vudu şi macagiul zombi şi locomotiva fantomă le-am scos, futu-i, n-am vrut ca tipu' să intre într-un pom. Kingdaimond, ăsta nu-i normal, futu-i, suportul lui pentru microfon e o tibie adevărată, futu-i. Nu contează, să nu deviem de la subiect, povestea mea cu Kingdaimond altă dată.

Deci să revenim la floricultor.

În fond era un tip destul de relaxat. Chiar dacă nu le avea cu hevimetalul, n-are nimic, futu-i, nu le ai nici tu. Nu-i pentru toată lumea, futu-i, nu poate fi toată lumea hard. Dar nu contează, lu' pulică ăsta al meu cre' că i-am picat cu tronc, futu-i, pentru că la urmă mi-a zis că, dacă vreau, poate să facă un ocol şi să mă ducă până la cimitir dacă-i spun pe unde vine. I-am zis că de unde pula mea să ştiu eu unde-i curva aia de cimitir dacă-n viaţa mea n-am fost la Katowice. La care el a zis, futu-i, că pricepe, dar de aia nu-i nevoie să înjur şi că o să mă lase undeva, e chiar mai bine să merg singur, măcar o să am timp să-mi adun puţin gândurile. Aşa a şi fost, futu-i, la o intersecţie ne-am luat rămas-bun. Dar înainte să cobor, futu-i, mi-a pus în braţe un buchet mare de crizanteme, cică să-l pun pe mormântul bunicii. Era deja ambalat în celofan şi un fel de hârtie verde şi uşor

transparentă, am vrut să-l arunc, însă era legat cu o panglică aurie atât de frumoasă, că nu m-a lăsat inima, futu-i, aşa că l-am luat cu mine, m-am gândit c-o fi bun în loc de bilet, futu-i. Ei, am fost destul de prost, futu-i, dar până la urmă s-a dovedit că bine am făcut.

Ei, şi cum nu mai era prea mult timp până la începerea concertului, am luat-o la picior, futu-i, în ideea că oi găsi eu cumva unde se ţine, în cel mai rău caz o să mă iau după mulţime. Mi-am fixat ca reper un turn de biserică, futu-i, şi p'ormă am pornit.

Păi, la început străzile erau cam goale, futu-i, dar apoi au început să se umple de lume, toţi cu lumânarea în mână, aşa mergeau, futu-i, cu lumânarea în mână, futu-i, arăta bestial. Ei, mi-am zis, Giudas ăsta nu se joacă, ăştia au zis c-o să incendieze Europa şi, într-adevăr, Katowice arăta ca o flacără mare de lumânare, futu-i, tot în flăcări. Na, m-am gândit, aici e de mine, atmosfera de la concertul ăsta va fi puţin altfel decât ar fi fost pe jegul ăla de Stadion Mic de la noi, bravo, suntem tari în pulă, aşa se face asta.

Deci m-am gândit că cel mai simplu ar fi să mă iau după mulţime, futu-i, am şi mers o vreme aşa, dar după aia mi-a cam picat fisa că ăştia nu prea arătau a fani Giudas, futu-i, pentru că printre ei erau o grămadă de babe cu basmale pe cap, e drept că erau şi mulţi tineri, dar când m-am uitat mai atent la ei, păi nici ăia nu prea arătau a metalişti, futu-i.

Însă după un timp m-am gândit să întreb, futu-i, kakoi Giudas sau cum pula mea îi zice că unde-i concertul

ăla. Na, futu-i, asta n-a înțeles nimeni, numai o babă a început să măcăie ceva gen bardzo traghedie sau ce pula mea, la care-i zic iar Giudas kak sau koi sau cum pula mea trebuia întrebat, dar nici vorbă să priceapă, futu-i. Deși într-o vreme, futu-i, am ascultat mereu demouri de Vader, mai ales de dragul basistului, na, de ăsta sigur n-ai auzit, futu-i, Vader e o trupă poloneză de spidmetal, erau a dracu' de buni, mai ales basistul și primul baterist, na, și pe alea cântau încă în polonă, așa că aveam melodia limbii în ureche, am crezut, futu-i, că știu și eu polona dacă-i musai. Păi, știam o pulă, futu-i, toți o țineau numai cu bardzo și dobje, ca niște animale.

Ei, și atunci, futu-i, l-am întrebat pe un coi din ăsta tânăr, dar degeaba, pen'că n-a priceput o iotă, așa că m-am gândit să încerc în maghiară. Ascultă, futu-i, unde o să fie bairamul ăla cu Giudas, că acolo mergeți, nu? Ca să fiu sincer, în clipa când am întrebat, știam deja că o pulă merg ei acolo, futu-i, dar nu mai contează. La care coiu' tânăr s-a holbat la mine ca la o vită și m-a întrebat, Giudas?, fix ca tine adineauri, ca unu' care-n viața lui n-a auzit de ei, futu-i, da, îi zic, Giudas, Giudas-prist, dar atunci deja eram atât de furios, că am tras fermoarul lateral de la geaca mea de piele și i-am arătat tricoul, ca mai înainte ție, că fix ăsta era pe mine, tricoul ăsta antic și purtător de noroc cu Giudas, pe care Halford e răstignit cu capul în jos pe emblema Giudas, bestial, nu?

Ei, și nici lui nu i-a plăcut, futu-i, pentru că și-a făcut cruce, dar nu numai o dată, ci de o mulțime de ori,

măcăind ceva în polonă, habar n-aveam ce, iar nişte bardzo şi dobje şi mai ştiu io ce pizda mă-sii, şi atunci mi-am dat seama că-i mai bine s-o întind repede, până nu iese scandal, pentru că deja toată lumea se uita la noi, aşa că i-am zis, ok, relax, o să găsesc bairamul şi singur, mi-am acoperit repede tricoul cu buchetul de flori, norocul meu că-l mai aveam, am făcut o mutră tristă, ca să arăt la fel cu ceilalţi, apoi am început să înaintez.

Ei, şi într-un final am ajuns într-o piaţă, aici era finişu', futu-i, aici venea toată lumea aia, erau la fel de mulţi oameni ca la un concert, numai că era o linişte mare, adică nu chiar, pentru că toţi mormăiau ceva pe sub mustaţă, însă îndârjit.

Ei, şi atunci am văzut că în mijlocul pieţei era expusă o fotografie a dracului de mare, într-o ramă aurită a dracului de mare, şi în fotografie zâmbea un tip bonom şi cărunt, totul era frumos iluminat şi cam asta era tot, nimic mai mult. Şi oamenii se uitau la fotografia aia, futu-i, însă cu atâta tristeţe, futu-i, încât am simţit că mă apucă şi pe mine tristeţea, futu-i. Nu ştiu ce pula mea am avut, cred că atunci a început să mi se manifeste stresul, ştii tu, concertul amânat şi autostopul şi toate alea.

Şi m-am gândit că totuşi nu trebuia să-l mint pe floricultorul ăla, futu-i, aşa-mi trebe, asta mi-e pedeapsa, pen'că aici pe bune că e o înmormântare sau un priveghi sau ce pula mea, adio concert, am venit de-a-n boulea, ştiam că asta e, gata, nu mai am nici o şansă, futu-i.

Asfaltul dinaintea fotografiei era plin de lumânări și flori și oameni îngenuncheați, se vedea că toți sunt foarte afectați și pot să-ți spun că tristețea asta-i molipsitoare, pentru că m-a apucat și pe mine, futu-i, mi-am adus aminte că mai demult, pe când eram fan Eisidisi, mi-am promis că odată voi ajunge în Australia și voi merge la cimitirul din Fremantl și voi căuta mormântul lui Bonscot, la urma urmei e cam același lucru, dacă tot sunt aici, măcar să profit de situație, toți merită puțină stimă.

Așa că m-am gândit, rușine, nerușine, o să mă pun și eu în genunchi, futu-i, acum numai rugăciunea mă mai poate ajuta, futu-i, sau nici aia, în fond ce am de pierdut dacă încerc, futu-i, doar atâta lume o face, păi nu? Așa că m-am dus frumușel în față, cu buchetul de crizanteme în mâini, și am îngenuncheat alături de ceilalți, Haloud bi dai neim, am început să spun în gând, na, asta e o piesă bună a lui Meidăn, dar de fapt e o rugăciune, sfințească-se numele tău, așa se cheamă, un tip condamnat la moarte se roagă înainte de a fi spânzurat, e o piesă tare, aproape la nivelul lui Giudas, singura piesă ca lumea de pe Nambărofdăbist, dă sends of taim for mi ar raning lou, am spus-o de vreo zece ori! Și, într-adevăr, și pentru mine nisipul timpului se scurgea al dracului de repede, futu-i, știam că dacă în două minute nu se întâmplă nimic, adio concert, nici măcar locul nu l-am găsit, darămite bilete, futu-i, gata, atât mi-a fost, aleluia! Așa că m-am rugat pe bune, haloud

bi dai neim, haloud bi dai neim, haloud bi dai neim, de s-ar face vreo minune, mi-am propus până şi să mă împac cu taică-meu, futu-i, să-l iert, cu toate că el e de vină că nu am cunoscut-o pe bunică-mea.

Ei, şi atunci, n-o să crezi, futu-i, atunci chiar s-a întâmplat o minune. Pentru că deodată, futu-i, aud huruitul unui Harli. Pentru că aşa încep toate concertele lui Giudas, futu-i, cu Halford care intră pe scenă călare pe un Harli, în echilibru pe o roată. Eram sigur că-i doar o închipuire, futu-i, nu se poate ca huruitul unui Harli pe stadion să se audă până aici, dar m-am uitat încolo şi am crezut că am înnebunit, futu-i, pentru că am văzut cu ochii mei că în colţul pieţei e într-adevăr o motocicletă şi călare pe ea, futu-i, Malcolm, Malcolm Fakhed Stivăns.

Na, de el precis n-ai auzit, deşi e o mare figură, e cel mai renumit factotum de la Giudas, e cu ei de la începuturi, le împachetează instalaţiile şi le face rost de gagici, toţi fanii îl ştiu, e o figură legendară, pentru că odată s-a încăierat cu Ozi Osborn la Los Angeles din cauză că Ozi, cică, s-ar fi căcat în lift, futu-i, iar Malcolm l-a pus să cureţe, a ieşit aşa o cafteală, că au făcut praf juma' de hotel. Pe toate coperţile albumelor lui Giudas e trecut: mulţumiri speciale lui Malcolm Fakhed Stivăns.

Ei, şi cretinul ăsta de Fakhed a venit în piaţă pe un Harli, futu-i, cât pe ce să intre în mulţimea care se ruga. Bietul Malcolm, nu ştiu ce dracu' avea în cap, cert e că era destul de beat, futu-i, cât pe ce să cadă de pe Harli,

când s-a aplecat în față, mi-am dat seama că era gata să vomite, oamenii îngenunchează au și început să se ridice în picioare, se simțea că urmează un tărăboi de toată frumusețea.

Știam că e musai să fac ceva, m-am ridicat repede, am luat buchetul de crizanteme și l-am agitat în aer ca să atrag atenția asupra mea, apoi am început să cânt cât am putut de tare imnul național al Poloniei, ieşce polska niezghiniela, Polonia nicidecum nu a pierit, textul îl știam de la Vader, l-au cântat pe unul din primele lor demo-uri în versiune spidmetal, dar faptul că mi l-am adus aminte acolo și atunci, pe loc, a fost o minune mare, a dracului de mare, pe bune, pentru că nu-l mai auzisem de cel puțin zece ani.

Și atunci, futu-i, toată lumea s-a uitat la mine, precis au crezut că-s nebun, futu-i, dar apoi cineva a început să cânte împreună cu mine, apoi încă cineva, apoi încă unul, astfel încât până la urmă toată lumea cânta deja, în timp ce eu, cu crizantemele în mână, mă îndreptam spre Harli.

Iar Malcolm se uita la mine siderat, eu am ajuns lângă el, am așezat cu grijă buchetul pe caldarâm, mi-am făcut cruce, fastăr den ă bălit, terifaing scriim, i-am spus, ăsta-i primul vers din Peinchilăr, futu-i, știam că de la asta o să-și revină și o să și priceapă și, într-adevăr, s-a holbat la mine, futu-i, dar am văzut că încă nu știe despre ce pula mea e vorba și-atunci mi-am tras cu o mână fermoarul de la geacă și i-am arătat tricoul, da, futu-i,

ți-am spus că ăsta-i tricoul ăla pe care-l văzuse și Malcolm. Ei, și-atunci și-a dat seama imediat că sunt unul de-al lor, futu-i, camon ashol, mi-a spus, iar eu am încălecat pe Harli în spatele lui și duși am fost, futu-i, fastăr den ă bălit, fix așa, direct spre stadion, în timp ce în piață încă se cânta imnul, dar pe mine asta nu mă mai interesa, futu-i, ram it daun, răsuna deja în capul meu, piesa mea preferată a lui Giudas, și știam, futu-i, că acum totul e-n regulă, acum totul va fi nemaipomenit, epic, bestial.

Deci așa.

Păi, cam atât, pe scurt, futu-i. Apoi Malcolm m-a băgat prin spate, de acolo am urmărit tot concertul. Beksteigi, futu-i, a fost grozav, atât de grozav, încât nici nu se poate povesti. Da, futu-i. Hevimetal. Și nu-ți mai spun că Harliul ăla pe care am stat cu Fakhed era al lui Halford personal, că oricum nu m-ai crede. Deși pe bune că era, futu-i.

Limón con sal

Cred că povestea mea ar fi mai autentică dacă n-aș povesti-o, ci aș cânta-o, pentru că vocea mea adevărată nu-i aia cu care vorbesc, ci aia cu care cânt, pentru că vocea mea cu care cânt este mult mai grandioasă decât mine, mai grandioasă, mai frumoasă, mai puternică, ajunge mult mai departe și e mai greu de uitat. Fierbinte, aspră și răgușită e vocea mea, când mi se revarsă din gât, o simt ca pe-o flacără care mă înfierbântă – și nu numai pe mine, ci pe toată lumea care o aude. Când cânt, nu mi-e niciodată frică și nici celor care mă ascultă nu le e.

Dar n-are importanță, hai s-o iau cu începutul, am venit din El Salvador, știți unde e? Nu mă supăr dacă nu, de mult am trecut peste asta, când am ajuns aici, la început mă deranja că, în afară de câteva excepții, jos pălăria în fața lor, majoritatea habar n-aveau de nimic despre America de Sud sau Centrală, încurcau țările, pentru ei Chile sau Panama, Argentina, Brazilia sau Nicaragua erau totuna, nu ne știau nici capitalele, cât despre istoria noastră, ce să mai vorbim. Cu toate că eu am ajuns aici crezând că vin într-o țară prietenă, una în

care suntem cunoscuți, unde se știe totul despre noi, despre patria mea și despre războiul civil, aici astea nu interesau pe nimeni.

Mi-am pierdut părinții încă din adolescență, au murit într-un accident de mașină, de atunci m-a crescut fratele meu mai mare, însă după ce a absolvit Dreptul, a vrut să meargă să lupte pentru libertate în Nicaragua, am vrut să merg și eu, dar el a spus că fetelor nu le stă bine cu arma în mână, mai bine să mă folosesc de vocea mea, așa pot să-i ajut mai mult pe cei săraci, să fac o facultate și să devin profesoară de canto, inițial a vrut să mă trimită în Uniunea Sovietică, la Lomonosov, apoi am venit totuși în Ungaria, pentru că aici școala de muzică e mai bună.

Deci am venit aici ca studentă, când am ajuns, era un septembrie foarte friguros, evident că am luat cu mine și haine călduroase, dar aici frigul parcă era altfel decât la noi, mă pătrundea până la oase, îmi era atât de frig, încât atunci când trebuia să mă prezint în tabăra bobocilor cântând un cântec, dârdâiam de-a dreptul, și nici n-am cântat ce mi-am propus, *Sombrero azul* de Ali Pimera, despre cât de neînfricat e poporul și cum vrea victoria, ci o baladă, *La Llorona*, despre o femeie care, din cauza amorului ei, și-a ucis copilul, *todos me dicen el negro, Llorona*, este un cântec foarte-foarte trist, cel mai frumos îl cântă Chavela Vargas, n-are nimic revoluționar în el, și în timp ce cântam, mi s-a făcut rușine că tocmai pe ăsta l-am ales, că eu, fată tânără, am ales să cânt tocmai un cântec atât de pesimist, și, de rușine,

mi s-a făcut şi mai frig, înainte niciodată nu-mi era frig când cântam, nici după aceea nu mi-a fost, însă atunci da, dar într-un aşa hal, încât tremuram ca varga, deşi eram bine îmbrăcată, cu două bluze şi două pulovere, paltonul numai de gura celorlalţi nu mi l-am pus, continuam să tremur, îmi tremura şi vocea în timp ce cântam *yo soy como el chile verde, Llorona, picante, pero sabroso*, şi atunci a venit la mine un băiat şi mi-a pus pe umeri o pătură, pentru că a văzut cât mi-e de frig, numai el a observat, şi atunci mi-a trecut tremuratul şi am putut cânta cântecul până la capăt.

Îl chema Balázs, nu ştia o boabă de spaniolă, în schimb ştia să danseze, aşa că am dansat şi nu era nevoie de vorbe ca să-mi dea de înţeles că s-a îndrăgostit de mine. A şi încercat de toate, dar eu nu sunt una din alea, mie trebuie să mi se facă curte, drept urmare el a început să înveţe simultan şi spaniola, şi să cânte la chitară, a început să-mi povestească despre copilăria lui în propoziţii stâlcite şi cu atâta entuziasm, că nu mai pridideam să-l corectez. Nu prea avea talent la gramatică, cu chitara se descurca mult mai bine, putea să cânte aproape orice după o singură ascultare, i-am dat casetele mele cu Víctor Jara, apoi am cântat împreună *El derecho de vivir en Paz* şi *El Cigarrito*. Dar cel mai mult îi plăcea tangoul, taică-meu a studiat în tinereţe patru ani la Buenos Aires, n-a adus de acolo nimic în afară de o grămadă de discuri mici cu Carlos Gardel, adora vocea bătrânului, în fiecare duminică numai pe el îl asculta,

iar frate-meu i-a moştenit dragostea asta pentru tango, chiar dacă nu era muzică progresistă, totuşi o asculta mult, atât de mult, încât atunci când am plecat, mi-a copiat toate discurile pe casete, eu nu le-am prea ascultat, însă Balázs a făcut o adevărată pasiune pentru Gardel, *El Carretero* era preferatul lui, pe ăla a îndrăznit să-l şi cânte, aproape că fluiera la fel de bine ca bătrânul, întotdeauna mă apuca râsul când îl vedeam ţuguindu-şi buzele, şi în tot acest timp am crezut că vom rămâne doar prieteni.

Odată am început să vorbim despre fructe şi el m-a întrebat care-i fructul meu preferat, iar când i-am spus că lămâia, a râs de mine, a spus că lămâia nu e deloc fruct, cum să nu, i-am spus eu, să-mi aducă una şi o să-i demonstrez, şi atunci mi-a adus una şi s-a uitat curios când eu am luat o lamă şi am decojit-o, aşa cum am învăţat în copilărie şi cum făceam apoi la şcoală în timpul orelor, pe sub bancă, iar Balázs s-a mirat că şi lămâia poate fi curăţată la fel ca portocala, mi-a spus că nu mai văzuse lămâie decojită şi împărţită în lunule, însă de-a binelea mirat a fost când eu am umezit una cu limba şi, tăvălind-o apoi prin sare, am înghiţit-o, la început nici n-a vrut să încerce, dar i-am pregătit una şi i-am vârât-o în gură, a înghiţit-o şi am văzut cum îl izbeşte gustul acela fără egal, acru şi iute şi amar, i s-a făcut gura pungă şi s-a strâmbat, a zâmbit şi i-au dat lacrimile, apoi a spus să mai mâncăm una şi am mai mâncat una şi eu i-am povestit că la şcoală asta era cea mai mare ispravă, că mâncam din astea în oră, cu feţele

schimonosite, făcând grimase până începeau să râdă toți, până și profu ne admonesta râzând să fim cuminți, să nu mai mâncăm lămâie cu sare, gata cu *limón con sal*, însă noi nu rezistam și, numai de-al dracu', continuam să mâncăm. Și atunci Balázs și-a băgat în gură două deodată, strâmbându-se și mai mult, și arăta atât de drăguț, încât nu știu ce m-a apucat, dar simțeam că trebuie să-l sărut, iar sărutul lui era sărat și lămâios și amar și iute și totuși dulce și, în timp ce-l sărutam, mi-a venit din nou în minte *La Llorona*, versul acela cu *picante, pero sabroso*, pentru că așa era sărutul lui, iute, dar gustos, iar după felul în care mi-a răspuns la sărut, mi-am dat seama că asta nu mai e joacă, e dragoste adevărată, și atunci, acolo, am știut pe loc că dacă o să-mi ceară mâna, o să mă mărit cu el, bineînțeles că asta nu i-am spus-o, dar încă din ziua următoare m-am pus să învăț serios maghiara.

Problemele au început când m-a dus la el acasă să mă prezinte părinților, m-am pregătit foarte mult, mamei lui i-am dus un buchet mare de flori, dar când a dat cu ochii de mine, ea s-a întunecat la față și a privit prin mine, de parcă aș fi fost aer, deși eu știu ce-nseamnă politețea și respectul, m-am dus acolo smerită, așa cum se cuvine să fie o viitoare noră. *Dios mío*, era neagră la față de supărare, când i-am întins buchetul, a ezitat să-l primească, am crezut chiar că o să și strige la mine, însă nu, l-a luat și apoi doar m-a privit cu ochii ăia reci ai ei. În schimb, tatăl lui Balázs a fost foarte amabil, a încercat să converseze cu mine în latină, iar eu cu el, în

maghiară, însă asta n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile, pentru că am văzut că maică-sa, Señora, cum îi ziceam în gând, bea vin alb pahar după pahar, iar în timp ce bea, se uita la mine tot mai furioasă, și eu doar stăteam și înghițeam supa și mestecam șnițelul și nu puteam să-mi dau seama cu ce-am greșit, apoi s-a adus desertul, lapte de pasăre, și atunci Señora a vrut să mă servească, iar eu m-am fâstâcit, am dat s-o ajut, dar când am apucat polonicul, i-am atins din greșeală mâna, iar ea și-a retras-o ca arsă, astfel că polonicul s-a agățat de bolul de porțelan și bolul a zburat prin aer, izbindu-se de servanta cu intarsii și făcându-se țăndări, curgea laptele de pasăre pe furnirul de nuc, și atunci eu m-am speriat așa de tare, încât eram gata-gata să izbucnesc în plâns, mi-am cerut scuze în spaniolă, iar Señora a început să strige că moștenise bolul de la bunicul ei, și bolul, și întreg serviciul de masă, și să-mi fie rușine și că ea nu de aia și-a crescut fiul timp de douăș'cinci de ani, ca acum să i-l fure o țigancă, da, așa m-a numit, și atunci a început să strige și Balázs, mamă, ce tot zici dumneata, tatăl lui Balázs a încercat să calmeze spiritele, dar Señora țipa tot mai tare, țigancă, uită-te și tu, e o adevărată țigancă, și atunci Balázs s-a ridicat și și-a luat farfuria și a trântit-o de podea, apoi a trântit și farfuria mea, și pe-a lui taică-său, și pe-a maică-sii, timp în care se răstea la ei că să le fie rușine, apoi m-a luat de mână și m-a tras după el, strigându-le că pe el n-o să-l mai vadă niciodată pe-acolo și că el nu mai are părinți.

În timp ce traversam holul şi ieşeam din apartament, am auzit că Señora mai strigă ceva în urma noastră, n-am înţeles ce anume, dar mi-am dat seama că nu poate fi altceva decât un blestem, un blestem greu, ştiam că astea sunt doar superstiţii, nu există blesteme, totuşi am simţit cum frica mi se strecoară în suflet.

Când am ajuns în casa scărilor şi am început să coborâm treptele, l-am rugat pe Balázs să se întoarcă şi să-şi ceară scuze, căci oricât de rău mi-ar fi căzut cele spuse de maică-sa, n-aş fi vrut să iasă un asemenea scandal, însă Balázs a spus că nici vorbă, să pricep odată că eu sunt viaţa lui, dacă părinţii lui nu pot accepta asta, atunci nu merită să-l mai vadă vreodată la faţă, iar după cele zise de maică-sa, e clar că n-o să le mai treacă pragul în vecii vecilor. Şi atunci eu am întrebat ce anume a zis maică-sa, în clipa următoare mi-a şi părut rău că am întrebat, însă Balázs era atât de furios, încât mi-a spus, să nu aibă niciodată nepoţi, asta a strigat maică-sa, dacă i-am luat fiul, atunci să mi-l pierd şi eu pe al meu şi niciodată, dar niciodată să nu ni se nască vreun copil. După ce mi-a spus toate astea, s-a văzut pe el că-i părea rău, şi-a dat seama pe loc că n-ar fi trebuit să-mi spună, iar eu, deşi n-am vrut, am început să plâng, atunci el bineînţeles că m-a luat în braţe, liniştindu-mă că n-o să fie nici un bai, însă eu tremuram aproape la fel de tare ca atunci când m-a cunoscut.

Peste o săptămână am avut nunta, la ofiţerul stării civile am fost numai noi doi, martorii i-am luat de pe stradă, s-a

văzut pe el că-l deranjează, mie nu-mi păsa, mi-a şi spus că şi-ar fi dorit o altfel de nuntă, eu i-am zis că nu-mi pasă, de un singur lucru îmi pasă, iar Balázs a spus să nu-mi fie frică, că totul o să fie în regulă, o să văd eu.

Numai că eu ştiam că nu, că nimic n-o să fie în regulă, nici n-a fost, de rămas am rămas grea imediat, însă am pierdut trei sarcini una după alta, la prima Balázs a râs şi nici mie nu-mi era frică, însă după a treia a devenit cam deprimat, a început să asculte din nou cele mai triste tangouri ale lui Gardel, iar pe mine muzica asta mă enerva tot mai mult şi o dată n-am mai rezistat şi m-am răstit la el să închidă casetofonul, că m-am săturat, pentru că le urăsc, pentru că mă fac să-mi fie dor de casă, îmi aduc aminte de bietul tata şi de casa noastră şi de parfumul grădinii noastre, parfumul verii, care aici e cu totul altfel, şi i-am mai spus să divorţăm, pentru că vreau să mă întorc acasă, acolo de unde am venit, ar fi mai bine pentru amândoi. Atunci Balázs s-a enervat atât de tare, încât a izbit casetofonul de perete şi a strigat la mine să tac, să-mi ţin gura, niciodată nu ne-am mai certat aşa, apoi a fugit de-acasă, s-a întors abia peste câteva ore, mirosea a votcă şi nici nu mi-a spus unde a fost.

Peste o săptămână a venit la mine Señora, tocmai eram la practică pedagogică, nu-mi venea să-mi cred ochilor, deodată era acolo, pe stradă, nu ştiu cum m-a găsit, preţ de o clipă am crezut că vrea să-şi ceară iertare, dar apoi i-am văzut gura cu buzele strânse de răutate şi am ştiut că nu despre asta-i vorba şi, într-adevăr, s-a

postat dinaintea mea, a scos o hârtie şi mi-a citit un text, era în spaniolă, nu ştiu cine i l-a tradus, scria că să-i dau înapoi fiul, mă crede că-l iubesc, dar dacă-l iubesc cu adevărat, atunci să nu mă agăţ de el, să nu-l nenorocesc cu o astfel de căsnicie, să o cred pe cuvânt, că ştie ea mai bine, ea ne vrea numai binele, şi să mă întorc acolo de unde am venit, dacă o ascult, n-o să-mi pară rău, şi, zicând astea, a scos o cutie din buzunarul paltonului, a deschis-o şi mi-a întins-o şi mi-a spus că este o brăţară, singura care i-a mai rămas din bijuteriile de familie, o păstrase pentru viitoarea ei noră, dar dacă plec, mi-o dă mie, eu mă uitam la brăţară, era bătută în pietre mici şi albicioase, ştiam că sunt briliante, sclipeau ca gheaţa, la fel de rece, şi ştiam că dacă mi-aş pune-o la încheietura mâinii, m-ar îngheţa, m-ar îngheţa şi m-ar ucide, am întins mâna şi am închis cutia, apucând mâna Señorei şi apăsând-o de capac, şi aşa i-am spus că-i mulţumesc, dar să-şi păstreze bijuteriile, îi simţeam degetele osoase în palmă, apoi i-am spus în faţă că să-i fie ruşine, în fond ce ştie ea despre mine, ce ştie ea despre ţara mea, ce ştie ea de unde am venit şi ce vreau şi ce caut aici, nu mă cunoaşte şi nici nu vrea să mă cunoască, dacă ar şti ce noră bună i-aş fi fost şi cât e de importantă familia pentru noi, i-am spus că sunt orfană şi că ea ar fi putut să fie ca o mamă pentru mine şi dacă şi-ar fi dat seama cât de mult aş fi iubit-o, atunci niciodată nu mi-ar fi spus aşa ceva, şi ruşine-ruşine-ruşine să-i fie, la care ea n-a zis nimic, doar a clipit des, iar

mâinile îi erau atât de reci, încât simțeam că mă îngheață, așa că trebuia să cânt, am început să-i cânt, privind-o fix în ochi și apropiindu-mi tare fața de fața ei, i-am cântat același cântec, de la început până la sfârșit, *La Llorona* al lui Chavela, și în timp ce cântam, am simțit că în clipa aia, dacă aș fi vrut, aș fi putut-o blestema să se ofilească, să se usuce, exact așa cum mi-a făcut ea mie, și am știut și ce ar trebui să cânt și cum ar trebui să modific cântecul, iar ea probabil că a simțit asta, pentru că a vrut să-și retragă mâna, și atunci m-am uitat la fața ei pudrată și rigidă și deodată am văzut că ochii ei sunt exact la fel ca ai lui Balázs și, brusc, supărarea mi s-a evaporat, așa că finalul cântecului nu l-am mai cântat atât de dur, ci mai drăgăstos, *qué más quieres, quieres más*, și atunci am știut că numai de-al dracu' am s-o iert, numai de-al dracu' n-o să mai fiu supărată pe ea, și i-am spus-o verde-n față, în maghiară, ca să înțeleagă, că numai de-al dracu' o iubesc, și mi-am luat mâna de pe mâna ei, m-am aplecat, i-am sărutat mâna osoasă care strângea cu putere caseta de lemn și am simțit-o cum tresare ca electrocutată, de parcă aș fi pălmuit-o, și atunci am făcut stânga-mprejur și am abandonat-o acolo, în mijlocul străzii, cu nenorocita aia de casetă de lemn în mână.

A doua zi, după masa de prânz, am poftit brusc lămâie cu sare și gata, am știut că iar am rămas grea, știam și că o să am o fată, o fetiță pe care n-o voi mai da, n-o voi mai putea pierde, și atunci mi-a venit iar în minte

fața Señorei și am jurat că până se naște fata mea, am să cânt în fiecare zi de o sută de ori *La Llorona*, nu cu voce tare, ci numai așa, în minte, și am și cântat-o zi de zi, o cânt și acum, și acum îmi răsună în cap, *todos me dicen el negro, Llorona, negro pero cariñoso*. Iar nouă luni mai târziu s-a născut fetița mea, Violetta, poftim, uite poza ei, vezi ce frumoasă e, acuși face șapte ani, o să meargă la școală.

Când s-a născut Violetta, i-am spus lui Balázs să-i sune pe ai lui, pentru că dacă nu ne împăcăm acum, n-o s-o facem niciodată, la început n-a vrut, dar apoi și-a călcat pe inimă și atunci s-a vădit că maică-sa a plecat, într-o zi pur și simplu n-a mai venit acasă, nimeni nu știa unde e, o singură scrisoare i-a scris tatălui lui Balázs, că e în viață, dar să n-o caute, iar eu am știut că asta s-a întâmplat în ziua aia, însă lui Balázs nu i-am zis nimic. Apoi taică-său a început să vină pe la noi, a devenit un bunic foarte bun, își iubește grozav de mult nepoata și cred că a început să mă îndrăgească și pe mine. În schimb, Señora a dispărut de tot, doar atâta știu, că la prima aniversare a Violettei am primit un pachețel prin poștă, era caseta de lemn, desigur, legată cu o panglică, nu știu dacă înăuntrul ei e brățara, pentru că n-am îndrăznit să-l desfac, o să-l desfacă Violetta mai târziu, când va împlini cincisprezece ani și vom sărbători *quinceñera*. Până atunci poate o să-i placă și lămâia cu sare, pentru că adevărul e că acum o detestă.

Boxe

Tata a început să meşterească la boxe în ziua când l-a părăsit maică-mea. A lucrat la ele până-n ziua morţii, în total vreo cincisprezece ani, după câte ştiu, nici n-a mai prea făcut altceva, boxele i-au acaparat în întregime viaţa.

Credeam că n-o să le mai termine niciodată, tot timpul se văicărea că realitatea-i alta decât pe hârtie, coresponda cu ingineri de sunet şi tehnicieni electronişti nemţi, japonezi şi olandezi care lucrau în China, cheltuindu-şi toţi banii pe condensatoare cu hârtie şi rezistenţe confecţionate manual.

Nici pe patul de moarte nu vorbea decât despre boxe, e nevoie de timp, zicea, până se consolidează circuitele, degeaba i-am spus să nu renunţe la luptă, chimioterapia o să-l ajute, el doar scutura furios din cap, spunând că-i ironia sorţii că tocmai eu, afon cum sunt, va trebui să încerc instalaţia, în condiţiile în care nici nu mi-aş da seama dacă mi-ar pune discul său preferat pe turaţia de şapteş'cinci în loc de treiş'trei. Acum asta e, dar să-i promit că voi aştepta să treacă anul de doliu. Între timp poate că şi condensatoarele se vor fixa.

După înmormântare a durat săptămâni întregi până l-am putut ierta că a refuzat și operația, și chimioterapia, apoi la un moment dat am luat hotărârea să arunc tot, boxele și pick-upurile și toate discurile lui.

Am și deschis dulapul în care-și ținea discurile de bachelită, gata-gata să scot unul, preferatul său, un disc rusesc din o mie nouă sute cincizeci și doi cu o selecție de arii din operele lui Wagner, era una din comorile tatei, o raritate absolută, întreaga ediție fusese nimicită înainte de-a ajunge în magazine, iar cântărețul dispăruse fără urmă, doar câteva exemplare au fost salvate, cele pe care le-au furat muncitorii din fabrică, taică-meu a dat un Trabant pentru el într-o vreme când timpul de așteptare ca să cumperi un Trabant era de șase ani.

Știam că avea de gând să-și încerce instalația cu acel disc, așa că am vrut să-l arunc primul, am deschis brutal ușa dulapului, am și întins mâna după el ca să-l scot și să-l sparg în două cu tot cu plic, dar apoi am zărit pe raftul de sus pălăria de paie a lui taică-meu, cu lupa mare și pătrată prinsă cu elastic de borurile ei, și mi-am adus aminte cum se uita el după masa de prânz, cu pălăria pe cap, la șanțurile de pe discul de bachelită prin lupa care-i atârna grea dinaintea ochilor în timp ce-l ștergea cu o bucată de piele de căprioară, niciodată circular sau radial, ci întotdeauna astfel încât mâna să-i deseneze pe disc un opt cu burta bine rotunjită. Mi-a venit în minte chipul lui și cum lupa îi mărea, îi deforma și îi evidența detaliile feței atunci când se mișca, uneori

i se vedeau doar pupilele, alteori porii de pe nas, uneori colțul gurii, alteori gropița din bărbie, cu câteva fire de un gri murdar în locul unde lama de ras n-ajungea niciodată, și atunci toată furia mi s-a evaporat subit.

Am atins pălăria și mi-am apropiat un deget de marginea în zigzag a bucății de piele de căprioară grijuliu împăturită ce se ivea de sub pălărie, tata întotdeauna îmi zicea să țin minte că ăsta-i cel mai moale material din lume, singurul care nu deteriorează bachelita, era într-adevăr foarte moale, când am pipăit-o, aproape că n-am simțit c-o țin între degete, știam că n-ar fi nevoie decât de o singură mișcare ca s-o trag de sub pălărie, totuși până la urmă n-am făcut-o.

De ziua morților m-am dus la cimitir, am aprins candela, deși înainte nu puteam să sufăr toată tevatura asta, și, în timp ce mă uitam la piatra de mormânt, am spus în șoaptă: în regulă, ai câștigat, după ce trece anul de doliu, o să încerc idioțenia aia a ta, instalația.

În ziua aniversară am și pregătit totul, am cumpărat un ac nou de pick-up după ce înainte am desfăcut aparatul, am curățat de praf piesele din interior cu aer comprimat, am uns cu unsoare siliconică lagărele și am curățat și contactele.

Am pus pe masă halba ce-i fusese dragă tatei, alături de patru cutii cu berea lui preferată, apoi am scos discul din dulap. L-am dus la masă și l-am așezat pe șervetul în carouri. Era un disc dublu, pe copertă, chipul cântărețului imprimat în două culori, înainte de a-l deschide,

m-am mai uitat puţin la el, gândindu-mă cât e de haios că, deşi ăsta-i discul preferat al lui taică-meu, totuşi nu l-a ascultat niciodată.

Chestia e că-şi iubea discurile şi avea atâta grijă de ele, încât niciodată nu le-a pus la pick-up, zicea că până nu-i gata instalaţia şi boxele nu sunt perfecte, până atunci ar fi inutil să le stricăm, chiar şi o singură ascultare poate modifica structura materialului, de altfel pentru el e destul să se uite cu lupa la şanţurile discului, că şi aude foarte limpede şi foarte clar muzica, mult mai limpede şi mult mai perfect decât ar putea ea suna cu ajutorul tehnologiei imperfecte existente, nu-nu, dacă el priveşte discul prin lupă, aude muzica exact aşa cum a răsunat atunci, pe vremuri, în studioul de înregistrare, numai că acolo nu fusese nimeni care s-o fi putut auzi în întregime, nu fusese nimeni care să nu fi avut altă treabă decât ascultatul, acolo toată lumea lucra, orchestra, inginerul de sunet, solistul, asistenţii, toţi, de aceea discul ăsta n-a fost ascultat niciodată de nimeni aşa cum se cuvenea să fie ascultat.

Tata mi-a expus de multe ori această teorie a lui, întotdeauna când ajungea la capătul primului disc, făcea o pauză, îşi răsucea pălăria, pentru ca lupa să nu-l deranjeze la băut, îşi turna o a doua bere, savurând-o cu înghiţituri mari în timp ce-mi dădea explicaţii, apoi, după ce-şi termina berea, lua al doilea disc, îşi punea lupa la ochi, lumina discul cu lanterna gârbovindu-se şi mormăind, apoi, rotindu-şi capul lent şi mecanic, începea

să mătură circular cu privirea discul negru, timp în care fredona fals.

Uitându-mă la coperta discului, l-am auzit pentru o clipă fredonând iar, era un sunet de frecvență joasă, asemănător celui emis de ventrilocii care exersează, când m-am mutat înapoi la tata ca să-l pot îngriji, mi-au trebuit luni întregi până să mă pot obișnui cu acel sunet.

L-am auzit doar preț de o clipă, apoi s-a făcut liniște. Am deschis coperta albumului, pe fotografia alb-negru a orchestrei se lăbărța un text scris cu cretă cerată galbenă. Era scrisul tatei, în timp ce citeam rândurile înghesuite, parcă-i auzeam vocea. Scria că întotdeauna a știut că sunt iremediabil afon, să nu-mi fac iluzii că voi sesiza claritatea și calitatea sunetului redat de instalație, însă el a luat în calcul și asta, a pus la punct o metodă prin care până și eu voi putea experimenta genialitatea acestor boxe. Pentru asta nu trebuia decât să așez sus, pe boxe, dozele de bere pline și bine răcite, apoi să pun acul pick-upului în dreptul celei de-a treia piese de pe al doilea disc și să dau volumul la maximum. Știe că totul sună destul de bizar, dar să am încredere în el și să fac ce mă roagă. Atunci nu numai că voi auzi sunetul, ci o să-i văd și efectul. Sub text a adăugat și o schiță a modului cum trebuie așezate dozele de bere.

A fost destul de greu să le așez, suprapuse, pe partea îngustă de sus a boxelor, dar până la urmă am reușit să le pun pe toate patru. Am luat discul, l-am șters cu pielea de căprioară, l-am fixat pe pick-up, am ridicat cu grijă

acul până în dreptul celei de-a treia piese, apoi l-am coborât pe discul care se rotea.

Un moment a fost liniște deplină, apoi boxele au început să zbârnâie ușor, apoi zbârnâitul a devenit tot mai puternic și mai puternic, atât de puternic, încât cutiile de bere de pe boxe au început să trepideze, și apoi s-a auzit deodată muzica, asurzitor de tare, tare și fals, într-un tempo mult mai rapid decât ar fi trebuit, și atunci am văzut cum sar cheițele dozelor de bere și cum irupe din ele lichidul galben, între timp am simțit cum toată locuința vibrează și se zgâlțâie și se cutremură din cauza sunetului aberant, iar vocea cântărețului era exact la fel ca fredonatul tatei, doar că amplificat de o sută de ori, berea a țâșnit din doze ca o flacără și știam că o să se scurgă în boxe și o să se ardă rezistențele, o să se strice condensatoarele, și atunci, în sfârșit, se va face liniște.

Puerta del Sol

Ferenczi avusese din nou acel vis cu căderea, cădea printre nori cenuşii, învârtindu-se şi răsucindu-se în aer, degeaba se zbătea, degeaba încerca să se agaţe de ceva sau să se lase să plutească în aer, continua să cadă în gol, striga după ajutor, dar vântul iscat în cădere îi fura vocea, i-o smulgea din gură, sfâşiindu-i-o într-atât, încât nici el însuşi nu-şi mai putea auzi urletul, numai aerul şuiera în jurul lui în timp ce cădea şi tot cădea, prăbuşindu-se vertiginos în neant.

Din acest vis nu s-a putut trezi niciodată normal, mai simţea o vreme în piept şi în stomac ecoul bufniturii la contactul cu solul, iar în trup i se răspândea o durere gelatinoasă, izvorâtă din organele interne zdrobite. După trezire rămânea ameţit şi se holba în întuneric, încercând să-şi adune puterile pentru primele gesturi, chiar şi atunci când îl striga Mama, dura secunde lungi până se putea ridica în şezut şi până putea vorbi, până-i putea spune că nu s-a întâmplat nimic, Mamă, totu-i în regulă, sunt aici, îţi aduc imediat ceaiul.

Fusese expulzat din vis la fel de dureros ca întotdeauna, dar când a deschis ochii, nu a mai văzut întunericul

sufocant al camerei, ci nori şi cer albastru, scânteietor, lumina era tăioasă şi atât de clară, încât dacă n-ar fi simţit aşa de acut durerea căderii pulsându-i între coaste, ar fi putut crede că încă visează, iar căderea i se transformase în zbor.

A avut nevoie de câtva timp până să i se limpezească gândurile, era încă buimac, îşi revenea încet, înţelegea cu greu că într-adevăr zboară, că stă pe locul de la fereastră, într-un avion, iar ceea ce vede e chiar realitatea, se află într-adevăr deasupra norilor, vede într-adevăr soarele strălucitor reflectat de nori.

Adormise cu fruntea sprijinită de geam la puţin timp după decolare. De îndată ce roţile avionului, cu o zguduitură zdravănă, s-au desprins de pistă, toată oboseala acumulată de-a lungul anului a pus stăpânire pe el, privea oraşul de sus, cu tâmpla lipită de sticlă, se vedea clar toată Budapesta, cartierele, parcul, centrul, i s-a părut că îşi recunoaşte şi casa, apoi Dunărea cu podurile ei, bastionul de pe mal, spitalul, cimitirul cu capela din mijloc, aleea cu castani ce duce la parcela nouă, şi parcela nouă, şi singurul mormânt proaspăt, acolo, pe ultimul rând, şi mulţimea de coroane de flori depuse pe mormânt, şi panglicile de pe coroanele de flori, şi inscripţiile de pe panglici, literele aurii imprimate pe panglica neagră, şi conturul alb al literelor aurii. Avionul a început să se înalţe, priveliştea a fost zdrenţuită de norii răzleţi, ca în cele din urmă să fie înghiţită de cenuşiul din miezul

unui nor mare-mare. Cenușiul a fost ultimul lucru de care-și mai aducea aminte, felul cum i s-a strecurat, ca un vârtej, pe sub pleoape, inundându-i conștiința și punând stăpânire pe ea.

Avionul era pe jumătate gol, Ferenczi s-a întins, apoi a lăsat scaunul mai pe spate și a început să-și maseze tâmplele. Costumul negru îl strângea, și-a scos haina și a așezat-o pe locul gol de lângă el. Îl strângeau și pantalonii, și-a descheiat primul nasture de sus.

În spatele lui, o femeie și un bărbat au început o conversație în spaniolă, Ferenczi a întors capul într-o parte ca să-i audă mai bine, înțelegea doar câte un cuvânt, vorbeau repede și melodios, Ferenczi era atent la „ss"-urile lor, la turuiala ritmată a limbii.

Spaniola mamei lui nu era așa, părea întru câtva mai butucănoasă și mai împiedicată, cu accent maghiar, Ferenczi nu înțelegea întotdeauna ce spune. Mama lui a început să vorbească din nou spaniola abia în ultimele luni, o învățase încă din copilărie datorită unui unchi bătrân, ajuns cumva după război la Madrid, de unde-i trimitea din când în când pachete. Apoi, după ce în optzeci și șapte emigraseră din Ardeal în Ungaria, Mama vorbea foarte rar spaniola, însă în ultimul timp, când nu prea mai știa unde este, pomenea săptămâni la rând numai de călătoria ei de nuntă amânată, de scrisoarea cu invitație unchiului, de camera de hotel rezervată la Puerta del Sol, de pașaportul promis, dar niciodată

obținut, dacă porcii ăia de comuniști i-ar fi dat atunci pașaportul, toate ar fi fost altfel, repeta ea mereu, tremurând de furie, nu s-ar fi dus să-și petreacă luna de miere în Munții Făgăraș, Tata n-ar fi căzut în prăpastie și n-ar fi murit pe loc, iar ea n-ar fi rămas singură cu băiatul ei nenăscut și n-ar fi trebuit să-l crească singură, cu atâtea greutăți și sacrificii.

Ferenczi prinse din zbor câteva cuvinte, le degustă, învârtindu-le în gură și apoi rostindu-le în șoaptă, șuierând moale, din vârful limbii, „ss"-ul, *rasson*, șopti, *rasson*, și deodată totul deveni foarte real, știa că se află într-adevăr în avion, călătorește într-adevăr, zboară într-adevăr spre Madrid cu mâna goală, fără nimic, fără haine, fără bagaje, călătorește așa cum și-a dorit dintotdeauna, și-a luat biletul de avion în ultima-ultima clipă, fără să-i pese cât costă, când își aduce aminte de preț, îl apucă din nou emoția deciziei bruște, împurpurându-i obrajii și făcându-l să transpire, știe că dacă ar putea, s-ar întoarce chiar în clipa asta, dar știe la fel de bine și că nu mai există cale de întoarcere, avionul îl ducea irevocabil la destinație.

Își simțea fruntea umedă, broboane de sudoare îi țâșneau la rădăcina părului, prelingându-i-se pe frunte. Băgă mâna în buzunar, scoase o batistă de hârtie, își tamponă fruntea și nările i se umplură de mirosul mentolat-camforat. Era mirosul din camera Mamei, mirosul bolii, al întunericului și al uitării.

Ferenczi își făcu batista cocoloș, vârând-o în buzunarul sacoului, și își aduse aminte de clipa aia din taxi când se hotărâse brusc să plece. Ieșise pe poarta cimitirului, se aruncase în primul taxi, îi dăduse adresa șoferului, rostind numele străzii și numărul casei, deodată îi devenise foarte clar, știuse cu precizie că acum locuința e complet pustie, dincolo de storurile trase e întuneric, e liniște, e miros de camfor, această certitudine era mai gravă și mai definitivă decât ropotul bulgărilor de pământ căzând ca ploaia pe sicriu și mânuirea ritmică și eficientă a lopeților de către gropari, Ferenczi s-a uitat la roșul cifrelor ce tocmai începuseră să se deruleze încet pe ecranul contorului din taxi, ultima cifră s-a schimbat din șapte în opt, din opt în nouă, din nouă în zero. În clipa aceea Ferenczi a știut ce o să se întâmple când vor ajunge la destinație, va plăti taxiul, va intra pe poartă, va urca treptele, va deschide și apoi va închide în urma lui ușa de la intrare, își va azvârli pantofii din picioare, va intra în bucătărie, va scoate din frigider seringa și fiolele de insulină, nu va ridica storurile, ci va traversa sufrageria întunecoasă, podeaua va scârțâi la fel cum scârțâia întotdeauna, pașii lui vor ridica praful din covorul persan ponosit, la fel ca întotdeauna, deasupra capului său ciucurii de cristal ai lustrei din tavan, opacizați de murdăria depusă, vor scoate același clinchet înfundat ca întotdeauna, totul o să fie la fel ca altădată, însă el va ști că nu-i așa, nu e deloc așa, se va duce direct în camera Mamei, se va opri dinaintea patului ei, apoi așa, îmbrăcat,

se va întinde în patul răvășit, printre așternuturile cu miros de boală, pe plapuma cu iz de urină, își va înfige acul în burtă, va goli conținutul seringii în trupul său, se va întoarce cu fața la perete, va închide ochii și va adormi pentru totdeauna. Ședea nemișcat în taxi, uitându-se la zeroul roșu, luminos, care nu s-a mai preschimbat în unu, a rămas încremenit pe ecran un timp foarte-foarte lung, liniștea din jur era atât de compactă, încât aproape că-i țiuiau urechile, deodată s-a auzit ceva asemănător vibrației unei corzi de chitară, răsuna lung și grav, păstrând parcă amintirea unei melodii cântate cândva, și Ferenczi a înțeles brusc că această clipă e a lui, numai a lui, clipa asta s-ar putea să fie chiar cea în care după zero nu urmează unu și după unu nu urmează doi, dacă reușește să facă o mișcare, dacă reușește să deschidă gura și să vorbească, atunci poate că n-o să fie așa, poate că nu va fi doborât de durere și de moarte, nu trebuie decât să schițeze o mișcare, nu trebuie decât să deschidă gura, se gândea la melodie, cum răsuna și se înălța, știa că în curând cifra de pe ecran se va schimba și va apărea o alta și mai știa că n-o să aștepte să se întâmple asta. S-a aplecat în față, a atins umărul taximetristului și i-a spus că s-a răzgândit, mai bine să-l ducă la aeroport.

Se uita iar pe fereastră, nu mai zburau deasupra norilor, cerul era senin, dedesubt totul se vedea foarte clar. Ferenczi nu mai văzuse niciodată un asemenea peisaj.

Totul era brun şi alb şi negru, pământul se întindea sub burta avionului ca blana unei pisici tărcate. Ferenczi ar fi vrut să ştie unde se află şi ce vede şi atunci, de parcă cineva tocmai i-ar fi îndeplinit dorinţa, ecranele ascunse în tavan au început să coboare lent, cu un fâşâit discret, pe ele a apărut harta Europei, iar silueta albă a avionului în miniatură l-a atenţionat că se află deasupra Peninsulei Iberice, apropiindu-se de ţel.

S-a uitat la hartă, gândindu-se peste câte hotare zburaseră deja, în acelaşi timp s-a şi ruşinat că iar se gândeşte la asta, este exact ca Mama, trăieşte în trecut, chiar dacă în copilărie n-avusese ocazia să călătorească, n-ar trebui să se gândească mereu la asta, ar fi trebuit să scape deja de acest sentiment, da, nu puteau să călătorească pentru că nu li se dădea paşaport, da, a crescut într-un regim dictatorial, da, răsfoia atlasele de geografie aşa cum alţii răsfoiesc cărţile cu basme, dar s-a terminat, s-a terminat de mult, de la douăzeci de ani are paşaport, călătoreşte unde şi când vrea, este un om liber, n-ar trebui să se gândească mereu la închisoarea aia, totuşi îi vin în minte graniţele, ţepii negri, daţi cu catran, ai gardului de sârmă ghimpată, nisipul greblat în dungi al fâşiei minate, turnul de control şi *no man's land*-ul năpădit de urzici. S-a uitat la harta Europei de pe ecran, ruşinându-se că se gândeşte iarăşi la istorie, deşi pe hartă apărea doar o linie albă ce indica traiectoria avionului, el vedea şi vechile, şi noile graniţe, şi poziţiile taberelor inamice, de parcă ar fi fost

nevoit să marcheze pe o hartă oarbă locul unde fuseseră gropile comune şi unde se dăduseră cele mai mari bătălii, nu se poate să gândeşti atât de tragic, nu-i voie, s-a uitat în jos, la petele de culoare din peisaj, numai de-al dracu' n-o să se gândească la războiul civil, numai de-al dracu' n-o să se gândească la nimic altceva în afară de zbor, în afară de faptul că a venit, că a avut curajul să vină aici, că-l aşteaptă un oraş necunoscut, unde nu cunoaşte pe nimeni, n-are nici o obligaţie şi poate să facă tot ce-l taie capul.

Avionul a început să coboare, pentru o fracţiune de secundă lui Ferenczi i-a revenit senzaţia de cădere în gol din stomac, făcându-l să retrăiască tristeţea anxietăţii. I-a răsărit în minte reclama unei agenţii de turism pe care o văzuse într-o revistă în timp ce stătea în sala de aşteptare a unuia dintre spitale, în timpul zborului omul îşi lasă toate grijile, toate amărăciunile, toate tristeţile, le lasă acolo, deasupra norilor, spunea reclama, Ferenczi expiră zgomotos, gândindu-se că poate aşa o să fie, poate chiar aşa o să se întâmple.

Ieşind din pasajul subteran, a simţit cum îl doboară zgomotul şi fierbinţeala din aer, zumzetul pieţei l-a lovit drept în moalele capului şi s-a văzut nevoit să se învârtă şi el, adaptându-se la spaţiul rotitor. S-a trezit prins în vârtejul mulţimii, i se părea că toată lumea aleargă spre un singur ţel, bărbaţi şi femei şi copii şi tineri şi bătrâni,

un ins pe rotile a trecut în goană pe lângă el, mergea cu spatele, apoi a descris un cerc larg, ocolind un cimpoier scoțian care cânta cocoțat pe un scăunel, înainte de a fi dus de mulțime, pentru o clipă Ferenczi a văzut fața plină de pistrui a bărbatului ce sufla în cimpoi, auzea șopot de apă și plânset de copil, pe marginea unei fântâni arteziene stătea un băiețel gata-gata să se arunce în apă, părinții îl trăgeau din spate, ținându-l fiecare de un braț, fața copilului era roșie de furie, privirea lui Ferenczi s-a abătut spre statuia călărețului din mijlocul pieței, apoi spre niște acrobați vopsiți complet în auriu și argintiu – statui vii din jurul statuii centrale –, apoi spre câțiva pantomimi înconjurați de un grup de turiști ce se pregăteau să-i aplaude, ropotul aplauzelor se suprapunea peste susurul apei, în partea opusă a pieței mai era o fântână arteziană, părea imaginea în oglindă a celeilalte, doar că îi lipsea băiatul care plânge, în locul lui, înșirată pe marginea fântânii, cânta o fanfară, trompetele absorbeau și în același timp reflectau strălucirea soarelui, Ferenczi, orbit de lumina puternică, a întors capul, a dat cu ochii de câțiva vânzători de bilete de loterie, vocile lor se amestecau cu discursul unui manifestant singuratic care striga ceva la un megafon săltând în sus o pancartă scrisă de mână, literele roșii ca focul păreau diluate de lumină, mulțimea vălurea în jurul lui, manifestantul striga un singur cuvânt, edukassion-edukassion-edukassion, apoi fața lui a fost ascunsă vederii de un mănunchi de baloane cu reflexe metalice, pictate

cu rechini şi şoricei din desenele animate, cu raţe şi veverițe şi câini lingând înghețată, cu capete de taur, baloanele se legănau în ritmul strigătelor manifestantului, un balon s-a desprins de celelalte, era albastru-metalizat, cu un soare zâmbitor pictat pe el, razele acestuia, roşii-portocalii, se împleteau între ele ca tentaculele unei caracatițe, Ferenczi a urmărit cu privirea sfoara groasă şi roşie cu care era legat balonul de sus până jos, până la mănuşa albă a vânzătorului, era o mănuşă uriaşă, disproporționat de mare, vânzătorul era costumat în şoarece roz, tot un personaj de desene animate, avea un cap mare şi zâmbitor, tocmai îi întindea balonul cu soarele vesel băiețelului care adineauri voia să se arunce în fântână, băiețelul a făcut un pas înapoi, s-a împiedicat în proprii lui papuci şi a căzut în fund, sfoara balonului i-a scăpat printre degete, soarele a început să se înalțe, tatăl copilului s-a repezit să-l prindă, l-a şi atins, dar de prins n-a mai reuşit să-l prindă, aşa că i-a dat un bobârnac, balonul a început să se învârtă, înălțându-se tot mai sus, iar sfoara descria o spirală în aer, ceea ce l-a făcut pe băiat să izbucnească spontan în hohote de râs, Ferenczi se uita la balon, îi trecuse amețeala, simțea că-i vine să zâmbească.

A întors capul, zumzetul pieței nu-l mai deruta atât de mult, căuta din priviri hotelul, era chiar în spatele lui, arăta exact ca în ilustrata aceea veche pe care o găsise

sub perna Mamei. În timp ce se îndrepta către hotel, Ferenczi se gândea la atingerea palmei osoase a Mamei.

Camera lui era la etajul al patrulea şi avea vedere spre piaţă. Primul lucru pe care l-a făcut când a păşit în încăpere a fost să deschidă fereastra franceză, să ridice obloanele şi să iasă pe balcon. Vedea perfect toată piaţa mare, în formă de evantai, de acolo, de sus, forfota mulţimii nu mai era atât de ameţitoare, Ferenczi se uita la balena de metal ce încadra ieşirea de la metrou, la fântâna arteziană, la statuia călăreţului, la oamenii ce răsăreau necontenit din pasajul subteran, la ceasul din turnul clădirii mari de vizavi, pe care fluturau steaguri roş-aurii, la dubele poliţiei, parcate în faţa clădirii, iarăşi la oameni, cum se plimbau ei sau mergeau grăbiţi sau aşteptau sau discutau sau doar stăteau şi căscau gura la lume, piaţa vibra şi pulsa, era un amalgam de muzică şi frânturi de conversaţii, toate condensându-se într-o singură melodie sonoră a cărei intensitate varia ritmic.

Ferenczi, captivat de melodie, a rămas pironit locului, trebuia s-o asculte, trebuia să privească piaţa, melodia era concomitent şi muzică de dans, şi imn funerar, şi odă a bucuriei, deodată s-a simţit foarte uşor, aproape imponderabil, un sunet de trompetă s-a desprins din melodie, i-a venit în minte înmormântarea, se gândea că stă acolo, pe balcon, în locul Mamei, se uită la forfota din piaţă în locul ei, nu, nu în locul ei, ci împreună cu ea, da, Mama e cu el, vede ce vede şi el, aude ce aude şi

el şi nu e bătrână, e tânără, tocmai se măritase, încă nu ştie că-i însărcinată, încă nu ştie că în ziua a doua a lunii de miere soţul ei va muri subit şi n-o va mai acompania niciodată la pian, încă nu ştie că s-a zis cu cariera ei de cântăreaţă chiar înainte de-a o fi putut începe, încă nu ştie că va trebui să-şi crească singură fiul, că va trebui să se întreţină făcând pe menajera la alţii, încă nu ştie că, în afară de fiul ei, nu va avea niciodată pe nimeni, încă nu ştie că-şi va trăi viaţa cu amărăciune şi furie în suflet, întrebându-se mereu cine a fost de vină şi ce-ar fi fost dacă toate s-ar fi întâmplat altfel. Ferenczi privea piaţa şi simţea că nu-i singur, nu numai Mama e acolo, cu el, ci şi Tata, tatăl pe care n-a avut ocazia să-l cunoască, pentru că în ultima noapte de burlăcie el s-a îmbătat, a început să cânte la pian aşa-zisele cântece iredentiste, după care, evident, nici vorbă să mai primească vreodată paşaport turistic, nici vorbă să călătorească în Spania, avusese chiar noroc că n-o păţise şi mai rău.

Ferenczi şi-a dezlipit palma de balustrada balconului, în timp ce-şi cobora braţul, simţea strânsoarea caldă a mâinii Mamei, dar nu pe cea de acum, ci pe aceea de demult, pe care o simţise în copilărie, pentru o clipă şi-a imaginat că mâna lui nu-i a lui, ci a lui taică-său, nu el e aici, pe balcon, deasupra Puertei del Sol din inima Spaniei, ci părinţii lui, ei sunt aici, după o călătorie de două zile în care străbătuseră Europa cu trenul, acum stau pe balcon şi se uită la piaţă cu ochi obosiţi şi cu

inima bătându-le nebunește din cauza acestei neașteptate fericiri.

Auzea bătăi de inimă, tu-dum, tu-dum, le auzea clar și distinct, limpede și cu ecou, bătăile ritmice se împleteau cu sunetele pulsatorii ale pieței, Ferenczi a făcut un pas în față, apucând balustrada, sunetul exista în realitate, nu doar în imaginația lui, venea dinspre una din fântânile arteziene, de fapt nu erau tocmai bătăi, ci un fel de țăcănit, niște tocuri de pantofi țăcăneau pe pavajul de piatră al pieței, cineva dansa, era o femeie, o bătrână într-o fustă neagră, încărcată de volane, stătea acolo și țopăia pe loc cu atâta forță, încât părea că sar scântei din piatra de sub tocurile ei, în spatele bătrânei, pe un scăunel, ședea un bătrân cu părul alb, cânta la acordeon o melodie expansivă și sălbatică, stătea cu ochii închiși și cânta foarte tare, aproape urlând, vocea lui era aspră și răgușită, îi izvora din adâncuri, nu din gât, nu din plămâni, ci din măruntaie și din măduva spinării, cânta și bătrâna împreună cu el, vocea ei era la fel de groasă și gravă, vocile lor se amestecau, se împleteau, fuzionând într-un singur strigăt de jale profund și prelung, Ferenczi a văzut că hainele lor erau murdare și zdrențuite, un șlap de plajă rupt stătea gata-gata să cadă de pe piciorul întins al bătrânului, cămașa-i neîncheiată atârna de sub puloverul verde și lălâu, însă știa că pentru ei toate astea nu contau, conta doar faptul că stau acolo, în mijlocul pieței, că soarele după-amiezii le încălzește obrajii, că sunt împreună și cântă și trăiesc,

iar în timp ce se gândea la toate astea, melodia s-a schimbat, devenind mai săltăreață, mai vioaie și mai veselă, radia din centrul pieței, de parcă acolo ar fi fost singurul punct fix în toată vânzoleala aia mare, Ferenczi simțea cum îi zvâcnește piciorul, simțea cum ritmul acela necunoscut i se strecoară în tălpi, s-a aplecat în față, ținându-se de balustradă, și a început să danseze, uitându-se la bătrânii ce se abandonaseră cu totul dansului, fără să le pese de nimeni și nimic, și atunci s-a gândit că ar putea fi părinții lui dacă pe vremuri ei ar fi putut ajunge aici, poate ar fi rămas, poate nu s-ar mai fi întors, ar fi rămas și ar fi îmbătrânit împreună și tot aici s-ar fi născut și el, tot aici ar fi crescut, în acest oraș străin, sub acest cer străin.

Ferenczi se uita la fața bătrânei, o față îmbătrânită, cu trăsături aspre și rigide, acum îndulcite întru câtva de melodie, în timp ce cânta, furia și dragostea și ura și bucuria treceau ca valurile peste chipul ei, dansa țopăind sălbatic, în timp ce pe scaunul lui de plastic decolorat, cu acordeonul strâns la piept, bătrânul se legăna în ritmul muzicii. Ferenczi nu înțelegea nimic din text, poate nici nu exista vreunul, poate că tot cântecul era doar un urlet izvorât din străfundurile ființei, cu toate acestea știa că e vorba despre trecere, toate-s trecătoare, trece și bucuria, trece și tristețea, iar odată va veni o zi când toate rănile se vor închide și toate durerile se vor vindeca. Știa că dacă vor înceta să cânte, ei vor redeveni doar doi bătrâni sărmani care, în ciuda tuturor greutăților, au

rămas totuşi împreună, poate se vor învinovăţi iarăşi unul pe altul pentru tot ce pătimiseră, pentru toată viaţa lor ratată, însă atâta timp cât pot cânta, toate astea nu mai contează, nimic nu mai contează.

Atunci Ferenczi a închis ochii, îşi simţea inima bătând în ritmul melodiei, simţea cum i se deschide gura, cum un cântec mut îi ţâşneşte din gât, un cântec ce putea fi şi plâns, plânsul refulat care-l strangulează încă de la înmormântare, plânsul pe care l-a purtat în el prin toată Europa. N-a încercat să-l înăbuşe, l-a lăsat să se amestece cu cântecul celor doi, stătea acolo, deasupra Puertei del Sol, cu o mână agăţată de balustradă şi cu strângerea de mână a Mamei în cealaltă, simţea cum degetele slăbite până la os le strâng pentru ultima oară pe ale sale, apoi îi alunecă, lipsite de putere, printre ele, Mama a plecat, iar el a rămas aici, a apucat balustrada şi cu cealaltă mână, strângând-o cu putere şi gândindu-se că toate trebuiau să se întâmple întocmai cum s-au întâmplat, toate sunt bune aşa cum sunt, totuşi e bine să stai aici, pe balcon, deasupra pieţei, totuşi e bine să trăieşti.

Stătea în picioare, cu ochii închişi, deodată o lumină portocalie l-a izbit pe sub pleoape, parcă ar fi răsărit un soare, scăldându-i faţa în lumină, a deschis ochii, nu era soarele, ci reflectoarele ce luminau faţada hotelului, un spot cădea exact pe el.

Piaţa se schimbase, cei doi cântăreţi bătrâni nu mai erau acolo, dincolo de fântânile arteziene erau parcate

maşini şi dube ale poliţiei cu luminile pâlpâind în albastru şi mulţimea se mişca altfel, mai neliniştit, de parcă aştepta ceva.

De undeva din depărtare se auzeau bătăi estompate de tobă, apoi zgomotele s-au înteţit, Ferenczi vedea şirul de poliţişti aliniaţi în spatele zonei îngrădite de dinaintea dubelor, singuraticul cu megafonul, pe care-l mai văzuse cu puţin timp în urmă, stătea tot acolo, lângă ieşirea din pasaj, strigându-şi lozincile, doar că acum strigau şi alţii împreună cu el, tobele se auzeau tot mai tare, în piaţă şi-a făcut încet apariţia un camion de pe platforma căruia boxe uriaşe revărsau alte lozinci, dinspre străzile laterale a început să năvălească în piaţă mulţimea, erau cu precădere tineri cu drapele şi pancarte în mâini.

Ferenczi a urmărit cum piaţa se umple de oameni, tocmai sosise un nou grup, fluturau steaguri roşii cu secera şi ciocanul alături de tricoloruri roş-galben-albastre, Ferenczi a simţit cum stomacul i se face ghem, ca printr-un reflex pavlovian, creierul lui a evocat vechile lozinci ce slăveau partidul, patria şi pacea, auzea vocea Mamei înjurându-i pe comunişti, preţ de o clipă i s-a părut că visează, totul era atât de neverosimil, încât nu putea fi real, poate făcuse cumva un salt în timp, ajungând înapoi în o mie nouă sute optzeci şi şapte, se află pe traseu împreună cu alţi colegi în prag de bacalaureat, aşteptând vizita oficială a tovarăşului secretar general al partidului, tovarăşul secretar general întârzie, în locul

lui la tribună e o tovarăşă organizatoare, le cere să repete aplauzele, să repete omagiul, ridică mâna de parcă ar dirija, face un semn şi în jurul lui Ferenczi toată lumea izbucneşte în aplauze şi strigăte, scandând ritmic ce era de scandat, Ferenczi ştie că şi-a promis că nu va aplauda, şi-a promis că nu va striga, vrea să rămână nemişcat şi mut, vrea să dispară în mulţime, însă cei din jur încep să forfotească, îmbrâncindu-l şi împingându-l tot mai în faţă, rândurile frumos aliniate încep să se destrame, el a ajuns deja în faţă de tot, vede organizatorii şi milienii, toată lumea din jur aplaudă şi strigă, se aplaudă tribuna goală, fotografia uriaşă a dictatorului în mărime naturală, sprijinită de tribună, care va fi ridicată în aer la sosirea lui, Ferenczi simte că milienii îl privesc, trebuie să aplaude şi el, nu se poate să nu aplaude, palmele i se lovesc automat una de alta, simte cum îl cuprinde ruşinea, însă aplaudă împreună cu ceilalţi, nu le poate porunci propriilor palme, nu poate să nu le lovească ritmic, fierb în el ruşinea şi ura, toţi cei din jur strigă, trebuie să strige şi el, nu poate să tacă, ar putea striga orice, ar putea înjura, ar putea huidui dictatorul, ar putea schimba cuvintele, strigând ceapă în loc de pace, n-ar sesiza nimeni, şi chiar asta şi strigă, totuşi nu, ar vrea numai, în realitate strigă acelaşi lucru pe care-l strigă toţi, strigă ce se aşteaptă de la el să strige, se uită la fotografia dictatorului, încă nu ştie că, nu peste mult timp, va vedea această faţă lipită de pământ, galbenă ca ceara, mânjită de sânge şi lipsită de viaţă, şi va simţi şi

atunci aceeaşi ură pe care o simte şi acum, n-o să existe nici milă, nici iertare, nici uşurare, doar o ură sălbatică şi de nestins.

Ferenczi a dat drumul balustradei cutremurându-se, steagurile roşii erau într-adevăr acolo, în piaţă, însă lângă ele nu tricolorurile roş-galben-albastre fâlfâiau, ci unele roş-galben-mov, iar dungile nu erau verticale, ci orizontale, Ferenczi ştia că vede vechiul steag al republicii, movul spălăcit putea părea albastru în lumina felinarelor.

Urmărea din priviri mulţimea, piaţa se umpluse de lume, din lozincile strigate şi din discursuri a înţeles că vor învăţământ şi asistenţă medicală gratuite, şanse egale pentru toţi şi locuri de muncă, oprirea privatizării, câţiva studenţi tocmai desfăşurau o pancartă galbenă, tinerii nu se tem, scria pe ea cu litere mari şi negre, pentru o clipă Ferenczi s-a trezit că-i invidios, încerca să-şi imagineze cum e să creşti fără să-ţi fie frică, apoi şi-a zis că dacă nu le-ar fi fost frică, atunci n-ar fi avut rost să scrie asta, atunci nici nu s-ar fi gândit la ea.

Pe platforma camionului stătea un tânăr cu barbă care ţinea un discurs incendiar despre viitor şi despre luptă, iar Ferenczi a înţeles doar atât: nu acceptăm, n-o să permitem să se întâmple. Se uita şi încerca să-şi imagineze cum e să fii în mijlocul mulţimii, să fii acolo pentru că te-ai dus exclusiv din propria voinţă, să fii acolo crezând că într-adevăr contează că eşti acolo, crezând că ai un

cuvânt de spus în privința viitorului, crezând că ai un cuvânt de spus în privința a orice.

Atunci, în o mie nouă sute optzeci și șapte, degeaba l-au așteptat ei pe dictator, n-a venit nici în după-masa aia și nici seara, așa că într-un sfârșit, pe la nouă, li s-a dat drumul să plece. După ce a ajuns acasă, Ferenczi s-a dus direct în baie, s-a spălat îndelung pe față, apoi s-a privit îndelung în oglindă, voia să vadă dacă era ceva schimbat la el. N-a văzut nimic, dar seara, când Mama a venit acasă, i-a spus că a hotărât să plece din țară, că va fugi, va trece ilegal granița pe uscat. Dacă Mama vrea, poate să vină cu el, dacă nu, va pleca singur.

Au pornit la drum peste două săptămâni. Au ajuns la fâșia de graniță în zori, Ferenczi știa doar vag pe unde trebuia s-o ia, s-au târât multă vreme prin noroi, apoi prin iarba încărcată de brumă, apoi iar prin noroi, apoi au ajuns la un lan de grâu, dincolo de el se vedeau o șosea și o tablă verde cu numele unei localități, atunci au știut că au reușit, s-au îmbrățișat, Mama tremura toată, au stat acolo, în mijlocul lanului de grâu, au întors capul ca să se mai uite o dată în urmă și atunci în spatele lor, roșu și orbitor, a răsărit soarele, lumina era atât de puternică, încât le-au dat lacrimile, forțându-i să închidă ochii, iar Ferenczi nu simțea că s-a eliberat, ci dimpotrivă, că pierduse ceva pentru totdeauna, și știa că la fel simțea și Mama.

Ferenczi auzea aplauzele din piață amplificându-se, a făcut un pas în față, privind drept în reflector, lumina

roşie şi verde şi mov îi ardea ochii, o sirenă s-a pornit să sune, mulţimea huiduia şi fluiera, Ferenczi strângea îndârjit cu ambele mâini metalul balustradei, se gândea la cei doi bătrâni cântăreţi, n-a reuşit să-şi amintească melodia pe care au cântat-o, totuşi ea vibra în el, a închis ochii şi s-a gândit la lumina soarelui şi la cântec.

Drăcovenii

(Scara de fier)

Scara de fier e foarte lungă, ajunge până la etajul al patrulea. E vopsită în negru. Stau la baza ei, îl ajut pe fratele meu să urce pe ea. El are doar patru ani, e cu mult mai mic decât mine. Când eram de vârsta lui, eu cântăream mai mult. Eram mai mare şi mai greu. Ştiu că va reuşi. Îi spun să nu-i fie frică, va reuşi. Nu-i e frică, zice, însă eu văd că-i este. Se caţără încet în sus pe scara de fier, piciorul îi alunecă. Îl apuc de gleznă, ajutându-l să şi-l pună înapoi pe fuscel. Îl ajut să urce mai departe. Urcă puţin, apoi încă puţin. După care se opreşte. Nu mai vrea. Văd cât de tare strânge bara de fier, degetele i s-au albit de efort. Îi zic să urce mai sus, dacă nu, o să păţească ce am păţit şi eu când eram de vârsta lui. Şi mie mi-au spus băieţii mai mari să urc mai sus şi nici eu n-am vrut. Îmi strigă de sus că nu vrea să mai urce. Îi strig de jos să nu-i fie frică, o să reuşească. El e mai uşor decât am fost eu, are oasele mai subţiri. Urcă o treaptă. Apoi mai multe, tot mai sus. Apoi se opreşte. Îşi desprinde o mână de scară, o duce la spate, se întoarce,

un picior i se bălăngăne în aer, totuşi nimereşte fuscelul, acum scara e în spatele lui, aşa se caţără, apucând-o cu mâna pe la spate. La fel făcusem şi eu, însă nu eram destul de sus. Fratele meu e mai curajos. Mai uşor şi mai curajos. Îl văd cum îşi îndoaie genunchii. Ştiu că lui o să-i iasă. Îi strig de jos să se culce pe vânt după ce s-a desprins de scară, să-şi desfacă braţele şi să se culce pe vânt. Dacă o face cum trebuie, atunci e foarte sigur că lui o să-i iasă.

(Trei reţete utile)

Bombe fumigene

Într-o jumătate de sticlă de acetonă se dizolvă trei mingi de ping-pong mărunţite, apoi se adaugă o jumătate de pahar de suc, numai cel de culoare verde e bun, apoi trebuie adăugat rumeguş cât cuprinde pentru ca amestecul să devină gros, apoi se toarnă trei cutii de capete de chibrit, apoi toate astea se frământă şi se modelează un cilindru care se înfăşoară în hârtie de ziar, se aprinde la un capăt şi după aia, fuga. Se mai pot adăuga şi bucăţi de anvelopă de bicicletă, atunci fumul va deveni şi mai negru, numai că trebuie să ai grijă s-o tai în bucăţi mici, mici de tot.

Clei pentru păsări

La magazinul de optică se găsesc biberoane de pus pe sticla de lapte. Există unele maro-închis şi altele

maro-deschis, pentru clei sunt bune doar cele de culoare maro-închis. Din astea trebuie fierte cât mai multe, în cât mai puțină apă, până când amestecul se împute de-a binelea, apoi se mai adaugă o lingură de zahăr tos și un tub de pastă de dinți, se așteaptă până ce amestecul se răcește puțin, rămânând călduț, și atunci se unge cu el trunchiul unui copac, se lipește bine și dacă amestecul e foarte rece, doar că atunci e mai greu să-l întinzi pe scoarță.

Praf de pușcă

Să faci praf de pușcă e dificil, durează foarte mult și e foarte periculos. Se începe prin a face zilnic pipi, dimineața și seara, pe o bucată de hârtie gudronată timp de cel puțin trei săptămâni și de fiecare dată hârtia se pune la uscat la soare, iar după trei săptămâni se răzuiește de pe ea stratul de gudron, care se amestecă apoi cu aceleași cantități de săpun de casă dat pe răzătoare și pastile zdrobite de cărbune medicinal.

(Jaf)

Intru împreună cu Fritz în cofetăria cea mică, punem cutia de carton pe jos, în fața vitrinei cu produse, ne uităm prin geamul ei la prăjituri, sunt de toate, felii de tort punci, doboșuri, ișlere, indiene. Așteptăm. Așteptăm până iese toată lumea și rămânem doar noi doi. Atunci

Fritz se duce la vânzătoare şi-i zice că vrea banii înapoi, pentru că în ciocolata de casă pe care a cumpărat-o ieri a găsit un cui ruginit. Îi şi arată ditamai cuiul, pe care-l găsiserăm în staţia de autobuz.

Vânzătoarea ia cuiul, apoi i-l dă numaidecât înapoi. Clatină din cap, zice că nu crede, zice că nu poate să-i dea banii înapoi. Încep să se certe, vânzătoarea e atentă la Fritz, nu se uită ce fac eu. Mă aplec, prefăcându-mă că-mi leg şireturile, deschid cutia, scot din ea toate cele patru bombe fumigene, le vâr sub tejgheaua cu prăjituri. Fritz îi zice vânzătoarei că era cât pe ce să-şi rupă un dinte, deci are dreptul la despăgubiri. Vânzătoarea îi zice că n-are dreptul decât la o palmă, pentru că-i mincinos şi obraznic.

Iau bricheta veche a bunicului, cea cu benzină, dau foc la bombe. Mă ridic în picioare, ies. Cutia de carton o las acolo, pe jos. Fritz spune că pe bune era să-şi rupă un dinte, dar dacă vânzătoarea nu-l crede, e bine şi aşa. Ia cuiul de pe tejghea, iese după mine.

Afară scoatem dintr-un tufiş măştile de gaz. Fritz a făcut rost de ele de la taică-său, de la comandamentul apărării chimice. Ne punem măştile de gaz. Ne ascundem după tufiş. Aşteptăm.

Uşa cofetăriei se deschide brusc, vânzătoarea iese în fugă, pe uşă năvălesc nori grei de fum. Eu şi Fritz fugim înăuntru. E un fum de abia vedem în jur, însă găsesc cutia. Mergem în spatele tejghelei, eu ţin cutia, Fritz deşartă în ea tăvile cu prăjituri. Fumul e tot mai gros,

măştile de gaz sunt prea mari, fumul începe să intre pe sub ele. Fugim afară, cărând cutia împreună.

Ne îndreptăm spre staţia de autobuz, ne aşezăm pe bancă. Fritz scoate un doboş, eu, o indiană. Frişca e cenuşie, foarte amară, are gust de fum. Încerc să mănânc.

(Şapte fracturi)

Incisivul de lapte din stânga sus, atunci când m-am urcat pe un scaun în restaurantul de la grădina zoologică şi m-am agăţat de spătar. Aşa am vrut să spun un banc, însă scaunul s-a răsturnat, iar eu am căzut fix în dinte.

Capul, atunci când am căzut de pe scara patului etajat, izbindu-mă de caloriferul din fontă.

Caninul, atunci când am muşcat cuiul ruginit din cremeşul pe care-l primisem de la Feri.

Braţul, atunci când Gazsi s-a răzbunat pe mine pentru că i-am spus o dată „muie" când mi-a pus piedică.

Glezna, atunci când am vrut să sar peste şanţul de pe şantier şi am căzut pe conducta de beton.

Coasta flotantă, atunci când mi-am făcut un nunceak dintr-o ţeavă de plumb şi un lanţ pentru a mă răzbuna pe Gică, iar în timp ce mă antrenam, am vrut să-l învârt şi să mi-l vâr la subsuoară, ca Brusli.

Şoldul, atunci când fratele lui Zozo s-a căţărat după mine în copac şi m-a aruncat de acolo, la două zile după ce îi bombardasem de pe acoperişul blocului pe Zozo şi pe soră-sa cu bombe de muştar.

(Bulgărele cel mare de zăpadă)

Responsabilul de bloc locuieşte la parter, întotdeauna îşi aeriseşte camera la ora prânzului. Fix atunci când vin eu de la şcoală. Sunt supărat pe responsabilul de bloc, pentru că mi-a tăiat cu briceagul mingea albastră de cauciuc şi pentru că mi-a rupt racheta de badminton pe genunchi şi, în plus, pentru că a demontat banca din faţa blocului, ca să nu mai stăm la taclale sub fereastra lui, cică-l deranjează zgomotul. De mult vreau să mă răzbun pe responsabilul de bloc.

În timp ce eram la şcoală, a nins întruna, cum merg spre casă, zăpada-i atât de mare, încât, dacă nu păşesc cu mare grijă, îmi intră în cizme. Văd de departe că responsabilul de bloc aeriseşte iar, perdelele cu păuni flutură din cauza curentului. Mă aplec, frământ un bulgăre de zăpadă. Zăpada e puţin apoasă, aderă foarte bine. Bulgărele este tare şi umed, simt asta şi prin mănuşi. Mă uit la fereastra responsabilului de bloc, îmi vine o idee.

Arunc bulgărele de zăpadă în zăpadă, se afundă, mă aplec, îl caut, apoi, întâi cu o mână, pe urmă cu amândouă, încep să-l rostogolesc spre fereastra responsabilului de bloc. Ca şi cum aş vrea să fac un om de zăpadă. Când ajung la fereastra responsabilului de bloc, bulgărele e deja atât de mare, încât abia pot să-l ridic. Îl ridic totuşi. Cu două mâini, deasupra capului, iar când îl arunc, simt cum trosneşte, cât pe ce să se spargă-n două, dar până la urmă rămâne întreg.

Zboară prin aer, trece prin fereastra responsabilului de bloc, perdeaua cu păuni se deschide înaintea lui ca o uşă, pentru o clipă văd interiorul camerei, văd franjurii frumos aliniaţi ai covorului persan, o măsuţă rotundă, lăcuită, pe măsuţă o minge de fotbal din sticlă alb-albastră, lângă minge, un fotbalist din porţelan, de gât îi atârnă o medalie de bronz legată cu o panglică roşie. Bulgărele se îndreaptă fix spre măsuţă, dar nu mai văd dacă o nimereşte, căci tocmai atunci perdeaua se închide, iar bufnitura şi zdrăngăneala de-abia le mai aud, pentru că o iau repede-repede la picior spre casa scărilor.

(Top doisprezece)

De pe a treia bifurcare a nucului, când s-a rupt funia lui Tarzan.

De pe scăunelul aşezat pe un scaun, când am vrut să iau de sus, de pe credenţul din bucătărie, laptele condensat ascuns acolo.

De pe balustradă pe ultima treaptă de jos, când ne-am jucat de-a baba-oarba în casa scărilor.

De pe toboganul ruginit, când s-a rupt sub greutatea mea.

Pe trotuarul îngheţat şi alunecos, când Mişu mi-a pus piedică.

De pe bicicletă, când am pedalat cu mâinile libere şi am vrut să mă urc cu picioarele pe ghidon.

De pe trambulina a treia, când am vrut doar să privesc în jos la apă.

De pe gardul de la colectiv, când am cărat afară ştiuleţii de porumb.

De pe scara miradorului, când am vrut să-l ocupăm.

La şcoală, de pe pervazul de beton, când ne-am jucat de-a asediul cetăţii.

În pârâu, când am adunat tubifecşi.

De pe a douăsprezecea treaptă a scării de incendiu, când cei mari mi-au dat lecţii de zbor.

(Electricianul bărbos)

Electricianul bărbos locuieşte la trei. Nu se vede pe el, dar e un rocker sadea, are un magnetofon cu benzi, pe ăla îşi ascultă în fiecare după-amiază, după ce vine de la muncă, muzica rock secretă. El e singurul din tot blocul care are magnetofon, ceilalţi au numai pick-up, pe pick-up nu se poate asculta muzică rock, nu există discuri cu muzică rock. În oraşul nostru muzica rock e interzisă. L-am rugat odată, eu şi prietenul meu Mişi, să ne lase să ascultăm împreună muzica aia fainâ, dar ne-a zis să ne cărăm.

Nu ne cărăm, ne oprim dinaintea uşii lui, ne lipim urechile de ea şi numai de-al dracului ascultăm şi noi. Nu se aude prea bine, aşa că ne luăm vechile găletuşe

de plastic cu care pe vremuri ne jucam în nisip, Mişi le găureşte fundul cu un briceag, lipim gura găleţilor de uşă, iar urechile de gaură, aşa se aude mult mai bine. Aproape atât de bine, de parcă am fi şi noi înăuntru la electricianul bărbos.

Electricianului bărbos îi place cel mai mult melodia care începe cu nişte bătăi de clopot, pe aia o ascultă de cel puţin cincisprezece ori la rând. Când se termină, auzim un clic, apoi banda derulându-se, apoi un alt clic şi melodia se reia de la bătăile de clopot.

E un număr foarte fain, ne place foarte mult şi nouă. E atât de fain, încât e musai să dansăm. Suntem nevoiţi să dansăm fără să ne mişcăm capul, altfel găleţile ar cădea şi n-am mai auzi nimic. Ne lipim strâns urechile de găleţi şi, implicit, de uşă, ne agăţăm unul de altul şi ţopăim pe preşul electricianului bărbos. Găleţile alunecă încoace şi-ncolo, dar nu cad, doar ne scârţâie în urechi, frecându-se de uşă. Într-un fel, asta face ca muzica să fie şi mai bună.

Mişi mimează cântatul, îşi ţine praştia în dreptul gurii şi cântă mutește *hells bells, hells bells.* Elasticul praştiei e înfăşurat pe furca din lemn, chiar că arată exact ca un microfon adevărat.

Îmi scot şi eu praştia, o ţin şi eu la gură, cânt şi eu. *Hells bells, hells bells, hells bells.*

Ţopăim, agăţându-ne unul de altul, găleata ne toarnă muzica fix în cap. Nu Mişi e adevăratul cântăreţ, eu sunt adevăratul cântăreţ, el doar mă imită pe mine, eu ştiu

să cânt mult mai bine şi ţopăi mult mai bine. Scutur microfonul, scutur şi din cap, duduie preşul sub tălpile mele.

Mişi cântă cu ochii închişi, se apleacă peste praştie scuturând sălbatic din cap. Atât de sălbatic, încât loveşte cu cotul clanţa uşii electricianului bărbos. Mă reped să-l prind, dar e prea târziu. Uşa electricianului bărbos se deschide, iar noi cădem înăuntru cu tot cu găleată şi praştie, alunecăm pe linoleumul din hol, ne rostogolim în cameră.

Electricianul bărbos, îmbrăcat doar cu nişte izmene, stă în picioare pe pat, în mână ţine o rachetă de tenis în chip de chitară la care cântă ţopăind, pe măsuţa de lângă pat, printre sticle de bere, magnetofonul – benzile se rotesc negre.

Când ne vede, electricianul bărbos se opreşte din ţopăit şi se răsteşte la noi, ce mama naibii mai e şi asta şi cum dracu' am ajuns noi acolo, îl aud pe Mişi spunându-i că am vrea şi noi foarte mult să facem parte din formaţie.

Un căcat, strigă electricianul bărbos, faceţi-vă singuri formaţie, între timp dă să mă lovească cu racheta de tenis, dar nu mă nimereşte, mă feresc, sar într-o parte, observ un tricou negru pus pe un umeraş agăţat de raftul cu cărţi de lângă pat, e bestial, un tricou autentic de metalist, cu un monstru pe jumătate jupuit, un cap de mort în putrefacţie, mare, cu părul galben, în mână ţine un topor însângerat, se vede că urmează să lovească

pe cineva, dar nu se vede pe cine, se vede doar o mână care se agață de tricoul monstrului, în mod sigur zace la picioarele lui, încercând să pareze lovitura, dar se vede că-i prea târziu și n-are nici o șansă. În viața mea n-am văzut un tricou mai haios, îi strig lui Mișu să se uite, Mișu rămâne cu gura căscată, băi, ce mișto, îl întreabă pe electricianul bărbos de unde a făcut rost de el, n-ai auzit ce-am spus, cară-te de-aici, căcăciosule, strigă electricianul bărbos, încercând să dea în el cu racheta de tenis.

Mișu se ferește, ajunge lângă magnetofon, nu știu ce-are de gând, poate vrea să scoată banda, electricianul bărbos încearcă din nou să dea în el cu racheta de tenis, o să-l și nimerească, apuc un colț al plăpumii ce atârnă pe marginea patului și trag de ea, plapuma alunecă, electricianul cade, ratează lovitura, doboară în schimb sticlele de bere și magnetofonul, măturându-le de pe masă, magnetofonul nu se oprește, benzile continuă să se rotească, nici muzica n-a încetat, chitarele țipă, mă uit, văd că din sticlele de bere se prelinge sânge pe podea, apoi văd tuburile de tempera pe jumătate consumate și pensulele căzând pe jos, lângă sticle, precis erau în spatele magnetofonului, de-aia nu le-am văzut până acum, îi strig lui Mișu să se uite, tricoul nu-i original, și l-a pictat singur cu tempera.

Sar spre raft, vreau să apuc tricoul, însă n-ajung la el, între timp electricianul se ridică înjurând, dă iar să mă lovească, mă nimerește în umăr, din fericire nu în

plin, doar din lateral, cât pe ce să cad din nou, mă agăț de marginea patului și sar spre ușă, electricianul mai lovește o dată cu racheta, dar alunecă pe vopseaua vărsată pe podea, racheta nimerește fix în tricou, tricoul zboară pe prag, la picioarele mele, mă reped să-l ridic, îl strâng la piept, între timp îi strig lui Mișu să vină, să fugim, îl și aud în urma mea, ne repezim afară din cameră, de-a lungul holului, ajungem în casa scărilor, coborâm în fugă treptele, ieșim din bloc, fugim în spatele blocului, apoi în sus, pe scara mare de fier, până pe acoperiș.

Acolo ne întindem pe burtă pe prelata de nailon așternută peste catran, ăsta-i locul nostru secret, știm că aici electricianul bărbos n-o să ne găsească niciodată. Tricoul e complet mototolit, îl netezim cu grijă, vopseaua de pe el nu s-a uscat încă, chipul monstrului a rămas intact, doar că pare mai însângerat, e foarte mișto. Îl întindem pe nailon ca să se usuce la soare, ne întindem și noi de-o parte și de alta a lui.

Stăm culcați pe spate, ne uităm la cer, aud cum Mișu începe să cânte *hells bells, hells bells*, cânt și eu, nu mutește, ci cât pot de tare, bat cu tălpile ritmul pe catranul negru, bate și Mișu, stăm culcați și urlăm cât ne ține gura *hells bells*, eu întind mâna, apuc tricoul și mă gândesc c-o să-l purtăm cu schimbul, pentru că de-acum înainte suntem amândoi niște rockeri adevărați, exact ca electricianul bărbos.

Extra brut

O mint pe Ildikó că merg să aduc şampania. Strigă după mine să mai aştept, că precis nu-i încă destul de rece, dar mă fac că n-aud, de pe stradă răzbate deja zarva mulţimii, debarcaderul s-a umplut de oameni, se lasă întunericul, acuşi o să înceapă.

Îi răspund să stea pe loc, că vin imediat, traversez camera plină cu trofee de cerb, apoi sufrageria întunecoasă, cu parchetul scârţâitor, luminată doar de aplica de deasupra portretului bunicilor lui Karesz, până şi în tablou bunicul lui Karesz ţine în mână o puşcă de vânătoare, şi iată-mă deja în bucătărie, stând în faţa frigiderului vechi.

Evident că şampania nu s-a răcit în cinci minute, dar eu numai de-al dracu' deschid frigiderul, mă postez în faţa lui şi mă las pătruns de frigul cu miros de conservă de mazăre verde.

E acolo, în mijlocul frigiderului gol, pe sticla verde şi pe eticheta portocalie condensul se prelinge în dâre subţiri, ca să fiu corect, pipăi gâtul sticlei, bineînţeles că e caldă, mai bine zis călduţă, extra brut, da, asta-i, extra brutal, îmi retrag mâna brusc, ştiu ce o să urmeze, o să

urmeze că o să iau un şervețel de hârtie din suportul de pe frigider şi o să scriu pe el, scuze, a trebuit să plec urgent, mamei i s-a făcut rău brusc, dar Ildikó să rămână şi să se uite singură la focurile de artificii, iar când se termină, să trântească uşa în urma ei, o să pun şervețelul pe masa din bucătărie, apoi încetişor, fără să fac nici cel mai mic zgomot, o să deschid uşa de la intrare, o să mă strecor pâş-pâş afară, n-o să chem liftul, nu cumva să audă ţăcănitul motorului, o să ies pe poartă, o să-mi fac loc prin mulţime şi o s-o iau la fugă înapoi la Karesz.

Nu. Nici de atâta n-o să fiu în stare. Extra brutal. Mă uit la sticla de şampanie, îmi imaginez gestul cu care o scot din frigider, îi smulg hârtia şi plasa de sârmă, fac să sară dopul, las spuma albă să i se prelingă pe gât, o s-o duc la buze, o să beau, o să dau pe gât toată sticla dintr-o sorbitură, nici măcar n-o să-i simt gustul, o să fie extra bună, extra delicioasă, extra brutal de savuroasă.

Nu. De şase sute şaizeci şi trei de zile, adică de un an şi aproape zece luni, n-am mai băut nici o înghiţitură. Atunci a dat peste mine Karesz, dormeam pe o bancă în parcul Népliget când m-a găsit, spre norocul meu, avea obiceiul să alerge tocmai pe-acolo, nici nu ştiu cum de m-a recunoscut, nu mă mai văzuse de aproape douăzeci de ani, eu bineînţeles că nu ştiam cine e, când mi-am revenit, un tip bărbos şi transpirat, cu alură de campion la lupte, îmi trăgea palme gâfâind, strigându-mă pe porecla mea din liceu, eram aşa de terminat, încât n-am avut nici măcar atâta putere cât să-l trimit

la dracu', el m-a luat pe sus, m-a târât după el, abia când m-a scos din taxi, l-am recunoscut, deşi fusese prietenul meu cel mai bun pe toată perioada liceului şi de băut cu el am băut pentru prima dată în viaţa mea, Cola cu vin roşu, ce altceva, şi votcă cu suc de portocale. După bacalaureat a ajuns în America cu un fel de bursă sportivă, de atunci n-am mai auzit de el, nouăsprezece ani e vreme lungă, însă el nu m-a uitat, m-a luat la el acasă, m-a lăsat să stau în camera mică, m-a îngrijit, m-a ajutat să-mi revin, m-a dus la întâlnirile de grup. Tot împreună am reconstituit şi acele şase luni despre care nu-mi aminteam absolut nimic, începând cu aprilie, când Enikő m-a părăsit, şi până în ziua când m-a găsit el în parc. M-a ajutat să-mi fac rost de un job, iar acum mi-a împrumutat vechea locuinţă a bunicilor săi, s-o pot duce acolo pe Ildikó ca să vadă focurile de artificii.

Pe Ildikó am cunoscut-o cu două săptămâni în urmă, adevărul e că a fost prima femeie cu care am îndrăznit să stau de vorbă în ultimul an şi jumătate, tot Karesz m-a convins, mi-a spus că atunci când o să pot avea o relaţie normală cu cineva, o să simt că într-adevăr încep o viaţă nouă.

De fapt n-aş fi crezut ca Ildikó să accepte un astfel de *rendez-vous*, până în ultima clipă nici n-am crezut că o să vină, abia când am zărit-o stând în poartă în rochia ei cu dungi în diagonală, albastre şi negre, abia atunci am realizat că a venit într-adevăr, mi s-a uscat gura când am văzut-o, parcă aş fi fost un adolescent,

apoi am observat sticla de şampanie din mâna ei, a ridicat-o să mi-o arate, mi-a zâmbit şi mi-a spus că-i şampanie franţuzească adevărată, a primit-o cadou de la cineva şi a tot aşteptat ocazia s-o deschidă şi ce ocazie ar putea fi mai nimerită, nu-i aşa? Aşa-i, am spus eu şi din clipa aia numai la şampanie mă gândeam, la extra brut, şi cum o să rezist şi că o să stric totul.

Aud că afară a început muzica, se aude foarte tare, acuşi o să se liniştească mulţimea, acuşi o să înceapă, acuşi o să se înalţe prima rachetă.

Mâna mea se întinde spre sticla de şampanie, o apuc de gât, o scot din frigider, o ţin cu ambele mâini, apoi, foarte încet, o ridic deasupra capului. Trebuie să-mi adun toate puterile ca, dintr-o singură mişcare, să dau cu ea de podea.

Explodează, făcându-se ţăndări, şampania se revarsă în valuri-valuri de spumă albă, mă las pe vine lângă băltoacă şi ştiu că o s-o mint pe Ildikó, o să-i spun că, din greşeală, sticla mi-a alunecat din mână.

Karcsika

(Radír)

Karcsika a început să-şi dorească un câine din momentul când Dédi, de plictiseală, a încercat să-l înveţe să citească. Dédi s-a folosit în acest scop de o carte în format mare, cu multe ilustraţii, *Educarea şi dresarea câinelui pentru nevăzători*. La început Karcsika n-a prea vrut, însă în chestii de-astea Dédi nu ştie de glumă, aşa că i-a spus lui Karcsika să stea jos şi, dacă nu vrea să încaseze două palme zdravene, de toată frumuseţea, să se apuce frumuşel să înveţe să citească, cunoaşterea n-a dăunat încă nimănui, iar Karcsika, aducându-şi aminte foarte bine ce s-a întâmplat atunci când Dédi a vrut să-l înveţe să meargă pe bicicletă, a ascultat-o pe Dédi şi s-a aşezat la masă.

Peste o săptămână, când Dédi s-a plictisit s-o mai facă pe învăţătoarea, Karcsika n-a învăţat să citească şi să scrie decât cuvântul CÂINE, şi pe ăla doar cu litere mari de tipar, în schimb până ce Dédi s-a lăsat păgubaşă, dându-şi seama că treaba asta n-o să meargă, deja îi

citise lui Karcsika toată cartea, cu voce tare, de cel puțin trei ori. De atunci Karcsika a început să le tot spună Mamei și Tatei că el de ziua lui de naștere sau de ziua lui onomastică nu vrea alt cadou decât un câine, dar Tata s-a înfuriat de-a binelea, ce-și închipuie, asta mai lipsește, un câine acolo, în apartament, la etajul patru, auzi, un câine!, la fel a zis și Mama și au dat vina pe Dédi, vorbind-o de rău pe la spate, însă Karcsika nu s-a lăsat, ci a început să deseneze pretutindeni câini, iar sub fiecare desen a și scris CÂINE, mai bine-zis CIÂNE, pentru că nu putea nicidecum să țină minte diftongul „âi". Pe lângă asta, ridica privirea spre cer de vreo zece-douăsprezece ori pe zi, repetând: „Îngerașule, te rog foarte frumos să-mi aduci un câine, nu-i bai dacă-i mic de tot, nici dacă-i mare, promit că o să fiu cuminte"

În cele din urmă îngerul i-a adus câinele lui Karcsika, e drept că nu el personal, ci prin intermediul lui Dédi, n-a putut să i-l aducă personal pentru că trebuia să se grăbească la ședința îngerilor, pentru că îngerii trebuiau să se pregătească pentru activitatea intensă din seara de Crăciun, însă îngerul a văzut cât de mult își dorea Karcsika un câine, așa că încă în ziua de dinaintea Crăciunului, pe la prânz, i-a dat lui Dédi cutia de carton cu câinele ca să i-l ducă lui Karcsika, iar Dédi i l-a și dus, a așezat cutia dinaintea lui Karcsika, jos, pe covor, și i-a spus: „Poftim, Karcsika, uite, ăsta-i pentru tine, îngerul ți l-a trimis pentru că ai fost băiat cuminte"

Karcsika a deschis cutia pe loc şi în cutie era un câine, un câine adevărat, la început Karcsika s-a cam speriat, deoarece cățelușul mârâia foarte tare, însă Dédi a frecat mâinile lui Karcsika cu slănină şi atunci cățelușul l-a adulmecat şi s-a apucat să-i lingă mâinile cu limba lui caldă, avea limba puțin cam aspră, la fel ca partea aia a radierei cu care Karcsika obişnuia să şteargă părți din desenele lui, de aceea Karcsika l-a botezat spontan Radír, Dédi i-a spus că ăsta nu-i un nume tocmai frumos, mai bine să-i zică Prinț sau Wolf sau Cezar sau Kántor, însă Karcsika nici de-al naibii nu l-a rebotezat.

— Radír! Şezi! i-a spus, ridicând un deget, cum văzuse în carte, iar câinele, docil, s-a aşezat. Vezi, Dédi, a spus Karcsika, îşi acceptă numele şi ascultă de mine.

— Bine, a zis Dédi, atunci Radír să-i rămână numele, tu ai vrut aşa, dar toată lumea o să râdă de tine.

Karcsika şi-a aşezat cu tandrețe mâna pe capul câinelui între urechi, acolo unde blana e mai moale.

— Nu-i nimic, n-au decât să râdă, a spus el zâmbind.

Mama şi Tata au ajuns acasă în acelaşi timp, Dédi nu mai era acolo, pentru că trebuia să plece, ca să vadă cum se descurcă îngerul cu treburile legate de pomul de Crăciun. Karcsika îi aşteptase cu nerăbdare, s-a şi pregătit serios, lesa a confecționat-o dintr-o curea veche de-a Tatei, plăcuța rotundă de la gât, din capacul unei cutii de conservă şi o copertă de carte, cu oja Mamei a pictat pe ea o cruce roşie, cu ajutorul unei lumânări a înnegrit lentilele ochelarilor de rezervă ai Mamei, iar

drept baston alb a tăiat direct vergeaua de tras perdeaua. A ieşit perfect, totul arăta exact ca în poza din carte.

Când Karcsika a auzit zgomotul paşilor grăbiţi ai Tatei şi ritmul bine-cunoscut al ţăcănitului tocurilor Mamei, i-a pus lui Radír hamul, apoi a ieşit orbecăind în antreu, iar când uşa de la intrare s-a deschis, a început să strige în gura mare.

— Vă salut! Am orbit! Închipuiţi-vă, am orbit! striga el, închizând ochii atât de strâns în dosul ochelarilor, încât pe sub pleoape au început să-i joace puzderie de cercuri colorate.

Ca la un semnal, Mama şi Tata au început să vorbească în acelaşi timp.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta? a întrebat Tata.

— De unde a apărut câinele ăsta aici? a întrebat Mama.

— Îngerul mi l-a adus, a spus Karcsika, gesticulând haotic cu bastonul alb în timp ce se îndrepta spre ei. A văzut că am orbit, aşa că mi l-a trimis, e un câine foarte isteţ, îl cheamă Radír.

— Încă nu-i seară, n-avea cum să vină îngerul! a strigat Mama.

— Cum adică îngerul?! a strigat Tata.

— Cum adică ai orbit?! a strigat Mama.

— Nu fă mişto de mine, băiete, că-ţi rup spinarea, a strigat Tata.

— Nu, nu, pe bune că am orbit! a strigat Karcsika. Am orbit de-adevăratelea!

A gesticulat şi mai vehement cu bastonul alb, lovindu-l din greşeală pe Radír în coaste, la care cățelul a început să latre, smucindu-se în ham.

— Radír! Nu-i voie! a strigat Karcsika, trăgând de ham şi făcând un pas în față, dar s-a împiedicat de curea, a căzut peste cățel, răsturnând dulăpiorul pentru pantofi, timp în care ochelarii i-au picat de pe nas, iar el a plonjat direct pe covorul din hol, simțind cum i se strâng plămânii din lipsă de aer. Auuu! a gemut, apoi a rămas întins pe spate, clipind des ca o broască.

— Karcsika! a strigat Mama. Te-ai lovit?

— Văd că ți-a revenit vederea, băiete, a spus Tata.

Radír n-a spus nimic, doar s-a dus la Karcsika şi a început să-l lingă pe față cu limba lui mică şi un pic aspră.

— Pot să-l păstrez? a întrebat Karcsika.

A ridicat mâna, l-a apucat pe Radír de ceafă şi a încercat să-l dea la o parte.

— Bine, măi, bine, i-a zis.

Tata s-a lăsat pe vine lângă câine şi a ridicat cu două degete ochelarii cu lentilele înnegrite de funingine.

— Cu lumânarea ai făcut asta? l-a întrebat.

Mama şi-a dezbrăcat paltonul şi a început să pună pantofii înapoi în dulăpior, apoi s-a oprit o clipă, aruncându-i o privire pătrunzătoare lui Karcsika.

— Karcsika, acum fără glumă, spune-mi de unde a apărut câinele ăsta aici? a întrebat ea cu o voce severă.

Karcsika s-a uitat la ochelari, a dat aprobator din cap către Tata, apoi i-a răspuns Mamei:

— Îngerul l-a adus. Pentru că mi l-am dorit atât de mult, mi l-a trimis prin Dédi!

Mama s-a uitat la Tata.

— Grozav, a spus. Atunci tot ea o să-l şi ducă înapoi.

Tata s-a aplecat, desprinzând plăcuţa cu crucea roşie prinsă de lesă.

— Tu chiar vrei să orbeşti? a întrebat.

— Dă-i pace, s-a jucat şi el, n-are decât şase ani, a spus Mama.

— Nu te băga, a spus Tata. Asta nu-i o joacă, în asta să nu te bagi.

— Dă-i pace!

Karcsika s-a ridicat în şezut şi i-a mângâiat gâtul lui Radír.

— Nu vă certaţi, a spus el.

— Nu te băga! au spus la unison Mama şi Tata, dar Mama zâmbea şi aproape că zâmbea şi Tata.

— Atunci pot să-l păstrez? a întrebat Karcsika. Ar putea să stea la mine-n cameră.

— Asta nu-i chiar atât de simplu, a spus Mama.

— Nu eşti orb. Atunci la ce-ţi trebuie un câine pentru nevăzători? a întrebat Tata.

— Dar aş putea orbi oricând, a spus Karcsika.

— Nu cobi, a spus Mama.

— Bine, a spus Tata, începând să-şi deznoade cravata de la gât. Dacă treci cu bine de o probă, poţi să-l păstrezi.

— Ce probă? a întrebat Mama.

— Nu te băga, a spus Tata.

— Nu te băga, a spus Karcsika.

— Deci, a spus Tata, dacă treci de o probă, poți păstra câinele. Cum ai spus că-l cheamă?

— Radír, a spus Karcsika.

— Dacă treci de proba asta, poți să-l păstrezi pe Radír, a spus Tata, scoțându-și cravata.

— Ce probă? a întrebat Karcsika.

— Vino aici, a spus Tata.

Karcsika s-a ridicat și s-a dus la Tata, rămânând în picioare în fața lui.

— Aici sunt, a spus.

Tata și-a mângâiat cravata.

— Ai vrut un câine pentru nevăzători, a spus. O să te leg la ochi cu cravata asta și dacă rezişti până diseară fără să o dai jos și te culci și adormi legat la ochi cu ea, atunci poți să păstrezi câinele.

— Bine, a spus Karcsika.

— Nici vorbă, a spus Mama. N-o să-mi orbecăi mie prin casă, legat la ochi, toată seara de Crăciun. Ai auzit, Károly?

Dar între timp Tata l-a și legat pe Karcsika la ochi cu cravata, astfel încât Karcsika nu mai vedea într-adevăr nimic, dar absolut nimic.

— Vezi ceva? a întrebat Tata.

— Nu, a răspuns Karcsika.

— Atunci e bine, a spus Tata. Poți să pleci. Vrei bastonul?

— Nu, a spus Karcsika. Radír, vino-ncoace! Condu-mă!

Și a pornit orbecăind spre camera lui.

— Stai, a spus Tata. Știi că asta înseamnă că n-o să vezi bradul de Crăciun? N-o să vezi nici lumânările, nici artificiile, nici podoabele de pom și n-o să-ți vezi nici cadourile.

— Știu, a spus Karcsika. Dar o să le vadă Radír în locul meu.

— Nu poți să faci așa ceva, a spus Mama. Asta-i o cruzime nemaipomenită. Nu te las.

— Nu te băga, a spus Tata. Am zis!

Karcsika a traversat coridorul pe pipăite, ținându-se cu o mână de perete și cu cealaltă de lesa lui Radír. Cravata Tatei mirosea a tutun și aftershave, iar materialul era un pic cam aspru. Karcsika și-a adus aminte ce scria în carte, dacă ți-ai pierdut vederea, ți se ascut celelalte simțuri, iar Karcsika a și început să simtă cum i se ascut, de pildă auzul, era sigur că de auzit acum auzea mult, mult mai bine, pentru că se afla deja în camera lui, închisese și ușa aproape de tot, totuși a auzit-o foarte clar pe Mama șoptindu-i Tatei că asta-i răutate pură, așa ceva nu se poate, la care Tata a spus că nu-i nici o răutate, e doar o probă și, de altfel, Mama chiar vrea un câine în casă? Iar Mama a spus că numai asta le-ar mai lipsi și Tata a spus că o să vadă ea, că în

mod sigur Karcsika n-o să reziste. Atunci Karcsika a închis uşa de tot şi a spus că ba da, o să reziste, numai de-al dracu' o să reziste, şi s-a aşezat în faţa patului, pe covor, aşteptând să se facă seară şi să vină acasă Dédi şi să vină şi îngerul, să aducă pomul de Crăciun şi să aducă şi cadourile. Radír s-a tolănit lângă el pe covor şi Karcsika îl mângâia pe spate.

— Bine, Radír, a spus el, o să fie bine, o să vezi.

În liniştea care se lăsase, asculta respiraţia liniştită a câinelui.

— N-o să adorm, şi-a spus, apoi a adormit aproape instantaneu.

Când clinchetul clopoţelului l-a trezit, la început nu ştia unde se află, s-a şi speriat puţin, pentru că degeaba a deschis ochii, nu vedea nimic. Dar apoi Radír i-a lins mâinile şi atunci şi-a amintit totul, a dus mâna la cravata cu care era legat la ochi, gândindu-se că ar trebui s-o dea jos sau să tragă cu ochiul pe sub ea, totuşi n-a dat-o jos, nici n-a tras cu ochiul, şi bine a făcut, pentru că deodată a auzit, foarte aproape de el, vocea Tatei.

— Hai, că vine îngerul! i-a spus, ajutându-l să se ridice.

În clipa aia clopoţelul a sunat din nou, apoi s-a auzit *O, brad frumos!* de pe disc, ca în fiecare seară de Crăciun, ei s-au îndreptat spre camera mare, Tata îl ajuta, Radír venea în urma lor, Karcsika auzea cum târăşte lesa după el pe podea.

Au intrat în camera mare, nările lui Karcsika s-au umplut de mirosul proaspăt de brad, de cel de fum al

artificiilor şi de parfumul de ceară al lumânărilor fumegând uşor, Mama şi Dédi cântau deja, Karcsika se străduia să-şi imagineze pomul de Crăciun, globurile şi podoabele, beteala, suportul vopsit în verde pe care era aşezat bradul, cadourile frumos ambalate de sub el, steaua aurită din vârf, însă n-a reuşit nicidecum. A făcut totuşi un pas în faţă, încercând să cânte împreună cu pick-upul şi cu ceilalţi, dar s-a împiedicat de covor, era cât pe ce să cadă, spre norocul lui, l-a prins Mama. Nu, nu era Mama, după strânsoarea mâinii şi-a dat seama că era Dédi.

— Mulţumesc, Dédi, a spus el.

Dédi s-a oprit brusc din cântat.

— Dar asta ce mai e? a întrebat. Karcsika, ce-i chestia aia de pe ochii tăi?

— Proba, a spus Karcsika. Tata a zis. Iar eu o s-o trec, ca să-l pot păstra pe Radír.

Karcsika a simţit că Dédi îi lasă braţul, după care a auzit-o strigând:

— Probă! Măi Károly, nu ţi-e ruşine? Îţi dau eu ţie probă!

S-a auzit un pocnet, de fapt nu unul, ci două, piff!! paff!! Apoi o mână a smuls cravata de pe ochii lui Karcsika, era mâna lui Dédi, Karcsika a recunoscut mirosul săpunului ei de lavandă, a rămas pe loc, uitându-se cu ochii îngustaţi la brad, la artificii, la cadourile de sub pomul de Crăciun, ambalate în staniol colorat, la botniţa cromată şi strălucitoare aşezată pe una dintre cutii, la lesa

lungă, împletită din fâșii de piele fină, la farfuria de plastic roșu purtând o inscripție cu litere de tipar mari și negre, „CÂINE", și la Radír, care tocmai se apucase să mănânce o bomboană din pom după ce o scosese din învelișul ei de staniol auriu, și atunci Karcsika s-a uitat la Tata, obrajii Tatei erau roșii ca focul și Tata i-a spus:

— Da! Da, poți să-l păstrezi!

Și, în timp ce-i spunea asta, l-a apucat râsul, și-a apăsat palma pe obraz, și l-a frecat și apoi a adăugat râzând:

— Bunică dragă, matale chiar că nu știi de glumă.

(Inima de sticlă)

Cu mâinile la spate în fața celor doi părinți ai lui, Karcsika inspiră adânc și începu să recite versurile poeziei ca pe apă, fără greșeală, fără absolut nici o greșeală.

Timp de mai bine de o săptămână au tot învățat la școală poezia asta despre recunoștință și inima plină de recunoștință. Lui Karcsika i-a venit foarte greu s-o învețe, e drept că nu-i prea plăceau lui poeziile, iar asta chiar era una deosebit de dificilă și de lungă, autorul își manifesta recunoștința pentru aproape tot ce trăise el de când s-a născut, o fi fost vreun slăbănog pipernicit, pentru că preț de patru strofe a tot bolit, a avut și difterie, și pneumonie, și multe altele, și îi mulțumea mamei că l-a îngrijit și a stat la căpătâiul lui, că i-a pus comprese reci pe frunte și i-a vegheat somnul.

Karcsika nu prea iubea poeziile, ura mai ales faptul că trebuia să le învețe cuvânt cu cuvânt și fiecare cuvânt își avea locul lui fix, de exemplu nu putea spune pur și simplu atunci când am avut febră, ci trebuia să spună pe când obrajii-mi erau mistuiți de febra de patruzeci de grade, dar până la urmă a reușit cumva s-o învețe, a și recitat-o fără greșeală în fața învățătoarei, chiar de două ori, și atunci învățătoarea i-a dat o inimă roșie de sticlă, din cele pe care cu o săptămână în urmă le vopsiseră cu ojă și după aia învățătoarea le adunase de la fiecare, punându-le în dulapul ei, ca nu cumva să se spargă, el a fost ultimul care și-a primit înapoi inima roșie, toți ceilalți știau deja poezia cap-coadă, cu tot cu inimioare și lacrimi de recunoștință țâșnind și toate celelalte.

În timp ce recita poezia, Karcsika nu s-a uitat nici la Mama, nici la Tata, ci în sus, la statuia de pe dulapul din lemn de nuc, cea pe care o sculptase Tata în tinerețe, reprezenta un fel de mutră de maimuță, de când Tata se lăsase de fumat, în gura căscată a maimuței se afla mereu o țigară neaprinsă, ca să-i fie la îndemână, avea obiceiul s-o fumeze doar atunci când îl enerva foarte tare ceva, chiar acum avea una în colțul gurii.

Karcsika ajunsese deja la penultima strofă, între timp, cu mâinile la spate, a început să despacheteze cu mare grijă inima învelită într-un șervețel, ca atunci când va termina de recitat poezia, să le-o poată întinde Mamei și Tatei și să le poată spune că le mulțumește că l-au

crescut şi l-au educat împreună şi că au fost atât de buni, încât zi şi noapte au trudit pentru el, şi că le mulţumeşte că acum toţi trei, cu inimile pline de recunoştinţă, pot aştepta bucuroşi Crăciunul, toate astea trebuiau învăţate întocmai, de parcă ar fi fost o strofă din poezie, şi în timp ce o spunea, le-a întins Mamei şi Tatei inima şi abia atunci i-a privit şi, într-adevăr, obrajii Mamei erau scăldaţi în lacrimi, exact cum prezisese învăţătoarea, însă chipul Tatei nu avea deloc aceeaşi expresie, Tata era de-a dreptul furios, atât de furios, încât Karcsika se temea că o să-i smulgă inima de sticlă din mâini şi o s-o zdrobească, însă Tata a scos un fel de horcăit, scuturând din cap, Karcsika l-a văzut cum a înghiţit în sec, apoi i-a luat inima din mână şi, ţinând-o în palme, s-a uitat lung la ea, apoi a început să vorbească, a spus că e foarte mândru de Karcsika pentru străduania lui de a fi învăţat atât de frumos toată tâmpenia asta fără margini şi să afle de la el că inima omului nu-i atât de ascuţită şi nici n-are formă de triunghi, ca asta pe care a vopsit-o atât de frumos, crocodilul are inima de forma asta, de acolo s-au inspirat, şi să mai afle el că de fapt crocodilii sunt cele mai egoiste şi mai lipsite de inimă creaturi din lume, să ţină minte asta, şi atunci o să ştie, odată pentru totdeauna, ce înseamnă ipocrizia, poate că acum încă nu înţelege, dar când o să crească mare, o să înţeleagă, iar inima omului, deşi nu e de sticlă, poate fi zdrobită. Iar pentru faptul că l-au crescut şi l-au educat nu trebuie să le mulţumească, pentru că nimic nu-i mai normal pe

lume decât treaba asta, le poate mulțumi educându-și cu dragoste copiii pe care-i va avea, și recunoștința e ceva ce poți simți, dar despre care e aproape imposibil să vorbești, în orice caz el îi este foarte recunoscător învățătoarei că i-a învățat atât de frumos această minunată poezie și nu numai atât, ci și o altă lecție frumoasă și importantă. Măcar l-au scutit de sarcina ingrată de a-l învăța el însuși pe Karcsika cel mai greu lucru din viață: să mintă.

ВЫ ВЫЕЗЖАЕТЕ ИЗ АМЕРИКАНСКОГО СЕКТОРА

Bărbatul stă lângă standul înconjurat de saci cu nisip şi se uită la un portmoneu verde cu inscripţii negre, în mai multe limbi, imprimate pe el, YOU ARE LEAVING THE AMERICAN SECTOR, bărbatul se uită, îl apucă, îl pipăie, marfă proastă şi de prost gust, n-are nevoie de aşa ceva, totuşi se gândeşte că ar putea să-l bage sub haină şi să plece cu el, n-ar observa nimeni, peste două minute ar putea fi deja în metrou. Stă, degetele-i pipăie pânza impermeabilă de un verde milităresc, n-ar fi nevoie decât de un singur gest alunecos şi nu prea rapid. Este cuprins de o dorinţă de posesie atât de mare, încât i se albesc degetele, de mult, de foarte demult n-a mai simţit-o, i s-a şi făcut pielea de găină din cauza emoţiei, simte furnicături în obraji, de parcă tocmai s-ar fi bărbierit cu aparatul de ras electric, dându-şi apoi pe faţă cu loţiunea usturătoare cu miros de mentă.

Stă, turiştii forfotesc în jurul lui, se uită la portmoneu, pentru o clipă, cât să inspire, se lasă pradă himerei instinctului sălbatic al fugii, expiră zgomotos, pune cu

un gest domol portmoneul înapoi pe tejghea, alături de celelalte, îl lasă acolo, VOUS SORTEZ DU SECTEUR AMÉRICAIN, da, n-o să-l fure. E deja la vreo doi pași de stand când mâna i se întinde, portmoneul i se strecoară între degete, îl palmează, harta orașului din cealaltă mână îl acoperă, portmoneul ajunge în buzunarul hainei.

Face stânga-mprejur, pornește spre stația de metrou, părăsesc sectorul american, își repetă în gând, nu mai vrea să se gândească la portmoneu. Nu-i la el, nu-i în buzunarul lui. Împăturește harta, pe ea sunt încercuite cu pixul roșu locurile pe care le-a vizitat deja. E obosit, a bătut orașul în lung și-n lat făcând pe turistul zelos, așa cum nu mai făcuse de ani de zile. Ziua asta e un cadou pe care și l-a oferit după cele două zile de conferință, pentru noaptea asta își plătește el hotelul, nu organizatorii, e o zi cadou, când nu trebuie să țină prelegeri și nici să fie atent la prelegerile celorlalți. O zi când poate să fie singur și să facă ce-i poftește inima, de fapt el nu vrea să facă nimic, vrea doar să se odihnească și să se plimbe, ca să nu-i mai țăcăne în creier probleme de mecanica fluidelor. De trei ani, de la divorț încoace, n-a mai avut o asemenea zi, de când căsnicia i s-a destrămat, practic s-a mutat la institut, cufundându-se în muncă cu o sălbăticie bolnăvicioasă, după cum îi spuneau colegii.

E în metrou, oboseală placidă, îi pică bine, se gândește că poate au dreptate colegii. Stă pe scaun, se uită la uriașele panouri publicitare care-i trec în viteză prin

faţa ochilor, la oamenii care urcă şi coboară, nu se gândeşte la nimic. Coboară la ultima staţie, urcă pe scările rulante, habar n-are unde se află, nici nu vrea să ştie, porneşte la întâmplare într-o direcţie oarecare.

Trece pe lângă un cimitir, se plimbă pe o alee împrejmuită de castani, apoi se trezeşte într-un parc, un parc surprinzător de mare, cu alei şi plante îngrijite, un lac, dâmburi, un trenuleţ, o grădină de trandafiri.

În parc, din loc în loc, tot felul de statui albe, un mâner de sabie de mărimea unui om, răsărit din pământ, un cal îngenuncheat, fără faţă, un stârc mare şi alb, cu capul şi gâtul alcătuite din prisme fixate între ele prin articulaţii cu bilă, materialul trebuie să fie un soi de plastic uşor, când adie vântul, elementele se rotesc unele în raport cu altele, dând impresia că pasărea îşi mişcă gâtul într-o parte şi-n alta, e grandioasă şi, totodată, ameninţătoare.

Aleea trece pe la poalele unui deal, apoi urcă în pantă, în timpul mersului îi vine în minte că citise undeva că oraşul e complet plat, aici nu sunt dealuri adevărate, toate cele care există au fost înălţate din molozul rămas după război, se uită la iarba deasă, tunsă în fâşii, încearcă să-şi imagineze grămezile de cărămizi, coloane şi grinzi, treptele căzute, boltele prăbuşite, odihnindu-se pe veci în măruntaiele acestor dealuri.

Aleea duce la marginea unui câmp, bărbatul se opreşte, pe neaşteptate vântul îi suflă-n faţă, până acum dealul îi oferise protecţie. De undeva se aude muzică, o melodie

fluidă, cu acorduri prelungi, de fapt nu-i propriu-zis muzică, ci mai degrabă un sunet, ca şi cum cineva ar acorda o vioară sau un violoncel, doar că mai tare, mai fals şi mai susţinut, umple aerul, dând totuşi impresia că-i doar o închipuire, o reverberaţie a huruitului metroului în urechi. Stă, îşi întinde palmele în bătaia vântului, apoi şi le apasă pe urechi, sunetul scade în intensitate, acum nu şi-l mai închipuie, ci îl aude clar, sunetul vine dinspre statuia de pe deal. O porneşte într-acolo, nu se poate decide ce reprezintă, arată ca un tors uman lipsit de membre şi secţionat pe diagonală, vede adâncitura buricului, proeminenţele de pe muşchii abdomenului, coastele. Sunetul se amplifică, fără îndoială vine din interiorul statuii, ajunge mai aproape, o atinge, trupul e deschis pe lateral, în interior, strune din cablu de metal bine întinse, pe ele cântă vântul. Stă, îşi apasă palma pe statuie, vibraţia strunelor abia se simte, se gândeşte că şi asta-i doar o închipuire. Este o harfă eoliană, citise undeva că există aşa ceva, dar de văzut încă nu văzuse, o problemă de mecanica fluidelor, îi trece prin cap că ar fi interesant să facă o simulare, sistemul s-ar putea optimiza în diferite moduri, în funcţie de intensitatea vântului sau de schimbarea direcţiei lui, să zicem, sau de amândouă în acelaşi timp, scutură din cap, acum nu vrea să-şi chinuie mintea cu probleme profesionale. Se uită în jos, la literele gravate pe soclul statuii, Μαρσύας, Marsyas, îşi ia palma de pe statuie, Apollo l-a jupuit de viu, îşi zice, îi întoarce spatele, îi vine în minte bucata

din Zid pe care o văzuse expusă în una din marile piețe, deschizătura mare și pătrată, făcută probabil cu ciocanul, era împânzită de armături ruginite din fier-beton, prin ele șuiera vântul.

Dincolo de copaci se vede apa, se îndreaptă într-acolo, trece pe lângă un bufet închis, jaluzelele de aluminiu trase și închise cu lacăt zornăie ușor în bătaia vântului.

Ajunge pe malul lacului, e cât pe ce să se-mpiedice, din pavaj lipsesc mai multe cuburi de bazalt, sub ele, pământ negru amestecat cu nisip galben, pietrele adunate grămadă așteaptă să-și ocupe din nou locurile. Bărbatul ocolește gropile și grămezile de piatră, apoi se așază pe o bancă, se uită la apă.

Din apă răsare o statuie mare și albă, e din marmură, nu i se vede fața, e acoperită de două mâini mari și albe, de parcă un uriaș hohotind de plâns ar scoate capul din lac. De parcă lacrimile sale ar fi umplut lacul. Emană tristețe.

Stă pe bancă, apoi zărește deodată lângă el o cutie de carton, mai bine zis o cutie din alea ca pentru banane, trebuise să-și facă rost de o mulțime din astea atunci când se mutase de la nevastă-sa, numai că în asta de aici nu-s cărțile pe care și le-au împărțit furioși între ei, ci tablete de ciocolată, învelite foarte elegant în hârtie neagră și staniol auriu. De ani de zile nu mai mâncase ciocolată, vede pe ambalaj că e cu migdale, brusc i se face poftă, pe vremuri tocmai ciocolata neagră cu migdale fusese preferata lui. Începe să saliveze, dă să întindă

mâna, să ia una, apoi îşi aduce aminte că nu sunt ale lui, sunt ale altcuiva, dar de fapt cum a ajuns cutia asta aici, când s-a aşezat pe bancă, în mod sigur încă nu era acolo.

Ridică privirea, observă că de cealaltă parte a cutiei şade un copil, o fetiţă de vreo zece ani cu părul de un blond spălăcit, albicios ca laptele, prins cu o bentiţă albă, şi faţa ei e foarte albă, se uită la apă, la capul statuii care plânge. E evident că lădiţa cu ciocolată e a ei, însă bărbatul nu pricepe cum de n-a observat-o când s-a aşezat lângă el, cutia ar fi trebuit să facă oareşce zgomot când a pus-o pe bancă.

Fetiţa se întoarce către el, se uită la bărbat, are ochi cenuşii, de culoarea apei. Arată cu degetul spre ciocolată, cumpără una, zice, nu costă mult şi chiar e foarte bună.

Muşchii feţei bărbatului zvâcnesc scurt, pentru o clipă simte cum creşte furia-n el, nu poate fi adevărat, nenorociţii ăştia de comercianţi nu-i dau pace nici aici, n-ar trebui lăsaţi să intre în parc, sunt mai răi decât cerşetorii, ăia măcar nu se prefac că-ţi oferă ceva pentru banii tăi, apoi furia, aşa cum a venit, i-a şi trecut, lăsând locul unei tristeţi calme, e totuşi trist că în lumea asta nouă şi liberă un copil de zece ani e nevoit să vândă ciocolată unor străini în loc să înveţe sau să se joace, e inuman, n-ar trebui să se permită vreodată ca un copil să muncească.

Apoi se gândeşte că nu contează, e totuna, ziua asta e o zi deosebită, măcar odată-n viaţă poate să renunţe la principiile lui, se caută de bani şi întreabă cât costă.

Fetița se uită la el, scutură din cap, îi spune că nu bani îi cere. Nu-ți cer bani, altceva-ți cer, îți cer să-mi spui un secret de-al tău, unul pe care nu l-ai mai spus niciodată nimănui.

Mâna bărbatului se oprește la mijlocul gestului, își spune că asta nu poate fi decât o glumă proastă, se uită iar la fetiță, vede că fața ei e albă, atât de albă de parcă ar fi de marmură, și, într-adevăr, e de marmură, la fel și ochii, și părul, șade lângă o statuie, nu lângă un copil în carne și oase, chiar simte frigul emanat de piatră. Bărbatul zâmbește, își râde de el, de festa pe care i-a jucat-o oboseala, nu și-a dat seama că nu stă pe o bancă adevărată, ci pe o bancă-statuie, însă cutia cu ciocolată e tot acolo, hârtia ambalajului strălucește aurie. Se gândește să ia una, numai de-al dracu', indiferent cine ar fi proprietarul, n-o să-i lipsească tableta aia, bineînțeles că o să-i lase ceva bani în schimb.

Întinde mâna spre cutie, aude cum peste deal harfa se pornește să cânte în surdină, dar pe un ton tot mai acut, simte o atingere rece în podul palmei, degete albe îi înlănțuie încheietura mâinii, un secret de-al tău, ăsta e prețul, zice fetița, doar ți-am spus o dată și nu vreau s-o mai spun și a doua oară. Vocea fetiței e tăioasă și severă, bărbatul știe că-și închipuie numai, dar chiar și așa, poate ar trebui să-i fie frică, însă nu-i e, nu-i e deloc frică, pe obraji simte furnicături răcoroase, reci. Ce-ai tu cu secretul meu? întreabă, vede clar că fetița își umezește nervoasă buzele cu limba, eu colecționez secrete, zice

ea, vreau să le păstrez. Harfa cântă în continuare în surdină, tărăgănat, timp în care fetița vorbește, pielea-i devine tot mai translucidă, dacă e statuie, nu mai e din marmură, ci din sticlă, se vede prin ea.

Fetița începe să cotrobăie prin lădiță, se aud foșnete, scoate încet o ciocolată, o pune în mâna bărbatului, dar fără să-i dea drumul, degetele ei ating pielea bărbatului, acum atingerea îi este moale, dar grețos de rece. În clipa asta fiecare ține de câte un capăt al tabletei de ciocolată, bărbatul se gândește că ar putea să-și retragă mâna, însă nu și-o retrage, e convins că într-adevăr stă cineva lângă el, cineva care nu mai e copil, dar a fost cândva.

Fetița începe să vorbească pe un ton tăios și supărat, îți voi spune povestea mea, zice, ascultă și să-ți fie de învățătură. Eu am fost ciripitoare, adică turnătoare, încă de la vârsta de șase ani, informatoare pentru STASI, am primit în schimb ciocolată, am vândut secrete pe ciocolată, secretele prietenilor mei și ale tuturor celorlalți, n-am păstrat nici unul niciodată, secrete mici, secrete mari, toate valorau ciocolată și eu pe toate le-am preschimbat în ciocolată, până și pe cel mai mare: când și cum voia să treacă tatăl meu Zidul. A fost împușcat, iar când i-am spus mamei, plângând, că eu sunt de vină pentru asta, mama nu m-a îmbrățișat și nu m-a iertat, mi-a spus că sunt un monstru, mi-a spus că n-o să mă ierte niciodată, apoi a deschis fereastra și a sărit în gol, parcurgând cele zece etaje în cădere liberă până a atins caldarâmul, din cauza mea au murit amândoi, numai și

numai din cauza mea, după aia degeaba mi-am umplut buzunarele cu pietre şi degeaba am sărit în lac, era deja prea târziu, asta nu i-a mai adus înapoi, iar acum bântui prin parcul ăsta, adun secrete, le port cu mine şi le păstrez pe toate care mi se încredinţează şi va trebui să o fac în continuare până când cutia asta se va goli.

Vorbeşte furioasă, spune aproape ţipând tot ce are de spus, bărbatul aude, dar nu ascultă, se uită la lădiţa de banane, îi vine în minte chipul nevestei, momentul ăla când ea, din greşeală, a tras sertarul de jos al comodei, iar dinăuntrul lui s-au revărsat toate lucrurile furate, agrafe, inele, portmonee, insigne, piepteni, şaluri, evantaie, broşe, ceasuri, curăţătoare de cartofi, ochelari de soare, cele mai multe aveau încă eticheta pe ele, şi felul în care a urlat la el, nu se poate aşa ceva, nu poate fi adevărat, nu-i normal, de când faci asta?, şi felul în care el s-a răstit la ea să-şi ţină gura, că nu el a fost, şi cum nevastă-sa i-a zis să nu mintă, şi cum s-a postat în faţa lui, începând să-i zică de ajutorul de care evident că are nevoie, şi cum el a strigat la ea că ajunge, gata, să tacă odată, şi cum nevastă-sa tot n-a tăcut, şi cum mâna lui şi-a luat avânt şi pumnul lui a izbit faţa nevestei, şi cum i-a strigat din nou, mai tacă-ţi fleanca!, şi cum a simţit duritatea oaselor de sub pielea şi carnea femeii, şi cum şi-a dat seama de forţa loviturilor sale după felul în care se zvârcolea ea. Taci, curva dracului, taci, că te omor în bătaie, i-a strigat, ţine-ţi gura aia blestemată, iar între timp se uita la faţa ei, dorindu-şi ca ea să nu tacă, să

continue să plângă, să continue să se smiorcăie, pentru că el voia să o lovească din nou şi voia ca ea s-o merite, dar nu, femeia n-a tăcut, şi atunci el a putut s-o lovească iar şi iar şi iar, femeia s-a prăbuşit peste bijuterii şi peste portmonee şi peste periuţe de dinţi, zăcea pe jos ca o zdreanţă, hohotind de plâns, dar tot nu tăcea, atunci a zbierat la ea că acum chiar ar fi cazul să înceteze, că de nu, o să-i tragă un şut, mintenaş o să-i tragă unul, dar pizda aia proastă bineînţeles că nici atunci n-a tăcut, se văita în continuare, bine, tu ai vrut-o, a strigat, simţind în şold zvâcnetul loviturii gata de lansare.

Bărbatul se scutură, nu vrea să se gândească la asta, se uită la ciocolata cu migdale ambalată în hârtie neagră cu staniol auriu din mâna lui, o desface lacom, aruncă hârtia în spatele băncii, ia o muşcătură zdravănă, apoi şi-o îndeasă pe toată în gură, muşcă, mestecă, înghite.

În parc e linişte, bărbatul stă pe bancă, molfăie ciocolata, se uită la apă, în mână ţine o bucată mare şi lunguiaţă de bazalt, şi-o vâră distrat în buzunarul hainei, se apleacă, mai scoate una de lângă bancă, din grămada de pietre, din cauza portofelului nu-i încape în celălalt buzunar, până la urmă o îndeasă cumva, aude cum se rupe cusătura, pârâind, nu-i pasă, se ridică în picioare, SIE VERLASSEN DEN AMERIKANISCHEN SEKTOR, se gândeşte, apoi se îndreaptă încet spre apă.

Gheață

Khalid vine din Siria, e aici de patru zile, în timpul ăsta a fost invitat surpriză la două concerte, mâine zboară înapoi. Khalid e un ins bondoc, cu fața lătăreață, dar poate că doar pare astfel din cauza zâmbetului radios, aproape de neșters, de pe chipul său. Nevasta elvețiană a clarinetistului japonez dă o recepție în cinstea lui, asta-i seara de adio. Este prezentat mai multor invitați, discută amabil cu toată lumea, da, și piața, da, știe, azi două sute, mulți și ieri, nu, nu mai numără, e imposibil, când a trecut de zece mii, a renunțat, și din familia lui, da. Nu, arme chimice încă nu, dar în viitor poate că da, deocamdată nimeni nu știe. Nu se știe ce va fi. Se plimbă printre oaspeți cu o sticlă de vin în mână, umple paharele, îi îmbie pe toți să se servească din coșulețul cu praline al amfitrioanei, ia două, ești prietenul meu, zice, nu, mai bine trei, când zbori spre casă, Khalid, mâine, seara voi fi deja acasă, zâmbetul îi luminează chipul, nu, nici el nu știe până când va putea continua așa, nimeni nu știe. Nu, nu știe nici când, nici unde va cânta data viitoare.

E două noaptea, recepția s-a terminat, Khalid e la birt împreună cu ceilalți, stau aliniați de-a lungul tejghelei,

barmanul prepară cu mare grijă şi dichis un gin tonic, toarnă ginul peste gheaţă, Tanqueray, desigur, tot ce-i mai bun pentru dragul nostru prieten sirian, aruncă în pahar o felie de lămâie, freacă o coajă de portocală de gura paharului, apoi, dintr-o singură mişcare a încheieturii mâinii, umple paharul cu apă tonică sfârâitoare, aşteaptă până se potoleşte spumegarea, încă nu-i gata, mai stoarce un strop de limetă peste ea, na, acum e gata, zâmbeşte barmanul, împingând paharul cu băutură spre Khalid, cuburile de gheaţă zornăie, Khalid apucă paharul, se uită prin sticlă şi printre degete la cilindrii transparenţi de gheaţă, apoi dă paharul la o parte, nu vreau, zice, daţi-mi ceva mai tare, daţi-mi ce aveţi mai tare, cel mai cel mai cel mai tare, zice el şi zâmbeşte.

Skanderbeg, Paris, femeia despuiată

(Nenea cu vestă)

Nenea cu vestă vine întotdeauna după-amiaza și întotdeauna la aceeași oră. Nenea cu vestă are pantofi cu scârț, nenea cu vestă miroase a tutun și a apă de colonie și a digestiv, nu trebuie să-i dau pupic, dar el întotdeauna dă mâna cu mine și întotdeauna își scoate ceasul de buzunar cu capac dublu și întotdeauna mi-l pune în față și-mi spune să suflu peste el ca să se deschidă, însă eu știu că nu de-aia se deschide, ci pentru că el îi apasă butonul, până la urmă suflu numai ca să-i fac plăcere. Nenea cu vestă vine în vizită la bunicul meu, să joace cărți cu el, însă când bunicul se duce să ia lichiorul de nuci, atunci nenea cu vestă pune cărțile pe masă și se uită la fotografia în ramă de aur a bunicii mele, aia în care ea stă în fața unui microfon și cântă și are o panglică neagră în părul ei blond. Nenea cu vestă mă ascultă întotdeauna la geografie, întotdeauna vrea să știe dacă știu ca lumea capitalele, ultima întrebare este întotdeauna cea mai ușoară, capitala Franței, iar când spun Paris, dă

din cap aprobator, după care începe să tuşească, îşi scoate batista mare, cadrilată, care se desface parcă explodând, tuşeşte în ea, însă eu văd că de fapt se şterge la ochi, însă nu-l întreb de ce, nici pe el, nici pe bunicu'.

(*Ambrus* bácsi)

Ambrus *bácsi* vine întotdeauna vinerea. Vine să-i facă masaj bunicului. Aduce cu el un geamantan mare şi negru. Geamantanul e foarte greu, dar Ambrus *bácsi* îl plimbă ca pe-o geantă, nici că-i pasă. Ambrus *bácsi* e o cruce de voinic. De câte ori mă vede, îmi zice, servus, cumetre, apoi întotdeauna se apleacă şi întotdeauna îmi apucă bicepsul cu două degete, să vadă dacă s-a făcut mai tare decât acum o săptămână. Mă strânge zdravăn, dar eu nu zic nici pâs. Iar Ambrus *bácsi* zice întotdeauna: aşada. După care zice să facem un skanderbeg. Îşi scoate sacoul, îşi suflecă mânecile cămăşii până aproape de umeri, aşază geamantanul între noi în chip de masă, se pune în genunchi dinaintea lui. Mă pun şi eu, sprijinindu-mi cotul de el. Şi-l pune şi Ambrus *bácsi*. Ne apucăm de mâini. Palma lui Ambrus *bácsi* e moale, însă foarte puternică. Nu pot nici măcar s-o clintesc. Ambrus *bácsi* se preface că se forţează foarte tare. Mă lasă să-i înclin un pic mâna. Între timp face pe comentatorul radio, o nouă provocare pentru campionul de la abator, zice el, contrar aparenţelor, acest tânăr costeliv are o

forță incredibilă, îl face pe Ambrus cel de Fier, campionul invincibil, să transpire puternic, campionul e gata-gata să piardă, zice. Își lasă mâna tot mai jos, acum e la doar un centimetru de suprafața geamantanului, eu împing cu toată puterea, dar nu mai merge, haide, Tovarășe de Fier, nu te lăsa, strigă Ambrus *bácsi* în timp ce începe să-și ridice mâna încet, hai, hai, asta e, Ambrus cel de Fier, da, apoi îmi culcă brusc tot brațul peste geamantan, îi dă drumul, sare în picioare, victorie, victorie, strigă el cu brațele depărtate, campionul de la abator a câștigat iar, campionul de la abator nu poate fi învins. Între timp bunicul s-a dezbrăcat până la izmene, Ambrus *bácsi* scoate din geamantan o masă pliantă pentru masaj, apoi se retrag în camera mare. N-aș avea voie să urmăresc procedura, însă trag cu ochiul. Bunicul e întins pe masă. Pielea lui e albă și plină de pliuri, Ambrus *bácsi* îl ninge cu pudră dintr-un borcan cu capacul plin de găurele. Apoi începe să-l maseze. Bunicul geme. Văd că Ambrus *bácsi* se privește în vitrina bibliotecii. Văd că zâmbește.

(Farmece)

Tanti Ica stă în fața școlii, mă așteaptă pe mine. Așteaptă să-i spun care-i desertul preferat al bunicului. Dacă-i spun, o să primesc o pungă plină cu biluțe de marțipan.

Tanti Ica e sora vitregă a bunicii. De când bunica nu mai e, ea spală pentru bunicu'. Vine de două ori pe săptămână. Mai nou ne aduce întotdeauna dulciuri, prune uscate sau plăcintă cu mere sau nuci prăjite cu miere şi mac sau cornuleţe cu nucă. Bunicu' nu mănâncă niciodată din ele. Nici pe mine nu mă lasă, iar lui tanti Ica îi spune că le vom mânca mai târziu, dar nu le mâncăm niciodată, bunicu' le pune sus, pe dulapul de bucătărie, apoi noaptea le duce afară şi le îngroapă sub prunul din grădină. Ştiu asta pentru că o dată l-am văzut. Se teme că tanti Ica îi face farmece ca s-o uite pe bunică-mea şi să se gândească doar la tanti Ica.

Când ajung lângă ea, tanti Ica scoate din coşul ei o pungă. Mă întreabă dacă am aflat. Dau din cap că da. Tanti Ica îmi pune punga în mână, simt că e grea de tot. Îi fac semn să se aplece spre mine. Se apleacă, urechea îi miroase a apă de colonie. Are părul complet alb, cu reflexe albăstrii, părul ei îmi atinge obrazul, mă gâdilă. Îi şoptesc la ureche. Mă îmbrăţişează, îmi dă şi un pupic.

Până ajung acasă, mă doare burta de la atâta marţipan.

A doua zi tanti Ica vine ceva mai devreme decât de obicei. Bunicu' stă la masă, citeşte ziarul de sport. Tanti Ica scoate din coşul cu rufe un vas mare de Jena învelit în staniol, încă înainte de a-l despacheta, bucătăria e inundată de parfumul zahărului vanilat. În vas e ştrudel cald cu cireşe.

Bunicu' se uită la vas, nările încep să-i freamăte, inspiră profund mirosul de ştrudel. Tanti Ica nu zice nimic, doar

împinge vasul în fața lui. Bunicu' pune ziarul pe masă, o măsoară din priviri pe tanti Ica, se uită la ștrudele, rămâne nemișcat. Apoi întinde brusc mâna, apucă un ștrudel, și-l îndeasă în gură. Mestecă vârtos, timp în care apucă un altul. Mă uit la ștrudel, când bunicu' îl ridică, printre bucățile de cireșe cad fărâme de nucă măcinată și fulgi albi de migdale, bunicu' și-l vâră în gură, observ un fir de păr alb-albăstrui ivindu-se din umplutură.

(Femeia despuiată)

Dacă e soare, femeia despuiată face plajă în grădina vecinului. Crede că n-o vede nimeni, pentru că zidurile sunt foarte înalte, însă eu știu cum poate fi spionată.

În primul rând trebuie să te urci în nucul cel bătrân până la a doua încrengătură. După aceea trebuie să sari pe acoperișul de la garajul bunicului, apoi să mergi până la zid. Trebuie să ai grijă la țiglele sparte și să ocolești grinda putredă. Când ai ajuns sus, lângă zid, trebuie să te ridici pe vârfuri, să apuci marginea zidului, să pui piciorul în golul dintre cărămizi și să urci pe zid. Apoi să te târăști până la horn. Acolo trebuie să te ridici în picioare, să îmbrățișezi hornul și să-l ocolești, după care nu mai trebuie decât să mergi pe muchia acoperișului până în punctul de unde pornește streașina, de acolo te uiți în jos și vezi deja patul de lemn pe care stă întinsă.

Am spionat-o de multe ori. Părul ei roşcat e împletit într-o coadă groasă, însă părul dintre picioare nu e roşu, ci negru de tot. Are pielea cafenie, adesea se unge cu ulei.

Din cauza rucsacului, azi totul e ceva mai dificil. Urc mai greu în nuc şi sunt cât pe-aci să ratez săritura pe acoperişul garajului. Dar tot urc până sus, tot ocolesc hornul, tot ajung până la streaşină, tot mă uit în jos.

Femeia despuiată stă culcată, faţa îi e acoperită cu o pălărie de paie. Panglica pălăriei e galbenă. O privesc o vreme, apoi îmi las jos rucsacul. Prima dată scot pungile de hârtie, apoi sticla cu lapte bătut a bunicului. Înşir pungile pe acoperiş, torn în fiecare puţin lapte bătut. Dacă lucrez destul de repede, hârtia nu se va înmuia. Astup repede sticla, o pun repede la loc în rucsac, îmi pun repede rucsacul în spate. Mai arunc o privire la femeie, apoi strâng, pe rând, gura pungilor şi le arunc în jos una după alta. Nu se rupe nici una. Aud ţipătul ascuţit al femeii, aud cum începe să strige, aş vrea să văd cum arată laptele bătut alb pe pielea ei cafenie, dar nu îndrăznesc să mă uit în jos.

Stau culcat pe acoperiş, cu picioarele sprijinite de opritoarele de zăpadă în formă de ţepi, ţiglele de sub mine sunt fierbinţi, inima îmi bate foarte repede şi foarte tare, femeia continuă să ţipe, e foarte furioasă. Eu stau nemişcat, ştiu că aşa n-are cum să mă vadă.

(Bere, vin, palincă)

Ambrus *bácsi*, campionul la skanderbeg de la abator, stă în fața restaurantului numit Super și fumează. Mai demult obișnuia să-i facă masaj bunicului. Însă de o vreme nu mai vine.

Fața lui Ambrus *bácsi* e stacojie, hainele-i sunt șifonate. În timp ce mă apropii de el, simt că miroase a palincă și sudoare. Lângă el, două geamantane, pe lângă ăla mare și negru în care-și cară masa pentru masaj și borcanul cu pudră, mai e unul.

Ajung lângă el, îl salut. La început mă privește cu ochii îngustați, apoi mă recunoaște. Îmi zâmbește, stai puțin, zice el.

Mă opresc, mă uit la geamantane, de când nu mai veniți, pe bunicu' îl doare tot mai rău spatele, îi zic. Ambrus *bácsi* se uită la mine, dă din cap, transmite-i salutări din partea mea, zice el.

Dau din cap, gata să plec, dar Ambrus *bácsi* întinde brusc mâna, mă ia de după ceafă, mă trage spre el, știi, băiete, îi bai mare, campionul de la abator a fost învins, îmi șoptește, băutura mi-a pus capac, îmi șoptește, berea, vinul și palinca. Tu să nu bei niciodată. Promite-mi că n-o să bei niciodată! Acum nu mai șoptește, o zice cu voce tare în timp ce-mi ține capul între mâini, promite-mi, zice iar.

Îi promit. Ambrus *bácsi* îmi dă drumul, bagă mâna în buzunar, scoate o gumă de mestecat, mi-o întinde.

Gumă, zice, bătându-mă pe spate. Dau din cap, îi mulţumesc. Ambrus *bácsi* nu mai e atent la mine. Mă răsucesc pe călcâie şi plec.

Staniolul lamelei de gumă de mestecat şi-a pierdut complet luciul în buzunarul lui Ambrus *bácsi*, e şi complet uscată, se face aşchii în timp ce o mestec. Are iz de făină, dar e dulce. Întorc capul, Ambrus *bácsi* şade picior peste picior pe geamantanul mai mare, abia atunci observ că e desculţ, are tălpile complet negre.

Joacă ursul

La ora cinci dimineaţa Matei era deja la Cluj, în faţa sălii de antrenament a clubului Forţa Clujeană. Furgoneta care l-a luat de pe şosea transporta zarzavaturi la un restaurant. Putea să vină şi cu maşina, dar lui nea Gigi nu-i plăcea risipa, iar dacă nea Gigi spune că trebuie să menajezi beemveu', atunci te execuţi şi-l menajezi. De altfel, nu strică să te mai amesteci cu norodul.

Pe partea cealaltă a străzii se făcuse deja aproape întuneric. Matei fuma ţigară de la ţigară, uitându-se la jaluzelele metalice trase, pe care erau lipite o mulţime de anunţuri şi afişe vechi şi zdrenţuite. Unele feţe îi erau cunoscute, dar pe majoritatea persoanelor din afişe nu le cunoştea nici măcar din auzite, în timp ce trăgea adânc fumul în piept, se uita cum îi rânjesc din poze, plini de ei şi cu pumnii ridicaţi.

Pe la şase au început să apară şi ceilalţi, unii au venit pe jos, alţii cu bicicleta sau cu taxiul, până la opt s-a adunat o grămadă de lume, să fi fost vreo şaizeci, mulţi au adus şi fluturaşul cu ei, frământându-l în palmă. Anunţul apăruse nu numai pe faitpunctcom şi alte portaluri

specifice, ci şi pe diverse forumuri despre cafteală şi săli de antrenament, peste tot se vorbea despre asta, vestea a ajuns până şi la Kiev şi Chişinău, mulţi au venit şi din patria-mumă, iar după ce s-a dovedit că nu-i un *fake* şi că Igor Nekrasov a exagerat într-adevăr cu antrenamentele, suferind o ruptură de muşchi la coapsă, aşa că nu putea participa la finalele europene, a devenit mult mai credibil că înlocuitorul lui va fi ales în urma unei competiţii între amatori, fără nici un premiu în bani. Finalele europene sunt o treabă serioasă, nu victoria e importantă, ci o acţiune frumoasă, o forfecare sau o trântă ca lumea, apoi sunt şanse la o invitaţie în Japonia, iar ăia după fiecare meci dau premiul în bani, frumos ambalat, nu se poate spune că-i mărunţiş, şi nu se dă în vreo monedă oarecare, aşa că toată lumea îşi dorea foarte mult să ajungă în Japonia.

Unii discutau între ei, dar cei mai mulţi doar stăteau nervoşi, aşteptând să treacă timpul. Matei n-a vorbit cu nimeni, nici nu l-a abordat nimeni, i se terminaseră ţigările, pe ultima nu şi-a aprins-o, ci o tot frământa între degete, ascultând foşnetul delicat al tutunului din ea.

La nouă jumate atmosfera s-a mai înviorat, printre claxoane îndrăcite, pe stradă şi-a făcut apariţia o toyota land cruiser neagră, din ea au coborât proprietarul Árpád Bíró şi fratele său vitreg, Alex, vocea de aur. N-au salutat pe nimeni. Árpád a deschis lacătul de pe jaluzeaua de metal, apoi a ridicat-o cu o mână, în timp ce Alex a scos un megafon şi a început să strige în trei

limbi, bunăziua, ionapot, uelcam, ne bucurăm foarte mult că v-ați prezentat într-un număr atât de mare la gimnastică, vă dorim sănătate și succes, porțile se deschid la patru, atunci vine publicul, până atunci antrenament la liber, înăuntru puteți să exersați, să vă odihniți sau să vă faceți încălzirea, cine plătește taxa de participare, poate să intre pe loc, numai cincizeci de euro, dar se acceptă și lei sau forinți. La care bineînțeles că toată lumea s-a revoltat, în anunț nu era vorba de nici un fel de taxă de participare, dar Alex a precizat imediat că nu-i nici o problemă, chiar dacă e cineva care n-are bani, se va găsi o soluție, în rest sănătate bună și noroc tuturor, dacă se poate, să nu se înjure, pentru că Eurosportul va înregistra totul, o să vină la prânz cu trei camere pentru a face o emisiune de o oră despre gimnastica celor fără șansă, să nu se supere nimeni pentru apelativul ăsta, nici ei n-o spun serios, dar știți cum e mass-media, are nevoie de senzațional.

Între timp Árpád a pus o masă de camping în fața ușii, s-a așezat, a scos un caiet mare, apoi i-a spus ceva fratelui său vitreg. Atunci Alex a anunțat că cine are banii, poate să intre, s-au și dus vreo cinci să plătească, în timp ce Árpád număra banii, Alex i-a încolonat pe ceilalți, Matei a rămas printre ultimii de la coadă. Apoi a venit Árpád și a făcut o listă cu numele tuturor și cu localitatea de unde au venit, Matei era și acum printre ultimii, cu toate că nu fusese prea atent, și-a dat seama că, în afară de el, nu mai venise nimeni din Hunedoara. Că asta mai lipsea.

Când lista a fost gata, Alex a luat din nou megafonul şi a început să intoneze ca pe-un cântec, toată lumea după mine, după mine, urmaţi-mă pe mine, timp în care a pornit dănţuind de-a lungul străzii. Matei s-a uitat la şirul de oameni ce se pusese în mişcare, apoi li s-a alăturat şi el.

Au străbătut strada pavată cu piatră, ajungând la o casă cu un singur etaj, cu o placă din aia comemorativă mare şi cenuşie pe perete, iar sub ea, pe jos, o grămadă de vreo treizeci de baroase.

Alex a luat din nou megafonul, a început să strige că trebuie demolată casa, aveţi noroc, acoperişul a fost deja luat de vânt, aici sunt baroasele, fiecare cântăreşte doar trei kilograme, aveţi grijă la placa comemorativă, trebuie să rămână intactă, o să fie pusă pe casa aia modernă şi frumoasă care se va construi în locul ăsteia, o să se integreze şi câteva cărămizi vechi în zidul cel nou, apoi Dumnezeu cu mila, o să fie mai bună decât aia veche, hai, sus barosul, la cât sunteţi voi de forţoşi, în două ore o daţi gata, după aia poate să urmeze antrenamentul şi gimnastica şi toate alea, hai, hai, daţi-i drumul.

Árpád a apucat un baros şi l-a izbit de perete de a sărit tencuiala în toate părţile, a dat numai o dată, apoi i-a aruncat barosul unuia din grup, care l-a prins, s-a apropiat de perete şi a început să îl izbească, în timp ce Alex, prin megafon, îi dicta ritmul, hei-rup, hei-rup, hei, hei-rup, hei, hei-rup, hei.

Oamenii au prins ritmul, au luat pe rând câte un baros şi au început să izbească peretele, bufniturile loviturilor

s-au sincronizat în mijlocul unui nor imens de praf, pe asfalt ploua ritmic cu bucăți de tencuială, cărămizile se sfărâmau în ropot.

Matei doar stătea nemișcat și se uita la ei. Au trecut vreo două minute până ce Árpád l-a observat. S-a apropiat de el.

— Na, ce-i? a întrebat. Îți pute munca? Dacă nu lucrezi, nici n-o să te bați.

Matei nu s-a clintit din loc.

— Nici nu vreau, a spus. Oricum eu o să fiu campionul.

— Ce? a întrebat Árpád. Ce zici acolo, futu-i?

I-a făcut semn lui Alex să vină și el.

— Zice că el o să fie campionul.

— Da? a întrebat Alex. Când nici un baros nu poți să ridici?

— Eu o să fiu, a spus Matei. Chiar dacă nu-mi pun mănuși.

— Iaca pula, a zis Árpád în timp ce a dat să-l lovească, însă Matei a fost mai rapid, i-a apucat rapid încheietura mâinii înainte ca lovitura să-l nimerească, dar pentru o secundă a simțit totuși pe față valul de aer iscat de mișcare.

— E rapid băiatul, a spus Alex.

— Curat kung fu, a spus Árpád.

— Numai că ăsta nu-i film, a spus Alex, apoi și-a băgat degetele în gură, scoțând un șuierat prelung.

Toți au lăsat în jos baroasele în același timp, în liniștea deplină care s-a instalat s-a auzit clar o bufnitură, o bucată mare de tencuială a aterizat pe trotuar.

— Băieți, jegul ăsta de-aici vrea să-l facem campion fără să muncească! a strigat Árpád. A vrut să facă o înțelegere cu noi pe la spatele vostru. Nu vrea să se caftească.

— Așa că acum o s-o facă nu cu mănuși, ci cu barosul, a spus Árpád.

— Ei, ce zici de asta, șobolanule? a întrebat Árpád, făcând un semn cu capul spre ceilalți. Dați-i un baros. Să vedem cât de rapid o să fie cu ăla-n mână.

— Bine, a zis Matei.

Și-a scos paltonul, oamenii l-au înconjurat cu baroasele în mâini, așteptând să-l apuce și el pe al lui, însă el nu l-a luat, ci l-a împins mai încolo cu vârful bocancului.

— Acum o să-mi scot cămașa, dup-aia, din partea mea, puteți să veniți toți deodată. Dacă îndrăzniți, a spus el, începând să tragă de capsele cămășii lui de blugi, apoi și-a scos brațele din mâneci, lăsând cămașa să-i alunece în josul taliei.

Ceilalți, cu baroasele în mâini, s-au apropiat. Matei i-a auzit respirând greu de mirare, a ridicat brațele încet în aer, pentru ca desenele care-i umpleau spatele și pieptul să se vadă mai bine.

De-a lungul anilor tatuajele mai păliseră, pe alocuri se mai și șterseseră, dar încă se vedea foarte bine uriașul corb negru care scoate ochii unui cap încoronat decapitat, e drept că inscripția în latină de lângă el nu se mai putea citi din cauza multiplelor cicatrici albicioase care o împânzeau, pe diagonală aripa corbului era străbătută

de o cicatrice groasă, alb-rozalie, Matei știa exact locul, pentru că acolo nu mai simțea frigul.

— Știți cine sunt eu? a întrebat în timp ce făcea lent o piruetă, nu mai era nevoie de nici un răspuns, după felul în care oamenii, ca la un semn, au lăsat în jos baroasele, era evident că știau.

Despre trupa neagră și nea Gigi auziseră chiar și cei care nu fuseseră niciodată la pârnaie.

— Bine, atunci să vă spun care-i treaba. Taica Gigi de la Hunedoara vă transmite că-i pare foarte rău că nu i-ați cerut părerea înainte de a organiza un concurs. Cât v-ați mulțumit să vă jucați de-a fitnessul pe-aici, n-a zis nimic, el merge pe principiul că fiecare se joacă așa cum vrea în groapa lui de nisip. Însă despre competiție internațională și alte chestii de-astea n-a fost vorba. Pentru asta trebuia să i se ceară voie. Nimeni nu organizează așa ceva fără aprobarea lui taica Gigi. E clar?

Fața lui Árpád era albă ca varul când a dat încet din cap, Alex voia să spună ceva, însă Árpád i-a pus mâna pe umăr, iar Alex și-a înghițit cuvintele, mulțumindu-se să strângă nervos megafonul între degete.

— Na, mă bucur foarte mult că ați priceput, atunci hai să vă spun care o să fie pedeapsa voastră. Pentru că nu-i drept ca voi să-i exploatați pe oameni punându-i să muncească de-a moaca. Alex, după câte știu, ție-ți place să cânți, nu-i așa? Cântăreț de muzică populară vrei să fii, ha? Ori manelist?

Alex a dat din cap, iar Matei a continuat.

— Bine, atunci o să cânți. Uite cum facem: tu o să te pui aici să cânți la megafon ceva foarte ritmat, așa, ca de nuntă, iar Árpád o să treacă frumușel în locul meu, în mijlocul cercului, și o să danseze. Și, ca să fim siguri că nu va trage chiulul și nici baroasele n-o să se odihnească, băieții o să încerce să-l lovească peste picioare cu barosul. Cine-l nimerește, ăla va fi campionul, ăla va merge la finalele europene. Garantez eu pentru asta. Priceput?

În timp ce vorbea, Matei și-a pus din nou cămașa, a ieșit din cerc și s-a uitat la casă. În mare parte tencuiala fusese dată jos, dar unele cărămizi mai erau încă întregi. Placa comemorativă era așezată frumos pe trotuar. Părea destul de grea, în partea de sus a ei ședeau îngerași cu coroniță pe cap, arăta chiar drăguț.

Matei s-a aplecat și, apucând-o cu ambele mâini, a ridicat-o, era grea, dar știa că o poate duce, și-a săltat-o cu o mână pe umăr.

— Iar p-asta i-o duc lui taica Gigi. Îi plac vechiturile de genul ăsta, a spus, răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se spre sala de antrenament.

N-a întors capul, știa c-o să facă ce le-a spus. Ajungând la colț, a auzit cum Alex a început să cânte, iar baroasele să izbească ritmic trotuarul. Și-a potrivit mai bine placa pe umăr, apoi și-a scos cu cealaltă mână telefonul din buzunar, a apăsat butonul de apelare rapidă, telefonul abia a apucat să sune o dată, că apelul a și fost preluat.

— Na, tataie, iaca, ți-am făcut dreptate, a spus Matei și a închis telefonul.

Vals

Mă trezesc că mă scutură cineva de umăr în timp ce-mi tot repetă, la mulți ani, Sárika dragă, acum trebuie să te scoli frumușel, trebuie să te scoli și să te îmbraci, și grăbește-te, că nu mai e mult timp.

Îmi vâjâie capul și ametesc, nu știu unde mă aflu, apoi îmi aduc aminte că la tanti Ilonka, ai mei m-au adus aici ca să fac revelionul la ea, să nu-i încurc la marea petrecere pe care au organizat-o la noi acasă. Tanti Ilonka încearcă să mă trezească, ea îmi urează la mulți ani, ea îmi vâră sub nas o cană mare, să beau frumușel, e moare, adică zeamă de varză murată, asta o să mă dreagă, se pare că nu mi-a priit lichiorul de ouă pe care-l băuserăm în amintirea lui nea Virgil, n-ar fi trebuit să mă lase să beau și al cincilea pahar, dar beam cu atâta poftă, încât n-a lăsat-o inima să-mi spună nu.

Mă ridic în șezut, camera se-nvârte cu mine, iau cana, zeama de varză e rece și acidulată ca apa minerală, la început n-o vreau, dar apoi iau o înghițitură, încep să beau, deodată simt o sete zdravănă și îmi dau seama că zeama de varză mi-o potolește.

Beau şi-mi aduc aminte cum am petrecut cu tanti Ilonka, cum mi-a arătat rochiile ei vechi şi pantofii ei vechi şi blănurile ei vechi şi ciorapii ei vechi, cum mi-a arătat albumele cele mari cu fotografiile făcute de nea Virgil.

Termin de băut, în timp ce iese din cameră, tanti Ilonka întoarce capul spre mine şi-mi spune să mă îmbrac repede, că acuşi începe concertul, trebuie să ne grăbim, nu-i voie să întârziem. Ce concert, o întreb, surpriză, o să vezi, îmi strigă din mers tanti Ilonka, să mă îmbrac repede, să mă îmbrac frumuşel.

Hainele mele sunt acolo, la căpătâiul patului, îmbrac tot, ciorapii, bluza cu broderie, fusta neagră, norocul meu că nu se mai vede pata, de atâta râs am scăpat pe fustă paharul cu lichior de ouă, tanti Ilonka a presărat imediat bicarbonat pe pată, nici o grijă, iese, n-o să se mai vadă nimic, şi chiar aşa şi e, nici nu-i nevoie să-i spun mamei. Îmi prind la gât colierul din piele ornat cu flori, îmi pun şi bentiţa de păr cu sclipici, mă încalţ cu pantofii de lac, intru în cealaltă cameră, la tanti Ilonka.

Între timp s-a îmbrăcat şi ea, acum nu mai poartă rochia înflorată din noaptea trecută, ci un costumaş cu o bluză, iar la gât, un lanţ de argint care arată ca o împletitură de frunze. În picioare, pantofi verde-închis, cu baretă. Se uită la mine, îmi zice că ai mei vor veni să mă ia abia după-amiază, adică după concert.

O întreb dacă să-mi iau paltonul, tanti Ilonka zice că nu-i nevoie, concertul o să fie aici, în camera mare, să

vin s-o ajut să dăm jos husele de pe fotolii. Știu deja cum se face, am făcut la fel și când am venit, tanti Ilonka mi-a și spus că special le dă jos, în onoarea mea, să fiu fetiță cuminte și să bag de seamă. Husele sunt din folie de plastic verde și lucioasă, foșnesc când le scoatem de pe fotolii, nu înțeleg de ce le-a pus ieri înapoi dacă știa că azi va trebui să le scoatem iar. Mă uit la tapiserie, numai păsări și flori, tanti Ilonka zice că fotoliile trebuie să fie mereu acoperite când nu stăm în ele, de-aia se păstrează tapiseria atât de bine, să mă uit cât e de frumoasă, de parcă ar fi nou-nouță, de parcă timpul n-ar fi lăsat nici o urmă pe ea.

Aștept să se așeze, dar ea nu se așază, îmi spune s-o ajut. Se duce la comoda pe care stă televizorul acoperit cu o husă, zice s-o scoatem și pe aia. Cu grijă, pentru că e foarte strâmtă. Aseară mi-a spus că televizorul e stricat, e spart, degeaba am implorat-o, nu m-a lăsat să văd programul de revelion. Mi-a spus că noi ne putem distra mult mai bine, știe ea cum, și a adus din cămară o cutie cu fotografii și un borcan mare cu lichior de ouă.

Apucăm husa televizorului, începem să tragem de ea. Mă aștept să găsesc ecranul spart, dar după ce dăm jos husa, văd că e intact, numai din carcasa de lemn de lângă butonul de pornire lipsește o bucățică, printre piesele de dinăuntru se ivește mânerul înfășurat în leucoplast al unei șurubelnițe.

Tanti Ilonka împăturește husa, o așază lângă televizor, deschide sertarul de sus al comodei, scoate din el o cârpă

cu marginile zimțate, o abureşte cu răsuflarea, începe să şteargă ecranul televizorului. Piele de căprioară, zice, a fost a lui nea Virgil, să țin minte că asta-i cea mai bună, nu zgârie nimic, nu lasă nici un fel de urme pe nimic.

Mă văd în ecranul televizorului ca într-o oglindă, şi pe mine, şi toată camera, divanul, măsuța de cafea, fotoliile, fereastra. Fața mea pare foarte palidă, curbura ecranului o alungeşte şi o face bătrână. O întreb pe tanti Ilonka ce urmează să vedem. Tanti Ilonka îmi spune că o să văd cel mai frumos lucru din lume şi că o să fie minunat.

Afară, în bucătărie, ceasul începe să bată, tanti Ilonka apasă butonul, televizorul începe să zumzăie, altceva nu se mai întâmplă. Tanti Ilonka îi administrează un pumn într-o parte, inelul i se izbeşte de lemnul carcasei, în mijlocul ecranului apare un mic punct luminos, tanti Ilonka îi mai dă un pumn, punctul se dilată, devine o dungă lată care începe s-o ia încet la vale pe ecran, dispare, apare iar în partea de sus, începe să alunece iar în jos, tanti Ilonka loveşte şi a treia oară, îmi zice să lovesc şi eu în partea cealaltă. Lovesc, palma mi se izbeşte de lemn, dar nu se întâmplă nimic, tanti Ilonka îmi zice să bag mâna în spatele televizorului şi să caut cablul de antenă, ăla care se simte zimțat la pipăit. Bag mâna în spate, cotrobăi pe după capacul de plastic, dau de un cablu, îl apuc, tanti Ilonka zice să dibui porțiunea neizolată, să nu-mi fie frică, n-o să mă curentez, îmi plimb degetele pe cablu, simt că e prăfuit, la un moment

dat devine lipicios, de parcă şi ăsta ar fi fost înfăşurat în leucoplast, apoi pipăi un mănunchi de fire subţiri de sârmă. Mă înţeapă uşor, fac piele de găină pe braţ. Dunga de pe ecran se opreşte din mişcare, se lăţeşte, ecranul se umple de puncte multicolore, de parcă în spatele lui s-ar cerne nisip colorat, prin ploaia de nisip văd flori albe, apoi trandafiri, apoi crini, apoi nişte flori pe care nu le cunosc, în formă de inimă, cu o trompă lungă şi albă ieşind din miezul lor.

Tanti Ilonka zice că asta e, acum o să fie bine, să nu dau drumul cablului, mai trage un pumn în televizor, imaginea nu mai fuge, dar tot plină de purici e, televizorul ăsta nenorocit n-a fost bun niciodată, zice tanti Ilonka, numai nea Virgil ştia cum să facă, dar n-are importanţă, că oricum sunetul contează cel mai mult, să ţin frumuşel cablul, să nu-i dau drumul, altfel dispare semnalul. Apucă mânerul şurubelniţei, îl învârte o dată brusc, printre pârâituri şi ţiuituri camera se umple de o muzică răsunătoare, ne asurzeşte, tanti Ilonka tresare, smuceşte şurubelniţa, muzica încetează, pe ecran, prin perdeaua de nisip colorat, văd o sală mare de concerte, pe scenă, o orchestră mare, în mijlocul scenei, un dirijor, văd şi sala, e foarte mare, n-am mai văzut una atât de mare. Tanti Ilonka trage de şurubelniţă, o scoate din aparat, o bagă la loc, apasă, iar se aud pârâituri, muzica se amplifică, acum sună mult mai limpede.

Tanti Ilonka ţine şurubelniţa în unghi ascuţit, îmi spune să trec uşurel lângă ea, dar în aşa fel încât să nu las cablul antenei din mână.

Trebuie să mă întind, altfel nu pot să trec prin spatele ei, o ating cu pieptul, simt că s-a dat cu un parfum înecăcios, altul decât cel pe care-l foloseşte de obicei. Zice să apuc şurubelniţa cu mâna liberă, dar cu grijă, să nu se întrerupă contactul.

Apuc şurubelniţa, simt în nări mirosul de parfum amestecat cu cel de naftalină, tivul mânecii costumului ei de lână e deşirat, firele de ţesătură îmi ating pielea.

Stau foarte incomod, cu mâna întinsă şi arcuită peste comodă, de parcă aş vrea să îmbrăţişez în acelaşi timp şi televizorul, şi pe tanti Ilonka.

Tanti Ilonka îmi spune că ăsta-i concertul de Anul Nou, se dă în direct tocmai de la Viena, în fiecare an s-a uitat împreună cu nea Virgil şi să aflu eu că nea Virgil ştia să valseze foarte frumos, a fost cel mai bun dansator din tot oraşul, până şi pe cele mai nepricepute fete ştia să le danseze astfel încât să se creadă adevărate dansatoare, ştia cum să le ţină de talie, ştia cum să le conducă în timpul dansului.

Tanti Ilonka se întoarce într-o parte, se uită la mine, zice că ea o să dea drumul şurubelniţei, s-o ţin eu în continuare frumuşel, cu delicateţe, şi să n-o mişc.

O ţin, tanti Ilonka îi dă drumul, acum o ţin numai eu.

Foarte bine, zice tanti Ilonka, se lasă pe vine, se strecoară pe sub braţul meu, pleacă de lângă mine. Face un pas în spate, o să fie bine, zice ea, să ţin şurubelniţa cum trebuie şi să strâng în palmă cablul antenei, întinde mâna spre butonul rotund din partea de sus a televizorului, îl

roteşte la maximum, deodată sonorul se aude foarte puternic, muzica îmi urlă exact în urechi.

Văd în sticla ecranului că tanti Ilonka se duce la unul din fotolii, se prăbuşeşte în el, punctele ce vibrează haotic îi descompun faţa, ameţitoare privelişte, atât de ameţitoare, încât sunt nevoită să închid o clipă ochii.

Muzica e foarte tare, acum se aude extrem de clar, degeaba închid ochii, ecranul continuă să-mi vibreze în ochi, în dosul pleoapelor închise, simt c-o să mă apuce durerea de cap, simt furnicături şi mâncărimi în acelaşi timp, în spate, la ceafă, pe sub pielea de la rădăcina firelor de păr.

Tanti Ilonka deschide gura şi-mi spune ceva, la început nu înţeleg ce anume, muzica îi acoperă vocea, pe urmă totuşi înţeleg cumva, îmi zice despre vals, cum că e cea mai frumoasă muzică, nu poţi să te plictiseşti niciodată de ea, n-are pereche, nimic nu poate fi mai minunat decât un vals.

Deschid ochii, ecranul e tot plin de purici, de aici, din lateral, abia se vede ceva, totuşi disting un arcuş, apoi gâtul unei viori, apoi bagheta dirijorului, câteva instrumente de suflat, orchestra pe scenă, în mijlocul scenei, dirijorul, iarăşi flori, apoi toată sala.

O aud pe tanti Ilonka spunându-mi că toată viaţa şi-a dorit să meargă la Viena, şi-a dorit să fie acolo la concertul de Anul Nou. Ce minunat ar fi să stai acolo, în sala aia superbă, încărcată de flori, să stai acolo şi să aplauzi.

Exact când spune asta, pe ecran apar imagini cu publicul, sunt arătați cei din primul rând, chipul lui tanti Ilonka e proiectat acolo prin reflexie.

Mă uit la ea cum zâmbește, aud în urechi cârâituri și pârâituri în ritm de vals, tam-tam-tam, tam-tam-tam, știu că până la sfârșitul concertului o să mă doară nu numai capul, ci și spatele, și ambele brațe. Închid ochii, țin strâns cablul și șurubelnița, în spatele meu tanti Ilonka își continuă explicațiile despre vals.

Sistemul şi duşmanii săi

Oraşul N., unde s-a născut sculptorul emigrant devenit între timp celebru la Paris sub numele de C. Ogilvy, era mult mai mare şi mult mai cenuşiu decât îşi imaginase Erika.

Când trenul a intrat în gara principală, Erika se gândea deja că poate totuşi ceilalţi emigranţi au avut dreptate când au atacat-o pentru că scrisese o monografie despre perioada de „betoane" a lui C. Ogilvy fără să fi vizitat înainte oraşul N. şi mai ales cartierul, azi declarat periculos şi de nelocuit, unde C. Ogilvy îşi petrecuse primii unsprezece ani de viaţă.

În timp ce trăgea după ea valiza pe rotile prin sala de aşteptare imensă a gării, se gândea că poate n-ar fi trebuit să recenzeze atât de jucăuş maşinăriile scârţâitoare care formau labirinturile mobile de beton.

După ce şi-a târât bagajul pe treptele intrării principale ale gării, afară a început ploaia. S-a oprit, şi-a ridicat gulerul paltonului, umbrela nu şi-a mai scos-o, s-a uitat în jur. În faţa gării staţionau autobuze cu gratii la ferestre, piaţa uriaşă era închisă pe ambele părţi, lângă autobuze, în rânduri de câte doi, cu privirile fixe şi strângând în

mână bastoane de cauciuc striat, şedeau oamenii în negru de la trupele speciale. Erikăi i se părea că stau pe nişte băncuţe joase, dar când s-a apropiat de ei, a văzut că de fapt stau pe scuturile aşezate peste căştile lor. Ce practic, s-a gândit, schiţând un zâmbet, atunci cineva a apucat-o de braţ şi Erika a întors capul.

În faţa ei stătea un poliţist tânăr cu ochelari de protecţie pe nas, din chingile încrucişate peste piept îi răsăreau câteva antene, Erika nu le-a numărat, dar avea asupra lui cel puţin şase staţii de emisie-recepţie, din când în când radiourile piuiau şi ţârâiau, din unul se auzea o voce hârâită, vorbind şoptit şi ininteligibil, nu înţelegea ce-i spune poliţistul, dar şi-a dat seama că o întreabă ceva politicos, aproape amabil, şi Erika a ridicat din umeri şi a scuturat din cap zâmbind.

— Taxi? a întrebat.

Poliţistul a clătinat din cap.

— Taxi, a spus, întinzând braţul spre partea opusă a pieţei cu atâta elan, încât Erika a crezut că o să-i şi facă semn uneia dintre maşinile ce staţionau sub teii cu coroane mari şi stufoase, însă nu, poliţistul i-a indicat doar direcţia, a mai făcut un semn şi cu capul, să se ducă, să plece odată de-acolo.

Între timp ploaia s-a înteţit, când Erika a tras de mânerul telescopic al valizei ei, a văzut stropi de ploaie şi pe ochelarii poliţistului, s-a gândit că acuşi va trebui să şi-i scoată şi să-i şteargă. S-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre taxiuri, trecând pe lângă jardinierele din beton turnat, acum golite de flori.

Când a ajuns, deja turna cu găleata. S-a dus la primul taxi, iar când taximetristul i-a deschis portiera, i-a venit în minte cea mai celebră statuie a lui C. Ogilvy, *Sistemul și dușmanii săi* – într-o instalație răsucită în spirală, asemănătoare cu o mașină de scris, trei sute de ciocane mici, de jucărie, bat într-un cub de beton armat cu latura de un metru și jumătate, pe alocuri deteriorat –, Erikăi nu-i plăcuse niciodată statuia aia, o considera prea banală, un fel de loc comun, totuși acum rememora foarte clar ritmul neregulat al multitudinii de ciocane mici de jucărie, amintirea era atât de intensă, încât simțea și mirosul de beton pulverizat, avea în fața ochilor toată statuia, în cele mai mici detalii, și drugii de fier-beton acoperiți de o rugină roșiatică, ce se iveau pe alocuri din cub, și cablajele brațelor de metal articulate ce susțineau ciocanele, totul, absolut totul.

Între timp taximetristul o întrebase pentru a doua oară unde vrea să meargă, vorbea franceza inteligibil, deși cu accent, Erika a scos faxul mototolit cu acele fotografii incredibile, cu toate că neclare, ale operelor timpurii ale lui C. Ogilvy, apărute în mod neașteptat, și i-a arătat taximetristului antetul galeriei.

Taximetristul a dat din cap.

— Pe-acolo o să fie blocată circulația, pentru că aproape toate străzile sunt închise din cauza protestelor. Ăștia vor iar să fraudeze alegerile, mai adăugă apoi el în șoaptă, apropiindu-se de Erika, însă de data asta nu-i vom lăsa.

Ea s-a uitat la fața taximetristului, pentru o clipă pielea lui a părut cu totul cenușie, precum betonul, Erika știa că-i doar o iluzie și s-a lăsat pe spate pe banchetă.

— Da, da, a spus, aveți dreptate, să nu vă lăsați.

Nu voia să fie nepoliticoasă, dar simțea că acuși o s-o apuce durerea de cap și n-avea nici un chef să facă acum politică, cu câteva zile în urmă văzuse un scurt articol despre alegeri, însă nu îl citise, atunci, desigur, încă nu știa că urmează să vină aici.

Peste puțin timp au ajuns la primul cordon de polițiști, bulevardul era blocat, înaintau metru cu metru, în taxi era extrem de cald, paltonul ud, pe care Erika îl pusese lângă ea, pe banchetă, emana aburi cu miros acru de câlți, ochelarii i se abureau în permanență, a încercat să-i șteargă cu o batistă de hârtie, dar n-a reușit decât să-i mânjească și mai rău, întinzând pe lentile picăturile de ploaie amestecate cu praf și aburi. Și-a pus ochelarii în geantă, s-a lăsat pe spate, a șters cu palma pe geamul portierei o porțiune cât un pătrat, s-a uitat afară cu pleoapele pe jumătate lăsate. În ciuda ploii torențiale, trotuarele erau pline, oamenii țineau în mâini umbrele mari, îndreptate în față, ca scut contra vântului, încercau să ocolească bălțoacele, apa murdară se scurgea vijelios peste borduri spre gurile de canal, Erika s-a uitat la ceas, stăteau pe loc de vreo cinci minute, a auzit că în spatele lor cineva apăsa ritmic pe claxon, șoferul s-a întors brusc către ea:

— N-am ce face, v-am zis c-o să dureze mult.

Erika i-a făcut semn:

— Nu e vina dumitale.

Şi-a deschis geanta, a cotrobăit prin ea, apoi a scos la iveală un telefon îngust şi cromat, i-a deschis clapeta, telefonul era mort, Erika l-a scuturat, nu s-a întâmplat nimic, l-a închis, l-a deschis iar, atunci telefonul a scos un piuit, pentru o clipă ecranul s-a luminat, apoi iar s-a stins, Erika a început să tasteze pe el, degeaba, a tras o înjurătură în limba ei maternă, a închis telefonul fără să-l lase din mână şi s-a uitat la ceas, trebuia să fie acolo de o jumătate de oră. A oftat, s-a lăsat pe spate, sprijinindu-şi ceafa de pluşul banchetei, agrafa i s-a lipit de ţeastă, a întins mâna şi şi-a scos-o din păr, scuturându-şi capul şi lăsându-şi părul liber, s-a lăsat din nou pe spate, a închis ochii.

Din când în când maşina îşi lua avânt, dar numai ca să oprească iar după câţiva metri, ploaia curgea şuvoaie, izbea atât de tare în capota maşinii, încât Erika avea impresia că-i bate direct în creier, ştia că acuşi o să-i revină durerea aia vâjâitoare de cap care o chinuise şi în tren, a oftat, s-a aplecat în faţă, s-a uitat la ceas.

— Fără speranţă, a oftat din nou şi în clipa aia taximetristul a scos un urlet, lovind cu ambele mâini claxonul, între timp probabil călcase şi pe accelerație, deoarece maşina s-a smucit, Erika s-a izbit de scaunul din faţă, abia a reuşit să se apere de izbitură, s-a agăţat de spătarul scaunului din faţa ei, când s-a uitat printre cele două scaune, a văzut o siluetă mică, învelită într-o manta de

ploaie neagră cu glugă, ce se cățăra pe capota mașinii și încerca să smulgă sigla Mercedes de pe ea, într-un final a și reușit, după care a ridicat capul, i-a zâmbit Erikăi, Erika a văzut că-i un copil, să fi avut vreo zece ani, atunci taximetristul a deschis portiera urlând și s-a năpustit afară, în ploaie, dar între timp băiatul deja sărise de pe capotă, începuse să alerge printre mașini în zigzag, cu capul plecat, taximetristul s-a luat după el, a și alergat câțiva metri, apoi, pesemne văzând că n-are nici o șansă, s-a oprit, a izbit cu pumnul capota unei mașini, a făcut stânga-mprejur și a luat-o la pas înapoi spre taxi.

Înainte de a se așeza în scaun, s-a scuturat, încercând să se curețe puțin de apa care-i șiroia din păr și din haină, ploaia continua să curgă în torente, taximetristul s-a așezat, a trântit portiera, s-a uitat la Erika.

— Nu vă supărați, a spus, șiroaie de apă îi curgeau din părul ud pe obraji, părea că plânge de ciudă.

A apăsat pe un buton și spațiul a fost inundat de vorbăria răstită, ininteligibilă și cu ecou a taximetriștilor, întreruptă periodic de țiuitul monoton al stațiilor de emisie-recepție, taximetristul a început să strige în microfon în timp ce trăgea câțiva pumni în panoul de bord, Erika a simțit cum încep să-i pulseze tâmplele, știa că va urma o migrenă paralizantă, însoțită de greață, haina de piele a taximetristului emana un iz de untură râncedă, aerul umed și sufocant dinăuntru era apăsător, radioul a tăcut brusc și atunci taximetristul s-a întors, s-a aplecat peste spătarul scaunului și s-a uitat la Erika, arătând spre botul mașinii.

— Nenorocitul ăla mic! A rupt steaua, a spus el tare, aproape strigând.

Erika a simțit răsuflarea taximetristului pe față și în clipa aia a pălit-o durerea de cap, o durere puternică, pulsatorie, nespus de violentă, de a apucat-o amețeala.

— Destul, a spus, vocea i-a devenit mai gravă și ușor răgușită de durere.

Și-a adunat cu o mână poșeta și paltonul.

— Cobor, a spus, durerea i-a încețoșat privirea, fața taximetristului părea din nou neverosimil de cenușie, iar ochii lui sclipeau galben când a întins mâna și i-a apucat poșeta.

— N-aveți decât, a spus. Dar întâi să plătiți.

Erika a simțit că-i ard obrajii.

— Scuze, a spus, a băgat mâna în geantă, și-a scos portofelul, deși mâna îi tremura puțin, a reușit să-l deschidă din prima, a scos din el toți banii pe care-i schimbase în gară și i-a întins taximetristului teancul de bancnote împăturite, brun-cenușii.

— Vă rog să luați de aici cât vă datorez, a spus.

Taximetristul s-a uitat la bani cu o scârbă nedisimulată.

— Astea nu-s bune, vreau euro, a spus, întinzând mâna după portofelul ei.

Erika l-a retras repede, numai că prea târziu, taximetristul deja scosese din el, cu un gest repezit, o bancnotă de douăzeci, apoi, cu un gest similar, i-a deschis Erikăi portiera.

— Poftiți, a spus. Puteți pleca dacă vreți.

Ploaia părea un perete cenușiu de sticlă, răceala ei limpede era atrăgătoare și, totodată, înspăimântătoare, Erika știa că o să-i pară foarte rău, totuși a coborât, strângându-și la piept poșeta și paltonul și trântind portiera în urma ei. Într-o clipită s-a udat leoarcă, simțea cum apa i se prelinge pe țeastă, pe față, pe gât, printre sâni, bluza i s-a lipit de spate ca o pungă umedă de plastic – pneumonie, a străfulgerat-o cuvântul –, a făcut un pas spre trotuar, când, brusc, taxiul a început să claxoneze în spatele ei, Erika a întors capul, a văzut prin sticla udă și aburită că taximetristul îi face semn, portbagajul s-a deschis cu un pocnet sec, Erika s-a uitat la taximetrist, a putut citi pe buzele lui ce-i spune, Bagajul, v-ați uitat bagajul!, s-a rușinat, n-a înțeles cum de a putut uita de bagaj, mulțumesc, a spus, cu toate că știa că taximetristul n-are cum s-o audă prin geamul închis, în timp ce se îndrepta spre portbagaj, a călcat într-o băltoacă, pantoful stâng i s-a umplut de apa rece de ploaie, portbagajul era adânc, abia și-a putut scoate valiza, a tras de ea cu ambele mâini, până la urmă a reușit cumva, a pus-o lângă ea, a vrut să-i lungească mânerul, roțile erau înțepenite, Erika a început să o târască în urma ei, a urcat pe trotuar, smucind valiza peste bordură, s-a oprit, și-a pus pe umeri paltonul ud, apoi a pornit la întâmplare într-o direcție oarecare, auzea cum taxiul claxonează lung în urma ei, dar numai de-al dracu' nu a întors capul, știa că ploaia o să-i ude

toate lucrurile, şi taiorul, şi puloverul, şi însemnările, şi laptopul, şi faxurile, şi fotografiile, însă nu-i păsa, cu toate că ştia că ar trebui să-i pese, dar nici de asta nu-i păsa, mergea tot înainte, spre prima stradă laterală. Nu-i era frig, deşi ştia că ar trebui să-i fie, şi-a lins buzele, a simţit pe vârful limbii gustul vag afumat al ploii, şi-a dat pe spate cu o mână părul lung şi ud, apoi şi-a oferit ploii toată faţa, lăsând-o să-i spele machiajul făcut la repezeală în oglinda oarbă şi crăpată din toaleta trenului.

Elanul a ţinut-o vreo zece minute, Erika mergea înainte, aproape fără să se uite în jur, din când în când şi-a mai bruscat valiza cu rotile care se tot poticnea în denivelările din asfalt, doar băltoacele mai mari le-a ocolit, ignorându-le cu totul pe cele mai mici, simţea cum trupul i se umple de bucuria mersului, durerea de cap nu mai era decât o pulsaţie slabă în ceafă.

Strada urca uşor, Erika simţea că în curând o s-o doară braţele şi umerii de la greutatea bagajului, ştia că acuşi o să se oprească şi o să se uite în jur şi o s-o apuce disperarea, o să se certe singură în gura mare, cum a putut să fie atât de tâmpită, cum a putut să facă atâtea istericale, cum a putut să se poarte atât de idiot. A strâns cu putere mânerul valizei, nu, s-a gândit ea, nici de-al dracu', nu, a inspirat profund aerul cu miros de ploaie, hotărând că nu, n-o să se oprească, o să mai meargă până la prima intersecţie, da.

Când a ajuns la colţ, braţul a început într-adevăr s-o doară, s-a gândit că s-ar putea aşeza pe bagaj, s-ar putea

uita în jur, ar putea căuta o tăbliță cu un nume de stradă, ar putea scoate harta, însă nici măcar n-a încetinit ritmul, și-a smucit bagajul peste bordură, a început să traverseze carosabilul, la jumătatea drumului și-a dat seama că nu se asigurase, putea s-o calce vreo mașină, s-a oprit, a aruncat o privire în jur. Strada era pustie, în depărtare se zărea o cupolă mare și albă, Erika n-a văzut nici măcar un trecător, pe marginea trotuarului nu era parcată nici o mașină, de o parte și de alta a bulevardului, la ferestrele blocurilor de trei-patru etaje, nici o mișcare. Pentru o clipă Erika a avut impresia că totu-i doar o închipuire, faptul că stă aici, într-un oraș străin, complet singură în mijlocul unui bulevard pustiu, apoi a auzit cântecul, venea dinspre cupola albă, era un fel de jelanie tărăgănată, filtrată de ploaia deasă, și cu ecou din cauza blocurilor de beton, cuvintele nu se puteau distinge, dar era evident că e cântată de foarte-foarte mulți oameni, avea ceva solemn și în același timp amenințător, trebuie să fi fost vreun imn sau vreun marș, Erika a simțit cum melodia mușcă rece din carnea ei, i s-a făcut frig, brusc a devenit conștientă de greutatea hainelor ude care-i apăsau trupul. Ritmul melodiei s-a accelerat, răsunând tot mai tare, și atunci din cealaltă direcție, de undeva de departe, dinspre capătul bulevardului, de printre clădirile de beton, s-au auzit bubuituri violente propagându-se prin tot orașul într-un ritm mult mai lent decât cel al cântecului, după fiecare bubuitură urmau câteva secunde de liniște, apoi alte bubuituri.

Deodată de pe o stradă laterală s-a ivit un om care fugea cu capul în pământ, alerga foarte repede, a trecut pe lângă Erika, apoi mai departe, de-a lungul bulevardului, alerga atât de repede, încât apa care sărea din băltoace în urma lui îi trecea de creştet, Erika şi-a tras valiza lângă ea şi s-a uitat după omul care alerga până ce panta bulevardului l-a ascuns privirii. Între timp de pe strada laterală ieşeau în fugă alţi oameni, la început doar doi-trei, apoi tot mai mulţi.

Toţi fugeau în aceeaşi direcţie, trecând pe lângă Erika, apoi de-a lungul bulevardului, femei şi bărbaţi, chiar şi câţiva copii mai mărişori, alergau gâfâind şi strigând, nu înţelegea o iotă din ce strigau, dar se vedea clar că le era foarte frică, Erika simţea că acuşi o să fie contaminată de groaza lor şi atunci o să alerge şi ea alături de ei, la fel de chinuită, disperată şi gâfâitoare, şi-a zis că ar trebui să se ferească din calea lor, dar nu ştia încotro s-o ia, spre dreapta sau spre stânga, aşadar a rămas locului, acolo, în mijlocul drumului, cu valiza lipită de picioarele ei, uitându-se la oamenii care fugeau, la gecile lor în culori fluorescente, la blugii ponosiţi, la costumele de fabrică identice şi cenuşii, la puloverele tricotate cu siguranţă în casă, ce se iveau de sub trenciurile fluturânde ale femeilor, la pantalonii şi sacourile bleumarin ale copiilor, hainele lor i se păreau foarte cunoscute, i-a venit în minte singura fotografie existentă din copilăria lui C. Ogilvy, era una de legitimaţie, făcută când avea vreo treisprezece ani, purta o uniformă

şcolară identică şi încă nu era nici pe departe C. Ogilvy, ci doar Iván Lakatos, dar deja de pe atunci se uita în obiectiv cu aceeaşi privire dârză şi înflăcărată ca în toate fotografiile ulterioare, privirea asta o făcea pe Erika să se gândească la o pasăre răpitoare, ajungea s-o vezi o dată şi n-o mai puteai uita în veci – un ins a îmbrâncit-o, târând-o câţiva paşi după el în timp ce continua să fugă, Erika nici n-a apucat să vadă cine era, tocul de la pantof i-a alunecat, hârşâind, pe trotuarul ud când a încercat să-şi ţină echilibrul, „O să se rupă", s-a gândit ea, erau nişte pantofi închişi, cu toc mic, de culoare verde, îi plăceau foarte mult, pentru că se potriveau cu culoarea ochilor ei, o secundă a fost sigură că o să cadă, însă nu, tocul a rezistat, ea şi-a recăpătat echilibrul, în schimb valiza s-a răsturnat, Erika s-a uitat mai bine, în oglinda apei unei băltoace a văzut imaginea reflectată a mânerului telescopic de plastic negru, cu formă ergonomică, de la capătul celor două bare lungi şi cromate, apoi a văzut cum cineva se împiedică de ele, cel care căzuse era un bărbat tânăr, în timp ce cădea, Erika i-a văzut pentru o fracţiune de secundă chipul neras, ochii căprui şi speriaţi, bărbatul s-a dat peste cap, şapca verde de baseball i-a căzut în apă, apoi bărbatul s-a răsucit în aer, izbindu-se de sol cu o bufnitură, din buzunarul de la pantaloni i s-a scurs o grămadă de mărunţiş, Erika a vrut să-i spună că-i pare rău, n-a fost vina ei, credea că acuşi bărbatul o să se întoarcă şi o să se uite şi o să se răstească la ea, însă nu, bărbatul s-a ridicat în patru labe,

apoi s-a sprijinit într-o mână, apăsându-şi cealaltă palmă pe torace, s-o fi lovit la coaste, Erika l-a auzit sâsâind ceva printre gemete, probabil o înjurătură, s-a sculat în picioare, şi-a scos şapca din băltoacă, Erika a văzut o roată dințată neagră brodată deasupra cozorocului, şi-a adus aminte că şi pe stema oraşului N. apare una la fel, o văzuse din tren pictată pe zidul unei fabrici. Între timp bărbatul s-a întors cu spatele la ea şi a început să fugă mai departe şchiopătând, când s-a uitat după el, Erika a simțit deodată cum o cuprinde o neliniște dureroasă, nu, asta nu mai era isterie, ci mai degrabă frică, şi-a strâns buzele, încercând să-şi spună „nu" şi „n-ai nici un motiv", ploaia aproape că încetase, cântecul ritmat şi pulsatil se auzea tot mai tare, cuvintele nu se puteau distinge nici acum, Erika s-a aplecat să apuce mânerul valizei pe rotile ca să o ridice, apoi să se întoarcă pe trotuar, şi atunci pe fundul băltoacei, printre monedele căzute din buzunarul bărbatului, a zărit ceva, era o fotografie color mică şi cu marginile zimțate, în fotografie, bărbatul cu un bebeluş în brațe, bărbatul se uita la fața bebeluşului, în schimb bebeluşul se uita direct în obiectiv, era mic de tot, să fi avut câteva zile, maximum câteva săptămâni, avea o față ridată, de om bătrân, se vedea că seamănă foarte mult cu taică-său, Erika avea impresia că pruncul vede dincolo de hârtia fotografiei, că se uită fix la ea cu ochii lui mari şi negri. A simțit în coapse un junghi ascuțit care i-a cuprins tot trupul, mai mult decât frigul, mai mult decât frica, o dureau sânii

şi braţele şi coloana vertebrală, nu s-a întins după fotografie, să rămână acolo, să se topească în apă, s-a gândit, îndreptându-şi spatele ca un om care a ridicat ceva foarte greu, salvele de bubuituri şi-au accelerat ritmul, propagându-se ca tunetul printre zidurile de beton, pe bulevard se apropiau în goană tot mai mulţi oameni urmăriţi de ceva mare şi negru. Deodată Erika a înţeles ce se întâmplă, veneau trupele speciale, erau departe, însă Erika ştia ce făceau, îşi loveau scuturile cu bastoanele de cauciuc, hăituind mulţimea ca pe un vânat, i-a venit în minte gustul gazului lacrimogen care niciodată, dar niciodată nu se poate uita – nu-i voie, nu-i voie, nu-i voie să te alături mulţimii –, şi-a adus aminte, frica şi furia au năpădit-o precum năduşeala, a tras un şut în valiza pe rotile, s-a răsucit pe călcâie, apoi a început să alerge alături de mulţime pe mijlocul bulevardului, spre jelania tărăgănată ce se auzea tot mai tare, ştia că acuşi o să i se deschidă gura, acuşi o să urle şi ea împreună cu mulţimea, în sfârşit, urlând, o să-şi elibereze sufletul de tot şi de toate.

Rendez-vous postuman

Ascultă, să nu mai umblăm cu fofârlica, adevărul e că eu ştiu exact că nici de data asta n-o să iasă nimic, îţi bei cocteilul ăla, martini cu votcă, la care te-am invitat, încercând să faci o figură amabilă, dar ştiu că, la trei minute după ce am început conversaţia, ai decis că, înainte de a-ţi termina băutura, o să-mi zâmbeşti, o să-mi spui că trebuie să te duci la toaletă, apoi o să dispari şi n-o să te mai întorci niciodată.

Acum încerci să-ţi compui o faţă de lemn, adică să zâmbeşti frumos, dar adevărul e că nu te poţi decide dacă să râzi de mine sau să te simţi jignită, dar eu ştiu că ţi-a mers drept la inimă sau cel puţin te-a mirat ce ţi-am spus, pentru că – deşi, din cauza machiajului, nu se vede că ai roşit – într-o fracţiune de secundă temperatura pielii obrajilor ţi-a crescut cu două sutimi, dacă n-am sta în semiîntunericul unui bar şi dacă stratul de fard n-ar fi atât de gros, atunci ar fi evident că te-ai făcut roşie ca para focului.

Reacţia ta pupilară îmi arată că am dreptate, stăm aici de opt minute şi jumătate, dar abia acum eşti într-adevăr atentă la mine, până mai înainte doar te-ai străduit să

te prefaci interesată, însă era evident că n-ai fost deloc prezentă aici şi acum, alături de mine, ca să fiu mai exact, şaizeci şi şapte virgulă patru la sută din timp l-ai petrecut verificându-ţi discret apelurile de pe telefonul pus pe mut, iar alte treisprezece virgulă două procente ai scanat periodic uşa de la intrarea în bar. Să nu-mi spui că nu-i aşa, pentru că aşa e, nu eu o spun, ci aplicaţia de analiză a comportamentului care rulează într-un colţ al câmpului meu vizual şi care îţi recunoaşte, înregistrează şi analizează mimica, micromimica, gesturile, microgesturile, temperatura corpului şi modificările chimice ale pielii.

Eşti surprinsă, nu-i aşa? Şi asta încă nu-i nimic, dacă vreau, pot să-ţi redau toată conversaţia noastră, pentru că lentilele mele au înregistrat-o, ştii, astea din ochii mei sunt lentile de contact inteligente, e o chestie foarte nouă, atât de nouă, încât – dacă ar fi să facem o comparaţie – faţă de ele telefonul tău e tot atât de primitiv ca semnalele cu fum faţă de telefon, adică îngrozitor de primitiv. N-aveai cum să vezi aşa ceva, nici măcar n-aveai cum să auzi de el, este cel mai bun echipament de realitate augmentată, cu ani-lumină mai performant decât toate chestiile cu care ai fi putut avea de-a face până acum.

Şi să nu crezi că softul meu îţi analizează doar comportamentul. Ştie deja cine eşti, din clipa în care te-ai aşezat, a şi iniţiat o căutare aprofundată după chipul tău, a selectat într-o microsecundă toate videoclipurile

și fotografiile cu tine, ți-a căutat și ți-a găsit toate profilurile de pe rețelele de socializare, a luat mostre de scris din postările tale, pe baza cărora ți-a identificat cu mare probabilitate postările și comentariile anonime sau sub pseudonim. Cu ajutorul acestor informații, a alcătuit un documentar frumușel despre tine, în timp ce noi vorbeam, rula și el în câmpul meu vizual, știu că-ți plac marionetele din pluș pentru degete, ești alergică la vanilină, nu suporți fermoarele de metal, ai mania să pozezi arbori bătrâni de peste o sută de ani, în anul care a trecut ai ascultat integral, de o sută trei ori, albumul *Untrue* al lui Burial, într-a șaptea te-ai sărutat pentru prima dată cu un băiat pe nume Matyi, devenit ulterior chirurg cardiovascular și de care îți mai aduci aminte adeseori și acum.

Calmează-te, n-ai de ce să fii indignată, văd că există o probabilitate de șaizeci și trei la sută să-mi arunci în ochi votca din pahar, să n-o faci, n-am comis nimic ilegal, n-am încercat nici să-ți intru în telefon, nici să-ți sparg căsuța de e-mail, deși n-ar fi greu să-ți ghicesc parola, bradmamut69 sau ceva foarte asemănător, așa-i că aproape am ghicit, corect, deci a mai rămas o șansă de numai patruzeci și doi la sută să primesc un jet de martini cu votcă în meclă. Ceea ce, trebuie să recunoaștem, e un real progres.

Zici că dacă tot știu atâtea despre tine, aș putea să-ți zic și eu câte ceva despre persoana mea. Drăguț din

partea ta, văd că până la urmă am reușit să-ți captez oarecum atenția.

Pot să-ți povestesc despre mine, desigur că n-am cine știe ce chestii interesante de spus, sunt doar un tehnomaniac ceva mai fanatic decât media populației, dacă pot spune așa. Se zice că începi să devii înțelept când te cunoști pe tine însuți, eu nu m-am mulțumit cu atât, ci am vrut să fiu mai mult decât acel eu pe care l-am cunoscut. Am început prin a-mi face rost de un magnet de neodim cât gămălia unui ac, l-am acoperit cu silicon ca să nu provoace vreo infecție, apoi, cu ajutorul unui suvac sterilizat, mi l-am implantat sub pielea primei falange de la inelarul stâng. Durere, durere, dar a meritat, pentru că a devenit ca un al șaselea simț pentru mine, mi-a plăcut să simt la propriu electricitatea și câmpurile magnetice, știu pe unde trec firele de curent în perete, la orice dispozitiv electric pot să-ți spun dacă e pornit sau nu.

Următorul meu implant a fost minibusola cu giroscop din glezna dreaptă, de atunci știu întotdeauna unde-i nordul, nu mă mai pot rătăci.

Memoria mi-am tunat-o cu microcamera asta, care-i ca un *bluetooth headset*, dar de fapt înregistrează tot ce văd și aud, apoi arhivează informațiile într-un *cloud server*, astfel că pot să aflu oricând ce am mâncat acum trei săptămâni, unde mi-am pus cheile de la mașină sau dacă am încuiat ușa când am plecat de acasă. Prinde foarte bine și în discuții, surprinzător de puțini oameni

îşi amintesc exact ce anume şi pe ce ton au spus, fie şi doar cu câteva minute în urmă.

Apoi, rând pe rând, au urmat celelalte cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii, senzori, regulatoare şi semnalizatoare, pe unele le-am luat de pe piaţa neagră, pe altele mi le-am meşterit singur, dar au fost şi din alea pe care le-am primit cu reducere pentru că am acceptat să le testez pentru cercetători. Cu excepţia celor mai dure invenţii militare, am în mine tot ce poate oferi la ora actuală tehnica modernă. Senzorii îmi monitorizează circulaţia sangvină, în situaţii de stres pot să-mi reglez sistemul hormonal şi, după cum atât de frumos am demonstrat adineauri, am o cu totul altă relaţie cu mediul exterior decât oamenii de rând.

Dacă mi-e bine aşa? Păi, eu sunt un prim pas pe drumul spre viitorul postuman al omenirii. Şi asta rămâne valabil chiar şi în cazul în care toate astea mi-ar folosi fie şi numai pentru a putea prezice cu o probabilitate de aproape sută la sută că în următoarele şapte secunde şi jumătate vei căsca, apoi vei clătina restul de băutură din pahar, te vei ridica în picioare şi mă vei lăsa baltă. E drept că m-am lăsat dus de val, de acest entuziasm exhibiţionist, poate că sunt mai mândru de toate briz-brizurile şi cunoştinţele mele decât ar fi cazul. Du-te liniştită, adevărul e că asta n-o să mă afecteze, pur şi simplu îmi voi regla puţin receptorii de serotonină şi toate vor fi iar în regulă. Du-te şi nu te mai gândi la mine, nici la mine, nici la tehnologia mea. Abia peste

câteva săptămâni îți vei aminti de mine în timp ce-ți vei aranja colecția de marionete din pluș și nu-ți vei găsi nicăieri preferata, micul cameleon pentru deget. În acel moment, cuprinsă de dor și cu oarecare invidie, te vei gândi la tot ce ți-am povestit acum. Însă atunci va fi prea târziu.

Séance

Spre după-masă doctorul Lukics era deja obosit de atâta cartotecăreală, de obicei rezista până pe la trei jumate, abia atunci se apuca să-şi încălzească pe reşoul mic prânzul pe care i-l aducea în fiecare dimineaţă văduva Kerekes. De cele mai multe ori mânca din picioare, cu lingura, direct din cratiţă, umblând de colo colo printre rafturi în camera lungă şi prăfuită de la mansardă, ocolind grămezi de cărţi, discuri, ziare şi reviste, şi, în timp ce mânca, se gândea la cartoteci, la potriveala lor cronologică printre celelalte. Seara aprindea lumina, lua biblioraftul cel mare de pe poliţă, îl deschidea, debloca inelele de metal, apoi scotea din dulap sertarele cu cartoteci, trăgea barele metalice pe care erau înşirate şi le aranja în ordinea ideală, făcea asta până la miezul nopţii, de multe ori chiar şi mai târziu. Noile cartoteci trebuiau puse la locul potrivit printre celelalte, iar pe doctorul Lukics îl prindea uneori dimineaţa tot sortându-le şi aranjându-le, până când, după multă trudă, toate ajungeau unde trebuie.

În fiecare zi, după masa de prânz, îşi îngăduia o oră, două de timp liber, aşeza cratiţa goală afară, pe preşul

din fața ușii, apoi umbla o vreme prin cameră, rotindu-și gâtul și făcând diverse mișcări de aplecare a trunchiului, pentru a înlesni digestia, după care se așeza în fața ferestrei mari și se uita la casa de vizavi, i se vedea doar ultimul etaj, cu storurile cenușii, întotdeauna lăsate. Toată casa era cenușie, și ea, la fel ca întreg orașul, era acoperită de praful cenușiu emis de fabrica de ciment, însă doctorul Lukics iubea până și cenușiul ăsta.

Învățase de-a lungul anilor că de fapt cenușiul e numai aparent întotdeauna la fel, în realitate e mereu schimbător, depinde de felul cum cade lumina, în zilele ploioase, de pildă, este întunecat de tot, atunci întunericul adunat pe la colțurile ferestrelor forma vârtejuri negre, iar picăturile de ploaie ce cădeau oblic fie apropiau, fie îndepărtau acea privelițte. În zilele senine cenușiul părea că prinde viață, părea că se colorează, apăreau diverse nuanțe, atunci doctorul Lukics era aproape sigur că inițial casa fusese galben-aurie, cariatidele care susțineau acoperișul, albe, iar storurile, castanii, uneori își putea imagina tot ansamblul, mai ales în acele două-trei minute când soarele își arunca ultimele raze înainte de asfințit, în acele clipe lumina era atât de schimbătoare, încât cariatidele chiar se făceau albe, iar mușchii figurilor cu capul plecat, acoperit de glugă, se încordau, de parcă într-adevăr ar fi susținut greutatea acoperișului. Și țiglele păreau roșii, doctorul Lukics se străduia să rețină imaginea, sperând în secret că dacă se concentrează suficient, atunci va putea vedea și altă dată cenușiul colorat permanent, ori de câte ori voia. Doctorul Lukics se gândea că dacă i-ar reuși asta,

atunci şi-ar putea imagina chiar şi faptul că oraşul e în cu totul altă parte, undeva în sud, iar dacă ar deschide fereastra şi s-ar apleca în afară şi s-ar uita spre stânga şi în jos, ar vedea străzi înguste, cu rufe mirosind a lavandă puse la uscat pe frânghia întinsă între ferestre, iar de undeva, de nu foarte departe, ar răzbate până la el şi mirosul mării. Când se gândea la lucrurile astea, doctorul Lukics se ruşina mereu, nici el nu ştia de ce, considera aceste fantezii puerile şi naive. Însă ele îşi aveau rolul lor, îi limpezeau gândurile, abătându-i atenţia de la cartoteci şi cronologie.

În ziua aceea nu era soare, dar doctorul Lukics auzea cum bate vântul, şi încă destul de puternic, asta însemnând că totuşi cerul se putea însenina oricând. Tocmai se pregătea să se aşeze, ca de obicei, în volteră, vechiul său fotoliu cu urechi, când cineva a bătut violent în uşă. La început a crezut că venise văduva Kerekes să-şi ia cratiţa, cu toate că de obicei venea dimineaţa, deşi au mai fost şi excepţii, doar că acum bătăile erau mult mai puternice, cineva lovea insistent în uşă cu cratiţa goală, doctorul Lukics simţea că acuşi o să-l apuce durerea de cap de la zgomot, aşa că s-a dus repede şi a deschis.

În prag stătea un bărbat înalt, cu ochi cenuşii, ţinea cratiţa goală în mână şi era îmbrăcat într-o salopetă cu imprimeu de camuflaj, iar doctorul Lukics auzise bine: bătuse într-adevăr cu cratiţa în uşă. Doctorul Lukics a simţit cum îl apucă furia.

— Ce vă imaginaţi? a spus. Puneţi jos cratiţa mea, dar imediat.

La care bărbatul i-a pus în brațe cratița goală din email maro.

— Poftim, a spus, intrând deja în cameră.

Doctorul Lukics a apucat instinctiv cratița, abia reușind să respire de surprindere.

— Ce vă imaginați? a repetat. Plecați imediat, aici nu intră nimeni niciodată, pricepeți, aici nu poate să intre nimeni, pricepeți, eu lucrez aici, pricepeți?

Bărbatul l-a ignorat complet, s-a îndreptat cu pași hotărâți spre fereastră, în urma lui vrafurile de cărți și discuri de vinil s-au cutremurat și s-au răsturnat, doctorul Lukics a văzut că bocancii bărbatului sunt plini de noroi, iar la gât îi atârnă un binoclu, ceea ce l-a înfuriat și mai mult, s-a dus după el cu cratița în mână.

— Stați pe loc, n-auziți? a strigat.

Bărbatul ajunsese aproape de fotoliu când în sfârșit s-a oprit, s-a întors brusc spre doctorul Lukics și i-a întins o foaie de hârtie dactilografiată.

— Avem nevoie temporar de fereastra dumitale, a spus. Iată decizia.

Doctorul Lukics a văzut semnătura și ștampila din josul paginii, a dat să întindă mâna ca să ia hârtia, însă bărbatul o împăturise deja și o vârâse în buzunar. Și-a aruncat rucsacul lângă fotoliu și s-a uitat în jur.

— Ce faci dumneata aici? a întrebat, apropiindu-se de birou și apucând câteva fișe.

— Ce vă închipuiți? a strigat doctorul Lukics. Puneți-le imediat la loc!

Bărbatul a ridicat din umeri şi a aruncat fişele înapoi pe masă.

— Bine, bine, a spus. Totuşi ce faceţi aici? Cei din casă au spus că de peste opt ani n-aţi mai ieşit din camera asta.

Doctorul Lukics a scuturat nervos din cap.

— Scriu o lucrare ştiinţifică de istorie. Alcătuiesc cronologia tuturor evenimentelor din lume, a spus el şi apoi, făcând semn din cap spre rucsacul bărbatului: Cum adică aveţi nevoie de fereastra mea?

Bărbatul s-a dus din nou lângă fotoliu şi a arătat spre casa de vizavi.

— Azi o să se întâmple ceva acolo, a spus. Numai de aici se vede.

Doctorul Lukics a clătinat din cap:

— N-o să se întâmple nimic. Acolo nu se întâmplă niciodată nimic. Casa aia e încuiată de douăzeci de ani. Era încuiată încă dinainte de vremea mea.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Se poate, a spus el. Sarcina mea e să fiu aici. Conform instrucţiunilor, ar trebui să vă dau afară, dar am ajuns la concluzia că puteţi totuşi rămâne.

L-a măsurat din priviri pe doctorul Lukics.

— Întotdeauna sunteţi la costum? Chiar şi acasă?

Doctorul Lukics şi-a bombat pieptul.

— Pardon, eu aşa mergeam şi la arhivă. Munca cere respect.

Bărbatul a dat din cap.

— Aveţi dreptate, a spus el.

S-a aplecat, şi-a desfăcut sacul şi a început să scoată din el cârlige, hamuri, scripeţi, plase de sârmă şi cabluri metalice. Doctorul Lukics l-a privit o vreme, apoi, când bărbatul a scos din sac un pat de puşcă, nu s-a mai putut abţine şi l-a întrebat:

— Aia e o armă?

Bărbatul a gesticulat:

— A, nu, e doar o puşcă arbaletă. Cu asta o să lansez cablul până dincolo.

— Poftim?

Doctorul Lukics s-a uitat la patul puştii, era dintr-un plastic ce imita grosolan lemnul de nuc.

Bărbatul a scos dintr-un sac de pânză câteva carabine şi nişte drugi de fier, apoi a vârât ceva în patul puştii.

— Nu vă bateţi capul cu asta, a spus el. Mai bine fiţi atent la casă. Dacă informaţiile noastre sunt corecte, acuşi ar trebui să înceapă.

Doctorul Lukics s-a întors ascultător spre fereastră şi s-a uitat la casa de vizavi. Era la fel de cenuşie ca altădată, se pare că vântul nu reuşise să risipească norii, deoarece lumina după-amiezii era palidă, estompând până la inexpresiv şi cenuşiul de vizavi.

— Acolo n-o să se întâmple nimic, a spus el şi s-a aplecat, lipindu-şi obrazul de sticla geamului ca să vadă mai bine.

Deodată din direcţia acelei case s-a auzit o misterioasă muzică pulsatorie, la început a crezut că doar i

se pare, deoarece a auzit concomitent şi pocnetul cu care bărbatul a îmbinat două piese metalice, mormăind printre dinţi:

— Am zis eu. Începe.

Muzica se auzea tot mai tare, storurile, până atunci mereu lăsate, s-au pus în mişcare, ridicându-se încet şi scârţâind, se vedeau geamurile uriaşe de sticlă, toate erau sparte, împânzite de nenumărate zgârieturi şi crăpături, doctorul Lukics a văzut clar că sticla se ţine doar în fâşiile negre de bandă izolatoare lipite de-a lungul şi de-a latul ferestrelor şi pe diagonală, din cauza acelei muzici stranii, lipsite de melodie, geamurile de sticlă au început să vibreze şi să tremure uşor, iar pârâitul lor discret i-a conferit muzicii un ritm scârţâit. Doctorul Lukics s-a aplecat în faţă, încercând să vadă prin fereastră în interiorul clădirii, şi atunci soarele a ieşit deodată dintre nori, scăldând în lumină geamurile sparte.

Doctorul Lukics a văzut o singură sală mare, cu podele albe, era complet goală, lumina ce trecea prin crăpăturile geamului proiecta pe jos un model negru, asemenea unui labirint, oscilant şi mereu schimbător, părea că podeaua tremură şi unduieşte asemenea unor valuri.

Brusc, muzica s-a amplificat şi o pată roşie a înflorit în mijlocul încăperii. Era un om ciucit pe podea, cu haina-i roşie ca flacăra făcând un cerc în jurul său, doctorul Lukics nu ştia cum a apărut acolo, în clipa următoare a văzut încă unul, într-o haină turcoaz, ce stătea în aceeaşi poziţie, nu i se vedeau decât conturul spatelui şi arcuirea coloanei vertebrale, apoi au apărut

noi şi noi figuri, muzica a început să pulseze, iar siluetele să se mişte, se evitau, se ocoleau, de parcă ar fi dansat, învârtind în mâini văluri de după care apăreau alţi inşi, cu măşti voluminoase pe feţe, se apropiau, se strângeau, formând o piramidă de trupuri, se despărţeau, iar se adunau, doctorului Lukics i s-a părut că vede şi un cal, apoi un soi de idol negru, un totem, unul din acele văluri mari unduia ca apa, acoperind pentru o clipă totul, doctorul Lukics s-a aplecat în faţă, cu mâinile încleştate pe pervazul ferestrei, chiar şi aşa, zărite prin sticla murdară, culorile erau strălucitoare, de foarte multă vreme nu mai văzuse un asemenea roşu, un asemenea verde, un asemenea galben, un asemenea albastru.

— Ce-i asta? a întrebat. Ce-i asta?

— Nu ştim sigur, a spus bărbatul. Nu ştim dacă au ocupat ilegal casa sau e altceva. Îi urmărim de mult. Apar periodic şi prezintă spectacolul ăsta. Multă vreme am crezut că-i un soi de *séance*. Acum avem teoria că s-ar putea să exerseze un fel de coregrafie de război. O chestie din aia de împrăştiat mulţimile. Cică au învăţat-o undeva în străinătate, acolo e la mare modă. Dar autorizaţie nu au, asta-i sigur. Până acum au scăpat, însă azi îi prindem.

Doctorul Lukics şi-a apăsat palma pe geam.

— Dar de ce ar avea nevoie de autorizaţie pentru asta? a întrebat.

Privea în continuare la vâltoarea de vizavi, nu s-ar fi putut clinti de lângă fereastră nici dacă ar fi vrut, simţea

că trebuie să se uite cum răsar siluetele din semiîntuneric, în timp ce dantelăria crăpăturilor sticlei descompunea şi recompunea priveliştea, doctorul Lukics se gândea la propriile fişe, la sutele, miile, milioanele de evenimente consemnate în cartoteci, între timp şi-a lipit obrazul de geam, simţea că are în faţă Bizanţul şi Roma şi Veneţia şi insulele din Mările Sudului şi că acolo e şi nordul, şi estul, şi sudul, acolo e toată istoria, de parcă toate cartotecile lui s-ar fi adunat în acel loc, aurii şi verzi şi galbene şi argintii, de parcă vedea totul în acelaşi timp, de parcă din această mare vâltoare s-ar naşte cronologia, întreaga cronologie, cu toate evenimentele din lume, toate bătăliile, toate balurile, toate încoronările, toate întâlnirile la vârf, toate intrigile, toate incendiile, dar în acelaşi timp ştia că nu, că totul e doar în închipuirea lui, acolo nu era nimic, doar nişte oameni ce dansează în costume ciudate, şi totuşi, totuşi totul era acolo, pe după geamurile scârţâind şi unduind, lipite cu bandă izolatoare, întocmai ca în cartotecile lui, acolo stătea scris totul, toate evenimentele din lume. A simţit că îl atinge cineva pe umeri, era atât de adâncit în fantasmele sale, încât uitase cu desăvârşire de bărbat, bărbatul l-a apucat brutal de umeri, îndepărtându-l de lângă fereastră.

— Dă-te la o parte, i-a spus, împingându-l spre masă şi deschizând fereastra.

Doctorul Lukics era cât pe ce să cadă, dar până la urmă s-a reechilibrat, numai suportul pentru creioane s-a răsturnat.

— Ce faceţi? a întrebat.

Bărbatul s-a apropiat de fereastră, ducând la umăr puşca arbaletă.

— Trec dincolo şi fac ordine, a spus el.

A apăsat pe trăgaci şi un cablu argintiu a vâjâit prin aer, înfigându-se în braţul ridicat al uneia dintre cariatide. Bărbatul a aruncat puşca jos, a tras de cablu, l-a smucit, l-a scuturat, i-a agăţat capătul de un cârlig, pe care apoi l-a fixat între elementii caloriferului de fontă de sub fereastră.

— Merge şi aşa, a spus.

Doctorul Lukics s-a îndepărtat de masă, s-a uitat la casa de vizavi, imaginile de dincolo de ferestre continuau să se deruleze în devălmăşie.

— Lăsaţi-i în pace, a spus el. Nu v-au făcut nici un rău.

Bărbatul a scuturat din cap:

— Nu despre asta-i vorba. N-au autorizaţie, despre asta-i vorba.

A agăţat de cablu carabina ce-i atârna la centură şi, înainte ca doctorul Lukics să poată spune ceva, s-a aruncat pe fereastra deschisă.

Doctorul Lukics s-a repezit la fereastră şi a văzut cum bărbatul agăţat de cablu lunecă prin aer spre ferestre, culcat pe spate şi cu picioarele întinse înainte.

— Nu! a strigat. Lăsaţi-i în pace!

A băgat mâna în rucsacul bărbatului, a scos din el o rangă, a izbit cu ea în calorifer. Degeaba. Nu s-a întâmplat nimic, cablul a rezistat, muzica încă se mai auzea, în dosul ferestrelor siluetele îşi continuau cavalcada

colorată. Cablul zbârnâia şi şuiera în timp ce bărbatul în costum de camuflaj luneca în goană spre fereastra casei. Doctorul Lukics a simţit cum îl apucă disperarea, a aruncat ranga pe jos, nu voia să vadă ce urmează, nu voia să vadă cum bocancul bărbatului va face ţăndări geamurile, nu voia să vadă ce-o să se întâmple, nu voia să vadă cum scena explodează în cioburi.

S-a întors, a zărit puşca arbaletă, s-a aplecat, a ridicat-o, degetele i s-au strâns pe coarda arcului, firul metalic împletit i s-a adâncit în carne când l-a întins, arcul de la capătul puştii s-a tensionat, doctorul Lukics a vârât din nou mâna în rucsacul bărbatului, a scos din el o săgeată scurtă de metal cu pană de cauciuc, a fixat-o în puşcă, apoi a dus puşca la umăr, a ochit, a apăsat pe trăgaci, coarda a zbârnâit, scoţând un sunet metalic, iar săgeata s-a lansat, despicând şuierătoare aerul. Doctorul Lukics a întors capul, a auzit horcăitul, dar nu şi cum se înfige săgeata în spatele bărbatului, cum îi ţâşneşte sângele pe gură, stropind sticla ferestrei, cum se face totul ţăndări, pe toate astea nu le-a mai văzut.

A aruncat puşca pe podea, s-a întors la masa lui de lucru, şi-a tras scaunul, s-a aşezat. Din stradă se auzea vaierul ascuţit al unei sirene, doctorul Lukics a încercat să-l ignore, preferând să se gândească la *ile*-le sale, la cartotec*ile* şi cronologi*ile* sale.

Zero-zero-zero-zero-zero

În imensitatea aia de mall de tot căcatul, toate boxele revărsau aceeaşi melodie, un fel de pop coreean pentru gagici, care nu i-a plăcut de la bun început, iar când a ajuns s-o asculte pentru a suta oară, o ura de-a dreptul, simţea cum devine tot mai nervos, avea în minte doar zerouri şi cele spuse de consilier despre portofoliul său, cum că ar fi cazul să se confrunte cu realitatea, degeaba se restructurase totul la începutul anului, e puţin probabil să-şi recupereze banii care s-au dus pe apa sâmbetei din cauza cutremurului, adică a devalorizării neaşteptate a yenului, nu va putea rambursa împrumutul, nu se putea gândi la altceva decât la cifra aia frumoasă, mare şi negativă, cu zerouri în coadă, multe zerouri.

Când a trecut iar prin faţa băncii, i-au sărit în ochi zerourile, erau acolo, pe o bancnotă mototolită dintr-un recipient sferic de plastic transparent plin cu donaţii pentru Crucea Roşie, a fost atât de surprins, încât iniţial a crezut că-i doar o închipuire, însă nu, s-a uitat mai de aproape şi, într-adevăr, zerourile erau acolo, printre grămezile de monede de o sută de forinţi şi hârtiile de cinci sute sau o mie se vedea, parcă luminând, o bancnotă

pe jumătate mototolită de cincizeci de miliarde de dinari Krajina, n-a văzut-o niciodată pe viu, doar în cataloage, hiperinflaţia, absurditatea înfricoşătoare şi sălbatică a zerourilor ce se înmulţesc pe zi ce trece l-a fascinat întotdeauna atât de tare, încât colecţiona astfel de bancnote, chiar avea pe undeva un dosar cu o hârtie de un miliard de miliarde de *pengő* şi una de două trilioane de mărci imperiale şi alte bancnote cu multe zerouri, iugoslave şi chiliene şi argentiniene şi turceşti, s-a aplecat şi a văzut că e defectă, una din seria aia la care pe o faţă scria cincizeci de miliarde, iar pe cealaltă, o sută de miliarde, asta era o raritate, nu chiar unicat, însă valoroasă, cum o fi ajuns aici, cine o fi aruncat-o în sfera asta de plastic şi de ce, o bancnotă defectă, plină de zerouri, emisă de banca inexistentă a unei ţări niciodată existente cu adevărat.

S-a gândit că ar trebui scoasă cumva de acolo, ca donaţie n-are nici o valoare, oricum ajunge la gunoi. A intrat, s-a dus direct lângă sferă, a atins-o, era de plastic, turnată dintr-o singură bucată, cu o singură fantă de un deget, cât să bagi banii, ba nu, şi mai îngustă, nu-i încăpea nici degetul mic, şi chiar dacă i-ar fi încăput, tot n-ar fi ajuns la bancnotă, era jos de tot, aproape de fundul sferei, s-a gândit că ar trebui scuturată, sfera atârna de o tijă lungă de metal fixată pe un suport metalic lat în formă de disc, a întins mâna s-o ridice şi atunci a apărut omul de la pază şi l-a întrebat cu ce poate să-l ajute, i-a zis că nu vrea decât să scoată o bancnotă pe

care cineva a aruncat-o din greşeală în sferă, numai că paznicul i-a făcut semn că nu se poate, el a lăsat sfera, a băgat mâna în buzunar şi a scos un miar, l-a împăturit în două, apoi în patru, arătând cu el spre dinar şi spunându-i pazniculuí că pur şi simplu vrea să schimbe bancnota de acolo cu asta de aici, dar paznicul a scuturat din cap şi a spus că, din păcate, nu se poate, la care el l-a întrebat că de ce nu s-ar putea, durează doar un minut, mai ales dacă paznicul l-ar ajuta puţin, ar putea să ridice un pic sfera, iar el ar extrage bancnota, însă paznicul a spus din nou că nu, avea o barbă deasă şi neagră şi o mutră lătăreaţă, la rădăcina părului tuns periuţă i se vedeau broboane de sudoare, el a apucat tija, dând s-o ridice, a şi ridicat-o, dar şi paznicul a apucat-o şi a smucit-o, spunându-i să-i dea drumul imediat, şi atunci l-a străfulgerat gândul că acum se ia în gură cu paznicul unei bănci şi şi-a cerut scuze repede, dând drumul tijei, însă la momentul nepotrivit, pentru că paznicul nu se aştepta la asta şi a căzut pe spate, iar el şi-a dat seama că o să cadă cu capul peste colţul vazei de piatră mari şi pătrate, cu un ficus în ea, s-a întins după el ca să-l prindă, numai că nu l-a ajuns, a auzit trosnetul şi bufnitura, s-a uitat într-o parte şi a văzut bancnotele învolburându-se în sferă, pentru o fracţiune de secundă a văzut şi zerourile, apoi hârtia a dispărut printre celelalte, iar alarma s-a pornit să ţiuie strident, a auzit cum cineva strigă că el l-a împins şi că-i un jaf şi atunci, brusc, s-a speriat atât de tare, încât l-a luat cu

ameţeală, stătea în genunchi lângă paznicul care leşinase, nu se putea mişca, între timp toată lumea a ieşit în fugă din bancă, numai el nu se putea ridica în picioare, se gândea că pe asta n-o va putea explica nicidecum, degeaba va încerca să le spună poliţiştilor că n-a vrut decât să facă rost de o bancnotă fără valoare, tot jaf se consideră că e, de afară, chiar şi prin uşa de sticlă încuiată, se auzea aceeaşi melodie, numai că acum părea că se cântă, în coreeană şi zâmbind, zero-zero-zero-zero-zero, şi atunci a zărit patul pătrăţos şi negru al pistolului de la centura paznicului şi mâna lui a început să se îndrepte încet într-acolo.

Ultrasunet

Tramvaiul e plin, numai bancheta dublă, unde adineauri stătuse un boschetar ce mirosea a clei şi purta o paporniţă plină cu zdrenţe, e liberă.

Andreea se uită la locul liber, îşi netezeşte costumul pantalon de culoare crem. Poartă pantofi cu toc, verzi ca marea, se agaţă cu ambele mâini de bară, pantofii o jenează, e nesigură pe picioare. Se uită la ceas, se gândeşte la prezentare, apoi dacă se va încadra în timp, nu, acum n-are voie să se gândească la asta. Se uită din nou spre locul gol, nu se aşază.

Când tramvaiul dă să treacă podul, se zgâlţâie, Andreea e gata-gata să cadă, în ultima clipă reuşeşte totuşi să apuce bara. Poşeta-i pătrată, cu două catarame, loveşte o femeie mai în vârstă, Andreea îşi cere scuze.

La mijlocul podului tramvaiul opreşte. Urcă o singură persoană, o femeie tânără, de vreo douăzeci de ani, se chinuie cu un cărucior de copil, se vede că-i e greu. În cărucior, un băieţel, să tot aibă vreun an şi jumătate. Băieţelul arată spre locul gol, acolo-acolo, strigă. Femeia împinge căruciorul lângă banchetă, are burta rotunjită. Andreea se uită la ei, vrea să-i avertizeze înainte ca ei

să se aşeze, îşi umezeşte buzele, până la urmă nu zice nimic. Cei doi se aşază, băiatul scoate un dinozaur de cauciuc, începe să se joace cu el plimbându-l pe şezutul scaunului. Maică-sa nu-i atentă la el, se uită la apă, ţine o mână pe burtă. Tramvaiul trece de pod. Mama cu copilul coboară la prima staţie.

Andreea vede prin geam că femeia împinge cărucior-ul şi, râzând, îi spune ceva băieţelului, acesta ia dinozaurul de coadă şi-l scutură către tramvai, strigă în gura mare nu ştiu ce.

După ce tramvaiul părăseşte staţia, îi pierde din vedere. Se îndreaptă brusc spre scaun, se aşază. Îşi deschide poşeta, scormoneşte în ea, găseşte portmoneul, îl deschide, caută prin el, scoate ceva. E o bucată de hârtie împăturită în patru. O despătureşte, e o imagine ecografică ştearsă şi mototolită, abia se mai distinge ceva din ea. Andreea îşi pune poşeta în poală, şi-o lipeşte de burtă, îşi pune coatele pe ea, studiază imaginea. O împătureşte, o strânge-n palmă. Apoi rămâne aşa, uitându-se pe geam cu privirile pierdute.

Tramvaiul îşi continuă drumul, se opreşte, lumea urcă şi coboară, Andreea nu se mişcă, stă cu privirea fixă, nu-i pasă că între timp unii se aşază alături de ea sau se ridică.

În poşetă îi sună telefonul, e o piesă de-a lui Louisy Joseph, bagă mâna în poşetă, respinge apelul, sună iar, ea respinge iar apelul, a treia oară scoate telefonul şi-l închide de tot.

E cald, cineva deschide un geam, vântul îi suflă în față, din cocul Andreei se desprind câteva șuvițe, nu-i pasă. Vântul îi suflă în ochi, strânge pleoapele, îi dau lacrimile, spălându-i fardul. Nu se șterge pe față, nu se șterge la ochi.

Încetul cu încetul, tramvaiul se golește, în una dintre stații se anunță prin difuzor rutele înspre care pornesc legături de acolo, aproape toți călătorii coboară. Andreea rămâne nemișcată.

Tramvaiul urcă pe un alt pod, pe fereastră năvălește un miros de apă, Andreea se ridică brusc, își șterge cu un gest sălbatic fața cu mâneca hainei, rimelul și rujul lasă dâre colorate pe materialul crem. Andreea pare să nu observe. Face cocoloș hârtia din mână, apoi ridică energic brațul, scoate un strigăt și azvârle cocoloșul cu toată puterea spre fereastra deschisă a tramvaiului. Ar vrea ca hârtia să zboare pe fereastră, să zboare peste șosea, peste trotuar, peste balustradă. Să cadă în apă, să se scufunde, să dispară.

Cocoloșul nu nimerește fereastra. Se ciocnește de rama metalică, de acolo ricoșează pe un scaun, de acolo, precum o pietricică rotundă, se rostogolește pe podea, tramvaiul gonește pe șine zdrăngănind. Cocoloșul saltă pe podeaua ondulată de metal.

Juliska. Până acum nu mai pronunțase niciodată acest nume, nici măcar o dată în viață în patru ani și cinci luni, niciodată, nici măcar o dată, deloc. Sare cu pași nesiguri să prindă cocoloșul, aleargă împleticit, orbecăie

printre scaune, când se lasă pe vine, e gata-gata să se izbească cu capul de spătarul unui scaun. Îl vede, e acolo, întinde mâna după el, dar tramvaiul frânează brusc şi cocoloşul o ia iar la vale.

Deodată înaintea ei apare o fetiţă, în mână ţine hârtia cocoloşită, o întinde spre Andreea. Asta cauţi, tanti? întreabă ea. Andreea dă din cap că da, se uită la mâna fetiţei, la degetele ei delicate, la brăţara din dantelă de la încheietura mâinii. Ai dreptate, nu-i voie să faci gunoi, spune fetiţa, vrei să ţi-o arunc eu? întreabă ea. Andreea dă din cap, da, zice, mi-ai fi de foarte mare ajutor, îi zâmbeşte.

Atunci fetiţa întinde deodată mâna şi mângâie obrazul Andreei. Nu te necăji, tanti, o să fie bine, zice, apoi se întoarce şi o ia la fugă. Panglicile verzi împletite în păru-i negru flutură în timp ce fuge înapoi la maică-sa.

Fotoliul cu urechi

(Derby)

Eu şi Bunicu' aşteptăm mereu, cu sufletul la gură, ca Bunica să plece de-acasă.

La piaţă sau la prietena ei, pentru că atunci în sfârşit ne putem juca de-a calul şi călăreţul. Bunicii nu-i place jocul ăsta, spune că totul e din cauza cailor, ei au provocat accidentul Bunicului, din cauza cailor săi mult iubiţi nu va mai putea coborî niciodată de la etajul al patrulea, din cauza lor nu se va mai putea ridica niciodată în picioare. Bunicu' spune că nu caii sunt de vină, ci el, numai şi numai el, plus lichiorul de nuci, caii n-au făcut niciodată rău nimănui, însă nu prea se ceartă cu Bunica, ci lasă să fie cum zice ea, timp în care îmi face cu ochiul pe la spatele ei aşa, ca să văd numai eu, iar eu ştiu ce înseamnă asta, înseamnă că numai noi ne pricepem cu adevărat la cai şi cu asta, basta.

După ce pleacă Bunica, aşteptăm puţin, să nu-şi fi uitat ceva acasă, apoi, când e sigur că nu se mai întoarce, Bunicu' îşi bagă două degete în gură şi mă fluieră, asta

înseamnă să mă duc, că acuşi începe concursul. Eu dau fuga la el în cameră, îl ajut să-şi aranjeze pătura în carouri pe genunchi, prima dată înghesuim sub ea cele două perne mici, apoi îi vârâm strâns marginile pe lângă şezutul fotoliului, apoi Bunicu' zice, cântărire, mă apucă de sub braţ, mă ridică, mă şi aruncă puţin în aer, apoi mă prinde, greutatea e-n regulă, spune, să ţin minte că un bun jocheu îşi menţine întotdeauna greutatea, ăsta-i lucrul cel mai important, plus onestitatea, apoi mă aşază pe pătură, întinde mâinile în faţă şi-mi zice să apuc hăţurile şi atunci eu îl apuc de policari, pentru că ăştia-s hăţurile, şi iată-mă în şaua lui Tücsök, trebuie să am grijă, pentru că Tücsök e foarte agitat, caii sunt întotdeauna agitaţi înainte de start, abia aşteaptă să înceapă cursa, pentru că le place să galopeze, nu să stea pe loc, asta-i cursa anului, derby-ul naţional, tribunele sunt pline, toată lumea aşteaptă această cursă, cursa noastră, publicul freamătă, pe noi vor să ne vadă cu toţii, se anunţă participanţii, Bunicu' îşi îngroaşă vocea, enumerând caii, Banánhéj, Húszfilléres, Sólyom, Ebugatta, îi ştiu pe de rost, de îndată ce Bunicu' le pronunţă numele, se ivesc pe rând din ascunzătoarea lor secretă, de după dulap, din noptieră, de sub pat, de pe raftul de sus al bibliotecii, de sub covor, toţi sunt lângă noi la linia de start, iar urechile fotoliului, cei mai mari rivali ai noştri, în stânga e Prinţul Albionului, iar în dreapta, Tavasziszél, caii fornăie şi nechează şi mârâie, acuşi, acuşi, acuşi, îmi şopteşte din spate Bunicu', strâng tare hăţurile, mă

îndrept în şa, Tücsök e nervos, nu mai are răbdare, îi ating coastele cu cotul, noi o să fim cei mai rapizi, îi şoptesc, nimeni n-o să ne ajungă din urmă.

E linişte, lumea aşteaptă să se dea startul, o să fie ca tunetul unei furtuni, calm, îmi spune muteşte Bunicu', îi simt răsuflarea în ceafă, nu, nu e răsuflarea lui, ci vântul, văd cum răvăşeşte tufărişul de la marginea terenului, o să avem vânt din spate, vom doborî recordul, strâng atât de tare hăţurile, încât Bunicu' icneşte scurt, bumm! strigă apoi, noi am avut cel mai bun start, suntem primii, suntem în fruntea acelui nor duduitor şi bubuitor, treizeci şi două de potcoave tropăie în urma noastră, dar noi nici nu le auzim, suntem mai rapizi decât sunetul, gonim ca niciodată, mereu în frunte, nu obosim, eu m-am ridicat în picioare, aplecându-mă în faţă, peste şa, strâng cu putere hăţurile, haide, Tücsök! Eu sunt Bunicu', eu sunt jocheul minune, care n-a pierdut niciodată, nici acum n-o s-o facă, pentru că acum totul va fi altfel decât fusese atunci, n-o să ameţesc, n-o să trag brusc de hăţuri, Tücsök n-o să se cabreze fix înainte de linia de sosire şi nici n-o să se împiedice din cauza gestului meu brutal, eu n-o să fac un salt peste el şi nici el n-o să se prăvălească peste mine, nu, azi n-o să se întâmple nimic rău, Prinţul Albionului va ajunge pe locul al doilea, iar Tavasziszél, doar pe trei, vom câştiga, da, am câştigat, am câştigat, un adevărat miracol, un record, sar din şa, îl îmbrăţişez pe Bunicu', şi el pe mine, mă şi pupă, are ochii plini de lacrimi, mă ridică în aer strigând,

nepoţelul meu, ai făcut-o, am făcut-o, iar eu ştiu că acum ăsta nu mai e un joc, ci realitate, am făcut-o într-adevăr, am refăcut-o, pentru ca toate să fie iar bune şi frumoase, şi ştiu că acum Bunicu' se va ridica în picioare şi vom dansa împreună dansul bucuriei şi vom ţopăi şi vom tropăi la fel de zgomotos ca adineauri, când treizeci şi şase de potcoave au scos scântei aici în cameră – ba nu, şi mai zgomotos.

(Corul leilor)

Bunicu' mă roagă să pornesc gramofonul.

Mă roagă aproape de fiecare dată când intru la el în cameră. Bunicu' nu poate să asculte radioul, nu se uită nici la televizor, spune că tot ce funcţionează pe bază de curent electric îi provoacă migrene, poate asculta numai gramofonul de pe măsuţa de lângă fotoliul cu urechi. Bunicu' nu se poate ridica în picioare, dar dacă se apleacă peste braţul fotoliului, ajunge la el şi poate să-l pornească şi singur.

În afară de bunicul meu, nimeni n-are gramofon în tot blocul, nici în tot cartierul, nici în tot oraşul, pentru că gramofoanele au ieşit din modă când a apărut curentul electric. Partea proastă e că n-are decât un singur disc, cu un singur cântec, în care-i vorba despre o mulţime de copaci mari, despre o pădure neagră şi despre rătăcire, l-a ascultat de cel puţin o mie de ori, poate chiar de un

milion de ori, şi eu l-am ascultat de foarte multe ori împreună cu el, pentru că aproape de fiecare dată când intru la el în cameră, mă roagă să pornesc gramofonul, exact ca acum, însă problema e că eu n-am nici un chef să-l pornesc şi nici să-l ascult, pentru că am avut o zi foarte proastă, tanti educatoarea care ne învaţă să cântăm şi care nu-i educatoarea noastră obişnuită a spus că sunt afon şi cânt fals, atât de fals, încât le stric tot corul, pentru că, din toată grupa mare, numai vocea mea se aude, şi că acum n-are timp să se ocupe de mine în particular, pentru că trebuie să ne pregătim intens pentru serbare, cel mai bine ar fi să nu cânt deloc, ci doar să mimez, ca şi cum aş fi mut, iar eu degeaba i-am spus că nu vreau să fiu mut, pentru că nu sunt mut, ea mi-a zis să fac totuşi cum zice ea, asta nu vreau să-i povestesc Bunicului, dar nici gramofonul nu vreau să-l pornesc, apuc manivela de bronz, dar n-o învârt, nu pot s-o învârt.

Atunci Bunicu' mă întreabă care-i baiul, eu nu vreau să-i spun, stau şi mă uit la şanţurile lucioase de pe discul negru, apoi strig cât pot de tare că urăsc muzica şi împing gramofonul, care-i gata-gata să cadă de pe măsuţă, iar asta mă sperie atât de tare, încât izbucnesc în plâns şi strig printre hohote că urăsc muzica, o urăsc-urăsc-urăsc.

Deodată mă trezesc în poala Bunicului, nu ştiu cum am ajuns acolo, n-am simţit când m-a luat pe sus şi m-a ridicat, mă ţine ca atunci când ne jucăm de-a calul şi călăreţul, doar că acum nu imită nechezatul cailor, ci repetă şi el că o urăşte, o urăşte, o urăşte, însă îmi dau

seama după voce că-l umflă râsul, ştiu că de mine râde, aşa că devin şi mai furios, iar Bunicu' râde şi mai tare, atât de tare, încât tot fotoliul tremură şi se scutură, cele patru picioare de leu sculptate bat darabana pe podea, iar sunetul se propagă prin scândurile podelei ca la cutremur, ajungând la comoda din lemn de mahon şi cu multe sertare, pe care sunt înşirate cupele şi trofeele Bunicului, cupele se ciocnesc între ele şi încep să zdrăngănească, între timp sertarele se deschid pe jumătate, apoi se închid la loc şi iar se deschid şi iar se închid, în fiecare sertar e altceva, în unul, sticluţe cu medicamente, în altul, linguri de pantof, în al treilea, clanţe de aramă, în al patrulea, ouă de păsări, în al cincilea, sonerii, în al şaselea, evantaie, în al şaptelea, tăieturi din ziare, în al optulea, cuie şi şuruburi şi şurubelniţe şi ciocane, în al nouălea, butoni de cămaşă şi ceasuri de mână şi de buzunar, în al zecelea, ceşti minuscule de cafea şi pahare şi mai mici de palincă, iar fiecare sertar zornăie, bocăne, clămpăneşte, zbârnâie altfel, de parcă toate capetele mari de lei, prinse în şuruburi pe lemnul de mahon, s-ar fi apucat să cânte mârâit, pentru că pe fiecare sertar se află câte un cap de leu din aramă, cu gura căscată, fiecare e un pic diferit de celălalt, însă acum sunt toate la fel, cu coama-n vânt şi cântând mârâit, şi aud că nici Bunicu' nu mai râde, ci cântă şi el mârâit şi sălbatic, pentru că el este Căpetenia Leilor, iar eu mârâi exact ca el, pentru că sunt cel mai bun prieten al Căpeteniei Leilor, dar la fel de bine s-ar putea ca eu să fiu Căpetenia Leilor, iar

Bunicu', cel mai bun prieten al Căpeteniei Leilor, cântăm un cântec străvechi, nu știu exact despre ce-i vorba, însă e sigur că spune că nouă nu ne e frică de nimeni și nimic, nici de vânt, nici de lună, nici de soare, nici de întuneric, suntem mari și tari și vocile noastre sunt foarte frumoase și se aud până departe și eu știu că toată lumea ne aude, toată lumea din tot blocul, din tot cartierul, din tot orașul, toată lumea, până și cretina aia de tanti educatoare.

(Aproape tot ce merită să știi despre pești)

Abia aștept ca Bunica să plece iar undeva, pentru că Bunicu' mi-a promis că data viitoare când o să rămânem numai noi doi acasă, o să mă învețe aproape tot ce merită să știi despre pești. Când ea e acasă, nu se poate, pentru că Bunicii nu-i plac nici peștii, nici apa.

Știu că Bunicu' a fost un mare pescar, pentru că printre multele sale fotografii de la cursele cu obstacole și de la derby-uri, pe care le ține după fotoliu, într-o cutie de pantofi, sunt și două de la pescuit, în una din ele are în brațe un pește aproape cât el de mare, iar în cealaltă stă în mijlocul unui pârâu, încălțat cu niște cizme de cauciuc care-i vin până la brâu, iar în gură are o ditamai pipa din spumă-de-mare. I-am spus că și eu aș vrea să am niște cizme din alea mari, atunci aș putea sări liniștit în bălțoace, cum fac de obicei, și Bunica nu m-ar mai

certa. Bunicu' zice că singurul bai la statul în apă e că poți să faci reumatism, însă el a fost norocos, de când cu accidentul ăla cu calul, din cauza căruia nu mai poate să se ridice în picioare și nici să umble, nu mai simte reumatismul.

Când în sfârșit Bunica pleacă, nici nu mai aștept ca Bunicu' să mă fluiere, ci mă reped direct la el în cameră. Vreau să mă cuibăresc în poala lui, ca de obicei, dar el îmi spune să mă duc frumușel în baie și să dau drumul la apă, să deschid robinetul de la chiuvetă și pe cel de la cadă, o să vină și el imediat.

Robinetul de la chiuvetă e ușor de deschis, dar pe cel de la cadă nu pot să-l rotesc, iar când în sfârșit reușesc, jetul de apă e atât de puternic, încât mă sperii, încerc să-l închid repede, numai că nu fac altceva decât să-l deschid și mai mult, apa țâșnește într-un șuvoi înspumat, smucesc robinetul, dar degeaba. Acuși o să mă apuce plânsul, îl strig pe Bunicu' să vină să mă ajute.

Bunicu' strigă să nu mă tem, că vine imediat, vocea lui se aude dinspre coridor, ies, fotoliul pus pe patru rotile se rostogolește spre baie, Bunicu' ține în mână cele două bretele preferate ale lui, una verde ca mușchiul și cealaltă bordo, pe cea verde ca mușchiul o agață de clanța camerei mari, iar pe cea bordo, de clanța ușii de la bucătărie, bretelele se întind și se tensionează, gata-gata să se rupă, apoi fotoliul e catapultat ca dintr-o praștie uriașă, rostogolindu-se rapid pe covorul din coridor. Când Bunicu' ajunge la mine, mă ia pe sus și mă pune

la el în poală, apoi continuăm să ne rostogolim, așa intrăm în baie.

Ușa se închide în urma noastră. Cada e aproape plină, chiuveta s-a umplut de mult, apa se revarsă peste marginile ei, curge pe gresie. Bunicu' zâmbește, cascadă, zice el. Apoi se umple și cada, apa se revarsă și de acolo, Bunicu' zice că atunci când a urcat prima dată pe un vapor, avea vârsta mea de acum, a fost cum o să fie și acum, au navigat pe Dunăre până la Marea Neagră, o să pornim imediat, trebuie doar să așteptăm ca apa să fie suficient de adâncă. Mă întoarce cu fața spre el, povestindu-mi despre peștii pe care o să-i întâlnim, despre cel mai mare crap sălbatic din lume, care trăiește în turnul bisericii de pe insula scufundată în Dunăre, despre somnul bătrân de o sută cincizeci de ani care în nopțile cu lună plină urcă la suprafața apei, cântând în turcește o veche baladă despre vălul fluviului, despre cei trei frați de viză aflați mereu în competiție, care dintre ei îi scapă mai repede de sughiț pe pescarii cărora le place să înjure, despre cleanul cel viclean care i-a furat pipa, mai zice de carași, șalăi, plătici și avați, între timp fotoliul e ridicat ușor de apa al cărei nivel tot crește, la început doar până la marginea căzii, apoi până la robinet, apoi până la marginea de jos a oglinzii, apoi până la prima bară a suportului pentru prosoape, apoi până la ultima, apoi până la marginea de sus a oglinzii, spătarul fotoliului a atins deja tavanul, apa ne gâdilă pe la buric, nivelul ei continuă să crească.

Atunci Bunicu' spune că acuși o să pornim, își trece brațul pe sub brațul meu și se ține de nas, îmi trec și eu brațul pe dedesubtul brațului său și mă țin de nas. Știu ce avem de făcut: așteptăm până ce apa ajunge la tavan și umple tot spațiul, până ce baia devine un fel de acvariu uriaș, iar când nu mai încape în ea nici o picătură de apă, o să deschidem gurile și-o să suflăm, o să facem o bulă de aer mare, atât de mare, încât să încapă în ea tot fotoliul, și atunci, datorită presiunii, fereastra se va deschide, apa, împreună cu bula noastră de aer în care stăm, va țâșni precum o viitură și ne va propulsa direct la Dunăre, unde vom întinde pânzele, fixate de fotoliu și confecționate de Bunicu' din pantalonii lui vechi, iar Dunărea și vântul ne vor purta, printre mulțimea de pești cu solzi argintii, dincolo de granițe și de Porțile de Fier și de Deltă, până la mare.

(Fracul cel vechi)

Cât e ziua de lungă, Bunica se uită la concertul de Anul Nou pe videocasetofonul primit de la înger, l-a văzut deja de trei sau de patru sau de cinci sau de șase sau de șapte sau de nu mai știm câte ori, am pierdut șirul numărătorii și nici nu mai vrem să-l știm. De la valsul *Dunărea Albastră* și *Marșul lui Radetzky*, Bunicu' are deja migrene, vrea liniște, și eu la fel. Bunicu' spune că degeaba-i zicem Bunicii, ea nici n-o să-l închidă, nici

n-o să dea sonorul mai încet, ba dimpotrivă, o să-l dea mai tare, ştie el bine, o cunoaşte, în patruzeci de ani a avut destul timp s-o cunoască.

Degeaba închidem uşa camerei, tot se aude. Degeaba agăţăm peste uşă pătura din păr de cămilă, nu e de nici un folos. Degeaba ne astupăm urechile, degeaba ne punem vată în urechi, degeaba cioplește Bunicu' dopuri pentru urechi din dopuri de plută, degeaba ne tragem peste cap cele mai groase căciuli, tot auzim valsurile la fel de tare ca şi cum am fi şi noi acolo, lângă Bunica. Ba mai mult, ca şi cum am fi chiar acolo, în sala de concerte.

Bunicu' zice să încercăm totuşi. Să merg dincolo şi s-o rog pe Bunica să dea sonorul mai încet, poate că de data asta i se va face milă de noi şi ne va asculta rugămintea.

Intru, mă opresc lângă televizor, văd perechile valsând într-o sală de bal uriaşă. Bunica, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie a ei, stă în propriul fotoliu cu urechi, identic cu cel al Bunicului, numai că pe husa fotoliului ei încă se distinge modelul floral, iar ea, spre deosebire de Bunicu', dacă vrea, poate să se ridice din el.

Bunica se uită la televizor şi ronţăie cornuleţe cu vanilie. Îmi duc mâinile făcute pâlnie la gură şi strig, Bunică dragă, Bunicu' te roagă foarte frumos să dai sonorul puţin mai încet, la care Bunica strigă, nici vorbă, exclus. Şi cu asta, basta.

Când mă întorc în cameră şi-i spun Bunicului ce a zis, el îşi apasă palmele peste urechi, strigând că nu mai

rezistă, la asta nu se mai poate rezista. E musai să născocim ceva, muzica se aude atât de tare, încât chiar dacă ne-am băga ceară topită în urechi, ca marinarii lui Odiseu, tot am auzi-o, pentru că asta-i de o sută sau de o mie de ori mai tare decât cântecul sirenelor. Nu, nu, aici nu ne mai ajută decât un vicleşug.

Bunicu' îşi întoarce bastonul, se apleacă atât cât poate, agaţă cu mânerul curbat al bastonului mânerul valizei mari de sub pat, o trage încet afară şi-mi spune s-o deschid.

Valiza e mare, aproape mai mare decât mine, abia pot să-i deschid cele două încuietori, şi capacul e greu de ridicat. Bunicu' îşi vâră mâna printre hârtiile foşnitoare dinăuntru, spunându-mi să ştiu eu de la el că astea-s hainele lui de bal, le-a îmbrăcat numai o singură dată-n viaţă şi acum cu astea o s-o fentăm pe Bunica. O să-mi zică el cum vom face.

Când mă întorc în cameră la Bunica, fac exact aşa cum mi-a spus Bunicu'. Am grijă să nu calc pe cozile fracului, am grijă să nu-mi cadă peste ochi jobenul cu miros de naftalină, am grijă să nu-mi iasă cămaşa albă de sub mâneca suflecată a hainei şi să nu-mi alunece mănuşile albe de pe mâini. Mă postez în faţa Bunicii, îmi scot jobenul şi-i spun ce m-a învăţat Bunicu':

— Domnişoară, îmi permiteţi un dans?

Şi atunci totul se întâmplă exact aşa cum a prezis Bunicu'. Bunica lasă telecomanda din mână şi spune, formidabil, eşti fix cum era Bunicu' pe vremuri, se ridică,

îmi ia o mână şi, punându-şi-o în jurul taliei, mă prinde de cealaltă şi mă învârte şi mă ridică şi începe să mă conducă în paşi de dans. Dansăm aşa în jurul fotoliului cu urechi şi al măsuţei, trecem pe covorul persan ros de vreme, iar când mă întorc spre uşă, îl văd pe Bunicu' agăţându-şi mânerul bastonului de tocul uşii şi trăgându-se astfel, cu tot cu fotoliu, în cadrul ei. Ştiu că rotilele de la picioarele fotoliului scârţâie foarte tare, dar acum, din cauza muzicii, nu se aude nimic. Nici Bunica n-aude şi nici nu observă că Bunicu' e acolo, nici că-şi azvârle de la distanţă breteaua, la capătul căreia şi-a legat cealaltă mănuşă albă, degetele mănuşii apucă telecomanda, Bunicu' smuceşte breteaua, telecomanda îi aterizează drept în mâna întinsă şi atunci, în sfârşit, se face linişte. Nu, Bunica nu observă nimic din toate astea, doar dansează şi dansează cu mine, tot roată, roată, roată.

(Medicament)

În primul rând trebuie să afli din ce direcţie bate vântul.

Iar asta nu se poate afla oricum, doar dacă-l ajut pe Bunicu' să împingă la fereastră fotoliul pe rotile, din care nu se mai poate ridica, eu îl împing din spate şi el se trage cu ajutorul bastonului, iar când ajungem acolo, Bunicu' mă pune să stau în picioare pe genunchii lui. Eu deschid fereastra, nu-i nimic dacă nu se deschide din

prima, trebuie să tragi puțin de ea, tragem împreună, o deschidem împreună, dar de aplecat în afară mă aplec numai eu, nu doar atât ca atunci când dăm grăunțe la porumbei, ci mult mai mult. Cât de mult pot eu, ba chiar și mai mult.

Nu trebuie să-mi fie frică, Bunicu' mă ține bine din spate, mă strânge de talie, pot să mă uit liniștit în jur, pot să-mi întind liniștit mâinile în care țin vechea șapcă de pilot a Bunicului, plină cu rețetele vechi ale Bunicii, rupte în bucățele. Am grijă să nu se risipească, aștept până când Bunicu' spune, acum, numai atunci deschid gura pungii, numai atunci arunc în vânt grămada de petice de hârtie.

Nu trebuie să fiu atent încotro își iau zborul, asta o face Bunicu'. Eu doar îmi doresc ca direcția vântului să fie favorabilă, ca în sfârșit să putem porni la drum. Între timp îmi aduc aminte cum și-a tăiat Bunica toate rețetele de medicamente cu foarfeca mare de croitorie, făcându-le bucăți-bucățele și strigând că de-acum înainte ea n-o să mai înghită nici o pastilă, pentru că oricum nici una nu ajută la nimic.

Direcția vântului e bună, Bunicu' mă trage înapoi. Merg în cămară să aduc proviziile, o să luăm cu noi pesmeți, carne afumată și grog. Pentru ca Bunica să nu afle de planurile noastre, le numim napolitane cu lămâie, suc de soc, caramele. Între timp Bunicu' scoate din lada de lenjerie ambele plăpumi de damasc și ambele cearșafuri de damasc și ambele perne de damasc, pe care

noaptea trecută le-a cusut una de alta, eu îl ajut să le atârne afară pe fereastră şi să le prindă cu nasturi de urechile fotoliului, iar când suntem gata, mă aşez în poala Bunicului. Iau în braţe oala de fier pe care am adus-o din bucătărie şi în care Bunicu' a aşezat un arzător Bunsen, el aprinde flacăra, balonul se umple cu aer fierbinte, iese pe fereastră plutind, am pornit la drum. Bunicu' îşi pune şapca de pilot şi iată-ne deja deasupra străzii şi a cartierului şi a oraşului.

Zburăm, Bunicu' pilotează, eu arunc sacii cu nisip din balon, am şi ajuns deasupra mării. Ne uităm în jos, vedem rechinii şi caracatiţele şi balenele şi delfinii înotând pe sub apă, apoi ajungem deasupra Africii, ne lăsăm puţin mai jos şi adunăm curmale în şapca de pilot a Bunicului, zburăm, mâncăm, scuipăm sâmburii în aer.

Când se termină curmalele, ne aflăm deja deasupra Saharei, nimerim în ochiul unei furtuni de nisip, Bunicu' îşi pune ochelarii de pilot, iar mie îmi acoperă ochii cu palmele, ca să mă apere de nisip. Chiar dacă vântul ne scutură fotoliul, ştiu că n-o să fie nici un bai. Când furtuna încetează, suntem în dreptul masivului Kilimandjaro. Trecem cu greu peste piscurile înalte, sunt nevoit să arunc aproape toţi sacii cu nisip, aşa ajungem deasupra Madagascarului.

Acolo Bunicu' stinge flacăra arzătorului Bunsen şi începem coborârea. Căutăm cel mai înalt baobab, îl şi găsim repede. În vârful copacului stă un nene cu pălărie din lemn de plută, bălăngănindu-şi picioarele şi fumând

pipă. Bunicu' îl strigă, îl strig și eu, nenea ne face semn cu mâna, seamănă foarte bine cu farmacistul nostru, doar că are fața tuciurie. Bunicu' îmi întinde scara de frânghie pe care am confecționat-o împreună din șosetele vechi ale Bunicii, eu o las în jos, nenea îi prinde capătul, aștept să urce la noi, în fotoliul cu urechi, însă el nu urcă, doar leagă ceva de ea. Tragem înapoi frânghia, vedem că e pălăria lui din lemn de plută, plină cu niște nuci mari. Bunicu' întinde mâna, scoate două nuci, le sparge, din ele se revarsă o grămadă de pilule albe și capsule colorate, i se scurg printre degete. Asta e! zice Bunicu'. Ăsta-i adevăratul leac și ăsta-i singurul loc din lume unde se găsește, de-aia am zburat până aici, acum nu mai trebuie decât să-l ducem frumușel acasă și să-l sfărâmăm bine-bine în mojarul de aramă până se face o pulbere fină, apoi să-l împărțim în treizeci și una de porții. Iar sarcina mea va fi să strecor pulberea pe nesimțite în cafeaua de dimineață a Bunicii, împreună cu cuburile de zahăr, însă foarte-foarte-foarte precaut, astfel încât ea să nu observe sub nici o formă.

Adrenalină

Scoate naibii de-aici nenorocitul ăsta de câine lățos, păi nu pricepi că nici măcar să-l văd nu vreau?

Mi se rupe de privirea lui, mi se rupe că are ochii atât de drăgălași, parcă ar fi ai unui om, nu vreau să știu de unde l-ai luat și de ce l-ai adus aici, nu vreau să știu decât când o să-l duci dracului de aici.

Na, și ce dacă am făcut praf măsuța aia?

Îți spun eu ce. Nu-i nimic.

Da, știu, am făcut țăndări și oglinda, și polița, și comoda, și vaza, am răsturnat fotoliul cu urechi, scăunelul l-am izbit de fereastra franceză, am smuls ușa dulapului din lemn de stejar și am azvârlit-o din mijlocul camerei direct în cadă, așa că s-a rupt în trei, iar cada a crăpat pe toată lungimea ei, rămânând și fără email.

Da, am smuls și galeria de deasupra ferestrei, doborând cu ea farfuriile pictate de pe pereți. Și căcatul ăla de goblen cu Hercule, brodat de mamițica.

Da, am făcut praf toată camera. Și ce-i cu asta?

De când a murit bietul tati, locuința asta e a mea, sparg în ea ce vrea mușchii mei, zi mersi că n-ai încasat-o și tu.

Ce-i?

Ce faci atâta gură?

Să mă potolesc?

Să discutăm calm?

Dacă m-ai lăsa în pace, am putea, dar aşa nu, asta-i sigur.

Deci mai întâi îmi faci capul calendar, de-mi creşte tensiunea, apoi zici să mă liniştesc, păi tu să nu-mi zici mie să mă liniştesc, că n-o să mă liniştesc, şi ştii de ce? Pentru că nu vreau să mă liniştesc, pentru că m-am săturat, nu-mi vine să cred că şi aici e numai futere la cap.

Că n-ai vrut decât să-mi faci o surpriză?

Incredibil, pur şi simplu nu pot să cred că nu eşti în stare să pricepi, cu creierul ăla al tău de găină, atâta lucru: că eu n-am nevoie de nici un fel de surpriză.

Dacă ai fi stat şi tu de pază, ca mine, opt ore în barul ăla jegos de striptease numit discoteca Olympos, în bubuit de muzică techno, cred că nici ţie nu ţi-ar fi ars de nici un fel de surprize.

Fii atentă, tu nu ştii cum e ca timp de opt ore să nu poţi lăsa nici o secundă garda jos, pentru că ori e vreun scandal cu clienţii care au gelatină în cap în loc de creier, ori vreo belea cu brăţările alea de acces, ori te bate la cap şefu' ăl mare sau ăl mic, iar droidul de partener al tău îi tot dă înainte fie cu bancurile, fie cu trăncăneala infinită despre ce chestii face el cu gagica lui, între timp tu trebuie să fii mereu pe fază, pentru că

nu ştii niciodată când apare un tânăr titan care nu-şi poate stăpâni egoul şi simte că trebuie să se dea la fete sau, mai rău, la tine cu, să zicem, un *cutter* sau un briceag sau gâtul unei sticle de bere sparte, pentru că de-aia eşti tu acolo, ca el să aibă ocazia să se dea mare.

S-o lăsăm baltă, bine, s-o lăsăm, s-o lăsăm, s-o lăsăm.

Şi nu începe iar cu textele alea cu surpriza. M-am prins din prima şi nici atunci nu mi-a plăcut.

Te implor, îmbracă-te şi scoate de aici javra asta împuţită, de ce paştele mă-sii nu poţi să pricepi odată că atunci când ajung acasă, mort de oboseală şi cu nervii la pământ, am nevoie de linişte, pricepi, linişte, ordine şi disciplină, pileală rece, haleală caldă şi un pat curat. Ce-i aşa de greu de priceput?

Asta-i tot ce-mi trebuie, nici mai mult, nici mai puţin, doar atât, nu ştiu ce nu înţelegi aici, după mine nu e mai complicat decât să te razi pe picioare, acţiune la care, din câte văd, şi tu eşti destul de profi.

Ascultă, nu-mi veni iar cu chestia aia cu sistemul nervos labil, nu din cauza hormonilor şi a steroizilor sunt nervos, nici de la adrenalină, ci numai aşa, pur şi simplu, din cauza mea, mai bine zis nu din a mea, ci din cauza ta şi a câinelui ăluia jigărit.

Ţi-am spus că nu mai iau nimic, nu mai bag nici testosteron, nici hormoni de creştere, să-ţi intre odată-n cap că de mai bine de juma' de an n-am mai făcut nici un tratament, gata, *finito*, m-am retras, nu mai sunt un culturist activ, mi-am lepădat definitiv boxerii de gală,

n-am ajuns nici mister olimpia, nici mister univers, locul şase la naţionale, atâta am putut, moştenirea genetică m-a împiedicat, am gleznele prea groase şi de-aia pulpele nu-s frumos definite, degeaba fac exerciţii pentru picioare, asta e, n-am ce-i face. Nu ştiu de ce ajungem mereu la asta când mă apucă nervii, deci înţelege că din cauza mea sunt nervos, din cauza mea, dar mai ales din cauza ta.

Na, să lăsăm asta, crezi că dacă începi să-mi susuri pe vocea aia mieroasă că ţie-ţi plac şi aşa şi că sunt frumos, atunci chiar se adevereşte? Ce eşti tu, arbitru? Să nu mă atingi, să nu pui mâna pe glezna mea, nu mă poţi calma, crezi că eu nu văd cum arăt? Oglinda nu minte niciodată, ea spune întotdeauna adevărul, nu ca tine şi celelalte gagici, e destul să mă uit în oglindă ca să văd adevărul, că trupul mi-e sfrijit, că încep să mă descompun, că încep să arăt ca un handicapat buhăit, se topesc muşchii pe mine de parcă aş fi o păpuşă de ceară uitată la soare, mă termină jobul ăsta de căcat, în câteva luni o să ajung numai piele şi os, o să arăt ca nenorociţii ăia din Somalia sau Etiopia sau pe-acolo, o să ajung şi eu un schelet ambulant, fix ca toţi handicapaţii din lume. Ţi-am zis să nu mă atingi, mai ales cu mâinile alea dezgustătoare ale tale, care mai şi put a câine.

Şi pe deasupra nici tărăboi nu mai ştiu să fac ca pe vremuri, nici acum nu mi s-a întunecat mintea de tot, e adevărat că am făcut praf nişte obiecte, dar ce-i asta

față de scandalurile grozave din epoca mea de glorie, îți mai aduci aminte faza aia când l-am azvârlit din mașina care gonea în viteză pe șoferul ăla de taxi care a făcut comentarii despre tatuajul tău fals, recunoaște că acum n-am făcut altceva decât să-mi ies puțin din fire, n-a fost nimeni rănit, nici eu, nici tu, nici măcar nefericitul ăsta de maidanez.

Că nu-i maidanez, ci un câine de pază moscovit, rasă pură?

Sincer să fiu, îmi bag picioarele în rasa lui. Nu mă interesează, mă interesează că vin acasă rupt de oboseală, fac un duș, vreau să mă bag în pat și atunci găsesc sub pătură dulăul ăsta flocos care tocmai îmi roade perna, incredibil, nu pot să cred așa ceva, zău.

Repet, nu mă interesează că ai vrut să-mi faci un bine, nu, nu mă interesează că avea o fundă la gât, nu mă interesează cât de drăgălaș știe să se uite, nu-mi spune iar că are o privire de om, pentru că nu e om, e animal, și, la urma urmei, de ce l-ai lăsat să se bage-n patul meu, pe mine mă interesează că atunci când ies de sub duș, mă trezesc cu tine în pielea goală și giugiulind un câine străin, tu crezi că asta-i normal?

Nu încerca să-mi explici că-l giugiuleai ca să-l calmezi, să nu latre, și că ai fost despuiată pentru că ai vrut să-mi faci o surpriză, tu crezi că, după ce văd toată ziua fetele alea dând din cur și fâțâindu-se la bară, mă mai poate excita faptul că tu stai aici și mi te crăcănezi?

Acum nu despre asta-i vorba, că am vrut eu un câine, da, am spus odată că ar fi bine să am un câine de rasă dresat, pentru că atunci aş putea fi paznic de obiective şi n-ar trebui să văd atâta lume ca acum, dar asta nu înseamnă că trebuia să te duci pe şest la un adăpost pentru câini şi să-mi aduci o jigodie ca asta. Spune-mi, ce ştie să facă, pentru ce a fost dresat, să-mi facă pipi pe covorul persan?

Şi nu-mi veni mie cu din astea, că eu nu iubesc nimic, că nu pot să iubesc nici măcar un animal atât de drăguţ, spune-mi, ce naiba să iubesc la el? Faptul că îmbăloşează totul? Şi nu-i adevărat că nu ştiu să mă bucur de nimic, ştiu să mă bucur de o mulţime de lucruri, chestia e că-mi place să aleg eu lucrurile de care vreau să mă bucur. Îmi place să aleg eu ce şi cum să fie, când să am un câine şi de care şi dacă să-l primesc sau nu în patul meu. Bagă bine la tărtăcuţă că detest să mă pui în faţa faptului împlinit, nu-ţi permit să iei decizii pe la spatele meu sau în locul meu. Nu, ăsta nu-i un fleac, e o chestiune de principiu, nu una de practică, aici nu-i vorba de câine, ci de faptul că m-ai tras în piept, ai luat decizii fără ca eu să ştiu, pe la spatele meu şi fără mine.

Cum adică nu-s normal? Tu nu eşti normală, te găsesc aici tăvălindu-te cu un câine, după care vii şi-mi zici că asta s-a discutat deja şi că tu n-ai vrut decât să-mi faci un bine? Nu-i vorba despre ce ai vrut, ci despre ce ai făcut, că te-ai dus fără să mă întrebi, fără ştirea şi acordul meu, mi-ai adus aici un dulău, i-ai legat o fundă

de gât, mi l-ai vârât în pat, iar acum îl lași să mă umple de bale.

Că sunt gelos? Nu sunt gelos, tu ești geloasă, probabil te enervează faptul că mă uit toată ziua la fete, păi află de la mine că nu la ele mă uit, ci la stimabilii clienți, ca să văd care și când se transformă în animal, care din ei trebuie potolit cu câteva palme, pe fete nici măcar nu le mai văd, le ignor, dacă vrei să știi.

Mă crezi pentru că și pe tine te ignor, nu te-am mai atins de juma' de an?

După părerea mea, n-a trecut juma' de an, și chiar dacă ar fi trecut, ce-i cu asta, și ce dacă? Poate că m-am săturat de tine, poate că m-am plictisit de tine. Dar nu-ți face griji, nu numai de tine, ci de orice femeie. Mi-e silă de trupurile voastre, mi-e silă și m-am săturat de ele, și știi de ce? Din același motiv pentru care mi-e silă și de al meu, pentru că văd ce se întâmplă cu voi, și cu tine, și cu oricine altcineva, același lucru se întâmplă și cu mine, toată lumea se zbârcește și se fleșcăiește, fibrele musculare se degradează, masa musculară tot scade și scade, toți arată ca niște schelete ambulante, ei, vezi, asta e ceea ce nu pot să suport, dacă nu-ți dai seama și nici atâta nu înțelegi, atunci nu înțelegi nimic.

Ți-am spus să mă lași în pace, să nu mă atingi. Pricepe odată c-a fost destul, mi-a ajuns, gata, m-am săturat și de tine, și de mine, și de toată lumea.

Sunt sătul de tot și toate.

Mai mult de-atât nu pot și nici nu vreau să spun.

Lăsați-mă dracului în pace.

O, brad frumos

(Aproape tot ce știu despre Crăciun)

Pomul de Crăciun și cadourile nu le aduce Jézuska, copilul Iisus adică, ci Îngerul Domnului. Nici n-ar putea fi altfel, deoarece Jézuska e doar un bebeluș, n-ar avea forța necesară să care bradul pus pe suportul greu de metal, cu atât mai puțin cadourile.

Bradul este adus de Înger și tot Îngerul îl ia și-l duce după sărbători. Are un pod infinit de mare și tot acel pod infinit de mare e plin cu dulapuri și fiecare familie își are acolo propriul dulap în care Îngerul îi păstrează globurile și podoabele pentru pom, pentru că în fiecare an el îi aduce fiecăruia aceleași globuri și aceleași podoabe. Dacă ar vrea, Îngerul ar putea să schimbe între ele globurile și podoabele, însă n-o face și nici nu le repară pe cele sparte decât, eventual, atunci când toate sunt sparte. Atunci aduce globuri și podoabe noi.

În fiecare an în bradul nostru atârnă o vulpe de sticlă cu coada ridicată, iar pe bradul bunicilor, păsări de aur roșii și verzi, cu cozile din pene adevărate, pe bradul lor

sunt şi nuci de aur, şi zăpadă din vată, însă nucile de aur nu-i voie să le spargi, deşi eu tare mult aş vrea să ştiu dacă şi miezul nucilor de aur e tot din aur, ştiu că au miez, pentru că odată am luat una din bradul bunicilor şi am scuturat-o şi am auzit cum zornăie ceva în ea, dar tocmai atunci a intrat bunicu' în cameră şi m-a văzut şi m-a repezit, a zis s-o pun imediat la loc. Dacă vreodată o să ni se aducă şi nouă nuci de aur, atunci o să sparg una şi o să aflu.

Îngerul are şi o brichetă, una în care gazul nu se termină niciodată, cu ea aprinde lumânările şi artificiile pentru pom. Dacă ar vrea, le-ar putea aprinde doar bătând din aripi, însă nu o face, pentru că-i place să ţăcăne cu bricheta, el are voie, pentru că Îngerul e adult. Nu ştiu, oare dacă Jézuska i-ar cere bricheta, Îngerul i-ar da-o? Copiii n-au voie să se joace cu brichete şi chibrituri, pentru că dacă s-ar juca, noaptea ar face pipi în pat.

Îngerul are şi un clopoţel din care sună când ţi se dă în sfârşit voie să intri în camera unde el a înşirat deja cadourile, clopoţelul e din argint şi e foarte mic, o ştiu pentru că odată, din greşeală, l-a uitat la noi, l-am găsit în sertarul de la secretarul tatei, dar i l-am dat înapoi, l-am pus în geam să şi-l ia când poate şi el l-a luat.

Îngerul aduce şi cadouri, dar numai copiilor cuminţi, cei răi nu primesc nimic, doar ceapă roşie şi cărbuni, însă asta se întâmplă foarte rar, pentru asta trebuie să faci năzbâtii mari. Jézuska iartă năzbâtiile mici. Şi pe mine m-a iertat că am pus un bulgăre mare de zăpadă

în cutia poştală a administratorului de bloc, m-a iertat pentru că i-am promis că n-o să mai fac niciodată aşa ceva.

Îngerul ambalează foarte frumos cadourile fiecăruia, leagă pachetele strâns, cu panglică, ca să nu se desfacă în zbor, pentru că n-ar vrea ca ele să se risipească în aer, peste oraş. De aceea e foarte greu să deschizi pachetele, de multe ori nu poţi nici să dezlegi panglica, nici s-o rupi, trebuie s-o tai, şi atunci, în timp ce mama caută foarfeca mare, te apucă emoţiile, oare vom găsi în pachet tot ce am cerut, oare Îngerul chiar ne-a adus tot?

Deşi n-ar trebui să avem emoţii din cauza asta, Îngerul ne aduce întotdeauna tot ce am cerut, nici măcar nu-i nevoie să-i scriem o scrisoare sau să-i desenăm ce ne-am dori, ajunge să ne întoarcem privirea spre cer şi să spunem, Îngeraşule, te rog să-mi aduci şi mie un cavaler de plastic cu armură detaşabilă, aşa cum are Trénika, iar Îngerul ţine minte că vrem unul din ăla şi fix unul din ăla o să ne aducă, şi nu doar unul, ci trei, s-ar putea să fie şi patru, ba chiar cinci sau şase.

Până la urmă de Crăciun cel mai bine o duc copiii orfani, ei nu trebuie să fie cuminţi şi să se poarte frumos în zilele dintre Sfântul Nicolae şi Crăciun, ei ştiu ce o să primească de Crăciun încă din ziua de Sfântul Nicolae, pentru că Îngerul le aduce bradul chiar în ziua aia, îl pune în faţa primăriei, iar pomul ăla nu-i propriu-zis împodobit cu globuri, ci chiar cu cadourile în sine, nişte cutii foarte mari, ambalate în hârtie colorată şi foarte

strălucitoare, şi cutiile alea sunt atât de mari şi atât de grele, încât nici măcar nu pot să-mi închipui ce ar putea fi în ele, şi sunt puse atât de sus, că nu poţi nici să le cercetezi, nici să le scuturi pe nici una. Pentru asta ar trebui să duci acolo o scară lungă sau să stai chiar sub brad într-o maşină de pompieri. Odată am vrut să împrumut din echipamentul de alpinism al tatei pantofii ăia de fier cu nişte cuie în faţă, ăia cu care obişnuia să escaladeze pereţii de gheaţă, ca să mă pot căţăra în brad şi să iau una din cutiile alea mari, însă m-a văzut mama şi n-am avut încotro, a trebuit să-i spun, şi atunci ea s-a înfuriat foarte tare şi mi-a zis că în cazul ăsta, din cauza curiozităţii mele, unul din copiii ăia orfani nu şi-ar mai primi cadoul, iar asta ar fi o treabă foarte urâtă, deşi eu n-am vrut s-o iau de tot, ci doar să arunc o privire, pentru că era atât de mare.

De fapt pe mine nu atât cadourile mă interesează, pentru că ştiu că mie Îngerul o să-mi aducă un arc Robin Hood şi douăsprezece săgeţi cu pană la capăt, câţiva cavaleri cu armură detaşabilă şi, poate, un cuţit ca al lui Old Shatterhand, mult mai mult mă interesează să văd cum arată Îngerul. Anul trecut, când a intrat în camera mare, m-am uitat pe gaura cheii şi i-am zărit aripa, mai bine zis nu chiar toată aripa, ci doar câteva pene mari şi albastre, însă Îngerul s-a prins că mă uit şi, huşşş, şi-a luat zborul. Anul ăsta mi-am meşterit singur un periscop din patru cilindri de carton goi pe dinăuntru, rămaşi de la sulurile de hârtie igienică, şi

două oglinzi rotunde pentru bărbierit, dacă-l scot pe fereastra din camera cealaltă, o să pot vedea ce se întâmplă în camera mare, pentru că atunci când mă urc pe un scaun şi mă aplec puţin în afară, periscopul ajunge fix până la fereastra camerei mari, iar dacă o fac cum trebuie şi oglinzile nu se aburesc, atunci poate că o să zăresc pe bune Îngerul.

(Brad de Crăciun)

Băiatul administratorului de bloc zice că lor nu Îngerul le aduce bradul de Crăciun, îl fură el împreună cu taică-său, dar nu unul din ăia mici, cum obişnuieşte Îngerul să ne aducă nouă, ci unul mult mai mare, unul care ajunge până la tavan. La care eu nu zic nimic, pentru că, într-adevăr, bradul de anul trecut n-a ajuns până la tavan, la început am crezut că va ajunge, dar când băiatul administratorului de bloc a venit la noi cu sarbacana lui, a spus că nu ajunge, doar pare că ajunge, dar dacă ne ducem în colţul camerei, ne urcăm pe comodă şi ne ridicăm pe vârfuri, atunci o să vedem că nu ajunge până la plafon, şi, într-adevăr, între steaua aurită şi plafon mai rămăsese o distanţă de două sau trei degete, băiatul administratorului de bloc a şi lansat prin sarbacana lui un gogoloi de hârtie care a trecut pe deasupra stelei aurite, e drept că nu i-a ieşit din prima, ci doar din a treia încercare, însă bradul lor era

într-adevăr mai înalt, m-a dus la el acasă ca să mi-l arate, vârful bradului era îndoit, numai aşa încăpuse în cameră.

Îi spun băiatului administratorului de bloc că anul acesta bradul nostru va fi mai înalt decât al lor, ştiu sigur, pentru că i-am scris Îngerului să ne aducă unul mai mare, i-am şi desenat plafonul şi bradul şi steaua aurită din vârful bradului, iar când am terminat scrisoarea, am făcut-o cocoloş, am băgat-o în sarbacană şi am catapultat-o pe acoperişul blocului, care-i foarte aproape de cer şi unde nu poate urca nimeni în afară de muncitorii care toarnă smoală pe acoperiş vara şi îngerii, iarna, aşa că în mod sigur o s-o primească.

Nu mai e mult până la Crăciun, abia aştept să vină Îngerul. Însă bradul o să ni-l aducă un alt înger, nu ăla care aduce cadourile, îi ştiu şi numele, îl cheamă Szászmisi. Noaptea îi aud pe ai mei pomenindu-i numele şi spunând că speră ca şi anul ăsta să ne aducă un brad la fel de frumos ca anul trecut, numai că anul ăsta bietului de el o să-i fie mai greu, pentru că ăştia au interzis circulaţia maşinilor şi vor să interzică şi Crăciunul, în cazul ăsta cum o să ne aducă el bradul, şi atunci sunt gata-gata să merg să le spun că să nu-şi facă griji, pentru că eu deja le-am aranjat pe toate, i-am scris Îngerului exact cât de mare să fie bradul şi nici cu circulaţia maşinilor să nu-şi facă probleme, pentru că îngerii nu merg cu maşina, ci zboară, dar ştiu că dacă merg să le spun toate astea, o să mă certe că de ce nu dorm şi de ce trag cu

urechea, aşa că mai bine stau locului şi nu întreprind nimic.

A doua zi dimineaţa, când intru în camera mare, mi se dovedeşte că am avut dreptate, deoarece afară, pe balconul parţial închis, între dulapul alb şi sticla geamului de la balcon, văd un brad cu crengile strânse şi bine legate cu sfoară, mă duc repede la uşa balconului şi mă urc pe braţul fotoliului ca să văd mai bine şi atunci observ că acolo, între dulap şi geam, nu-i numai un singur brad, nici doi, ci chiar patru, şi atunci strig la ai mei să vină, să vadă ce s-a întâmplat, Îngerul ne-a adus bradul cu o zi mai devreme. Şi asta în mod sigur pentru că a primit scrisoarea mea şi i-a fost ruşine că bradul de anul trecut n-a ajuns până la tavan, de-aia anul ăsta, drept recompensă, ne-a adus patru, aşa că o să avem câte un brad în fiecare cameră, ba chiar şi în hol, iar apartamentul nostru o să arate ca o pădure mare de brazi de Crăciun, toate camerele vor mirosi a brad şi a artificii de pom şi s-ar putea ca şi cadourile să fie de patru ori mai multe, câte un cadou sub fiecare brad.

Tata zice că probabil Îngerul ne foloseşte balconul drept depozit, de-aia a adus la noi şi bradul bunicilor, şi al lui nea Öcsi, şi al naşului meu de botez, dar ăsta-i un mare secret, să nu spun nimănui şi să nu ies sub nici o formă pe balcon, pentru că acum balconul e ocupat de Înger.

Nu spun nimănui nimic, însă băiatului administratorului de bloc e musai să-i spun că, ciudă-ciudă-ciudă,

noi avem patru brazi, şi încă foarte înalţi, sunt deja pe balconul nostru, ascunşi lângă dulap, pentru că balconul nostru e atât de mişto, încât Îngerul îl foloseşte ca depozit, iar după-amiază o să mă ascund după perdea şi o să pândesc Îngerul, ca să văd când va lua ceilalţi brazi de pe balcon.

Tata şi mama nu sunt acasă, o să vină abia spre seară, pentru că trebuiau să plece departe ca să facă rost de mac şi nuci şi castane pentru cina de Crăciun, ei ştiu că o să fiu cuminte, pentru că dacă nu, Îngerul o să afle şi atunci, în afară de ceapă roşie, n-o să primesc nimic.

Stau deci cuminte pe podea, între uşa de la balcon şi calorifer, caloriferul e rece, pentru că după-amiaza nu se dă căldură, însă mie nu mi-e frig, m-am înfăşurat bine într-o pătură şi mi-am făcut şi un culcuş din pături, de acolo îmi scot doar periscopul pe care mi l-am meşterit din patru cilindri de carton goi pe dinăuntru, rămaşi de la sulurile de hârtie igienică, şi două oglinzi rotunde pentru bărbierit, ajunge exact până la fereastră, văd prin el fix dulapul şi brazii şi balustrada balconului şi o să pot vedea şi Îngerul în caz că apare.

Stau nemişcat şi aştept, cu ochii lipiţi de periscop. Mă uit la brazii de Crăciun şi îmi doresc să vină odată Îngerul ăla. Deodată mi se face foarte somn, dar ştiu că asta-i numai din cauză că Îngerul e pe aproape şi vrea să mă adoarmă ca să nu-l pot vedea, aşa că îmi iau cea mai ascuţită muniţie de sarbacană şi mă înţep în deget ca să mă trezesc, mă şi trezesc şi văd cum de sus, de pe

acoperişul blocului, coboară o frânghie, apoi încă una, mă aştept să se audă şi vreo muzică frumoasă de orgă, dar nu se aude nimic, în schimb pe una din frânghii coboară alunecând o siluetă îmbrăcată în alb, apoi, pe cealaltă frânghie, o alta, nu aşa mi-am imaginat îngerii, am crezut că ei umblă desculţi, înveşmântaţi în cearşafuri albe şi cu aureolă deasupra capului, însă îngerii ăştia sunt îmbrăcaţi în costume de schi, au cizme albe şi căciuli albe şi ochelari de schi, iar la gât le flutură fulare albe, aş vrea să se întoarcă cu spatele la mine, ca să le văd aripile, dar nu se întorc, ci scot un brad din ascunzătoarea dintre dulap şi geam şi-l aruncă peste balustradă, prin periscop nu se vede, dar ştiu că bradul nu cade, ci zboară în sus, pe acoperişul blocului, unde-l aşteaptă ceilalţi îngeri, şi atunci ei apucă şi al doilea brad şi-l aruncă jos, pe al treilea la fel, acum pe balcon a mai rămas un singur brad, cel mai înalt şi cel mai frumos, ăla o să fie al nostru, dar îngerii îl apucă şi pe el şi-l aruncă de pe balcon. La început mă sperii foarte tare, ce se va întâmpla acum, dacă au luat şi bradul nostru, vreau să mă ridic şi să mă răstesc la îngeri, ce-i asta, ce au de gând, dar apoi văd cum încep să urce pe frânghie, cum stau în picioare pe balustrada balconului, şi atunci îngerul mai mic îmi face prietenos cu mâna, întinzându-şi aripile, arată ca un cearşaf mare ce flutură în urma lui, atunci eu îmi cobor repede periscopul, pentru că ştiu că îngerii ne-au luat bradul numai ca să-l împodobească frumos, aşa o să ni-l aducă mâine-seară.

Mai stau puțin, apoi mă ridic și mă uit pe balcon, îngerii au dispărut, iar în locul brazilor n-a mai rămas decât o grămăjoară de ace de brad, mă uit și mă bucur, mă gândesc la mama și la tata și știu că și ei o să se bucure foarte-foarte mult.

(Zahăr)

În ajunul Crăciunului, când obișnuiam să agățăm bomboanele în brad, am aflat că anul acesta naşul meu nu poate să vină și nu poate să ne aducă bomboane de pom din Germania. Iar la noi nu se găseau nicăieri bomboane de pom, nici zahăr cubic, nici dropsuri, nici zahăr tos și nici zahăr pudră, dacă s-ar fi găsit măcar zahăr cubic sau dropsuri, le-am fi putut ambala frumos în șervețele și în staniol colorat, cum sunt ambalate bomboanele de pom, și le-am fi putut agăța în brad, din zahăr tos și zahăr pudră am fi putut face caramele sau zahăr ars, ambalându-le apoi în hârtie colorată, însă n-aveam de nici unele, ce ne facem acum, e imposibil și inadmisibil, așa ceva nu s-a mai pomenit, a zis bunica, e musai să facem ceva, și i-a poruncit bunicului să născocească el ceva, dar pe loc.

La care bunicu' a spus că a născocit să luăm niște pietricele și să le învelim în șervețele și staniol, că o să arate bine în pom, la care bunica a spus că nici vorbă, în pom trebuie să fie bomboane colorate, să fie dulci și

comestibile, iar ea o să facă pe dracu-n patru şi o să găsească bomboane de pom, după care şi-a legat eşarfa de mătase la gât, şi-a pus pe cap căciula albă de vulpe polară, căreia îi cam cădea părul într-o margine, şi-a pus paltonul, şi-a luat coşul de piaţă şi dusă a fost.

A fost plecată foarte mult timp, între timp eu şi bunicu' am jucat cărţi şi am ascultat radioul, se făcuse deja întuneric, bunicu' a câştigat de la mine două cutii întregi de chibrituri, apoi eu am câştigat înapoi o cutie jumate până când a apărut în sfârşit bunica, avea coşul plin cu ceva, atât de plin, încât îl căra cu două mâini, însă ce era în coş nu se vedea, pentru că era acoperit cu o folie de nailon, şi atunci m-am gândit că dacă e plin cu bomboane, atunci vom putea împodobi nu numai un brad, ci chiar unsprezece, şi tocmai voiam să spun ce fain o să fie, dar atunci bunica a dat nailonul la o parte şi am văzut că nu zahăr e în coş, ci o grămadă de ridichi mari şi negre, dar mari de tot, de-a dreptul uriaşe.

Ei, şi atunci bunicu' a întrebat, ce naiba mai sunt şi alea, cum ce, a zis bunica, păi sfeclă-de-zahăr, la care bunicu' a început să strige, ce mama dracului să facă el cu sfecla-de-zahăr, tot mai bune ar fi fost pietrele, la care bunica a spus că să nu ne speriem de muncă, pentru că noi în seara aia o să rafinăm zahăr, măcar să profităm de cunoştinţele de chimie ale bunicului, că de când s-a pensionat, tot nu-l mai ajută la nimic, la care bunicu' s-a înfuriat foarte tare şi a spus că ba da, cum să nu, a uitat ce săpun grozav a fiert data trecută din cârnaţii ăia

râncezi pe care i-a găsit vecinul în podul ce-a stat încuiat multă vreme?, însă rafinarea zahărului nu-i o treabă atât de simplă, ci un proces foarte complex, nu se poate face în condițiile de acasă.

La care bunica a zis că ea nu crede că nu se poate și că nu înțelege de ce acum bunicu' se lasă păgubaș atât de ușor, în timp ce atunci când trebuia să-și facă praf de pușcă, pentru că voia să braconeze cocoși-de-munte cu vechiul lui pistol de panoplie, nu s-a lăsat, și nici atunci când a vrut să facă o pufoaică din cea mai bună plapumă a bunicii, folosind drept material fața de masă din damasc, pe care a vopsit-o în verde și a impregnat-o în cadă, la care bunicu' a zis că bine, din partea lui, putem încerca, dar dacă nu reușim, bunica să nu-l certe pe el cu lacrimi în ochi.

La început am vărsat sfeclele-de-zahăr în cadă, apoi le-am frecat cu peria de sârmă, apoi cu aia de unghii, după care le-am șters și le-am uscat și le-am curățat de coajă, iar când au fost toate curățate, am început să le feliem, eu am gustat o bucățică, era foarte rea la gust, mult mai rea decât morcovul, nu era dulce deloc și trebuia să o tăiem în felii foarte subțiri, așa că am tăiat și am tot tăiat, de credeam că nu se mai termină niciodată, iar când am terminat, pe masa de bucătărie se ridicau mormane de felii de sfeclă-de-zahăr.

Apoi bunicu' a adus din cămară oala italienească de fiert sub presiune, dar bunica i-a spus să nu se atingă de ea, că nu-l lasă s-o distrugă, ca pe aia veche, în care

a vrut să facă țuică și i-a explodat supapa, iar bunicu' a spus că fără oală sub presiune nu se poate, pentru că numai sub presiune se poate scoate zahărul din fibre, așa că până la urmă am umplut oala cu sfeclă până sus, peste ea am turnat apă și am pus oala pe foc, în timp ce fierbea, bunica tremura de teamă că o să explodeze, iar bunicu' a răvășit cămara în căutarea celorlalte articole necesare pentru procesul tehnologic, cum ar fi bicarbonatul de sodiu și sticla de sifon și patroanele de sifon, iar când oala a început să șuiere strident, am lăsat aburii să iasă, după care am strecurat zeama prin strecurătoarea de tăieței, apoi prin sita de făină, apoi prin strecurătoarea de ceai, am gustat și chiar era dulce, dar numai puțin, și atunci bunicu' a zis că asta încă nu-i nimic, acum ar trebui să adaugăm sodă caustică, dar fiindcă n-avem, o să punem bicarbonat de sodiu, și am pus și zeama a început să facă spumă și să pută și atunci am strecurat-o din nou, acum se făcuse un pic mai dulce, și atunci am turnat-o în sticla de sifon așa caldă cum era și bunicu' a băgat trei patroane în sticlă și a început s-o scuture, iar bunica a început să strige să nu, că o să explodeze, la care bunicu' a zis că de ce strigă, nici atunci când a trebuit să demonteze odată o grenadă de mână nu s-a întâmplat nimic, dar când bunicu' a apăsat pe mânerul sticlei de sifon, chiar că era cât pe ce să explodeze, atâta forță avea jetul de sirop, era foarte înspumat și foarte tulbure, trebuia să-l strecurăm din nou, l-am și strecurat, apoi l-am turnat într-o oală,

devenise destul de dulce, şi atunci bunicu' a spus că acum nu mai trebuie decât să-l facem mai vâscos, adică să-l fierbem, şi am început să-l fierbem, deşi se făcuse deja ora două noaptea, l-am fiert şi l-am tot fiert, doar că tot nu voia să se îngroaşe, numai mirosul devenea tot mai dens, la ora aia eram cu toţii atât de obosiţi, încât abia mai puteam să amestecăm în oală, aşa că am amestecat cu schimbul şi cred că la un moment dat am adormit toţi trei acolo, în bucătărie.

Eu n-am visat nimic, deşi ar fi fost bine dacă visam cu îngeri, iar când m-am trezit, i-am văzut pe bunica şi pe bunicu' dormind cu capul pe masa din bucătărie, oala era încă pe foc, m-am uitat în ea, nici urmă de sirop, doar o mâzgă cenuşie lipită pe fundul oalei, şi atunci am stins flacăra aragazului, am luat cu o lingură de lemn un pic din mâzga aia, am ţinut-o sub jetul de apă de la robinet, în timp ce aşteptam să se răcească, m-am uitat prin bucătărie, peste tot erau coji şi maglavais de sfeclă-de-zahăr şi spumă lipicioasă şi hârtii de ziar şi strecurători şi oale, i-am văzut pe bunica şi pe bunicu' dormind adânc, amândoi zâmbeau în vis, şi atunci, în sfârşit, am băgat în gură lingura de lemn, am simţit gustul dulce şi am ştiut că suntem salvaţi.

Față palidă

(Coș de catarg)

În timp ce freca masa cea nouă de grădină, Vaskuti cânta un cântec despre marinari, se chinuia de cel puțin zece minute să răzuiască patina neagră de pe lemnul de tec, dar fără succes.

La început l-a ajutat și băiețelul lui, a adus o perie de unghii și s-a apucat să frece un colț al mesei, însă a obosit repede, Vaskuti tocmai voia să-l mustre puțin că de ce se lasă păgubaș atât de repede, dar apoi s-a răzgândit, a luat de pe pervazul ferestrei de la bucătărie cutia cu cretă pentru asfalt și l-a îndemnat să deseneze pe betonul terasei ceva foarte frumos, mama se va bucura tare mult când va ajunge acasă cu Karolina de la ora de balet.

Pe pervaz, lângă cutia cu cretă, era și o perie de spălat mașina, Vaskuti a fixat-o la furtun, apoi a deschis robinetul din grădină și s-a apucat să frece iar masa, sub capul negru al periei a început să crească o spumă de un gri-murdar, în timp ce lucra, Vaskuti îl urmărea din priviri și pe fiul său, stătea în genunchi pe beton, tocmai

desena un copac uriaş, ţuguindu-şi buzele de concentrat ce era, vântul îi juca prin cârlionţii blonzi de pe ceafă, răvăşiţi de somnul de după-amiază. Vaskuti continua să frece şi-i povestea despre jungla de unde provenea masa, despre arborii uriaşi de tec, despre marinari şi corăbii şi despre cum pe vremuri şi punţile corăbiilor erau făcute din lemn de tec, aşa i-a venit în minte vechiul cântec marinăresc învăţat chiar de la bunicul său, aşa i-a venit să-l cânte. Între timp freca tot mai îndrăcit lemnul, apăsa puternic, cu ambele mâini, peria pe tăblia mesei, lemnul mesei era la fel de închis la culoare ca la început, când o văzuse acolo, la vechituri, în grămada de mobilă, brusc şi-a dorit s-o fi lăsat acolo, să n-o fi adus acasă, cu toate că fusese foarte bucuros când o descoperise, o masă nouă din lemn de tec veritabil ar fi costat o avere şi ce piesă masivă e, azi nu mai găseşti aşa ceva, ei şi?, cui îi pasă?, acuşi o să coboare în pivniţă, o să aducă toporul şi o s-o facă ţăndări, ţăndări o s-o facă, apoi o s-o stropească cu benzină şi-o să-i dea naibii foc să ardă, lemnul e complet ud, n-o să se aprindă, cum se gândea la toate astea, s-a uitat din nou la perie şi atunci a observat pe una din scânduri o pată de culoarea mierii, mare cam de-o palmă. Furia i-a trecut instantaneu, trebuie frecat, atâta tot, ăsta-i secretul, s-a gândit, şi nu numai că s-a gândit, dar a şi spus-o cu voce tare, smucind peria, din cauza gestului repezit şi prea brutal, furtunul s-a desprins de pe coada periei, jetul de apă i-a udat cămaşa şi pantalonii de trening, o

parte a ajuns şi în cizmele lui de cauciuc, îi simţea răceala pe laba piciorului.

Vaskuti a înjurat printre dinţi, întinzând repede mâna după furtun, nu l-a prins, furtunul a aterizat pe betonul terasei, exact lângă desene, alături de copac mai era şi o casă, iar lângă casă, un uriaş ţinând în mâinile sale ca nişte lopeţi o bilă uriaşă de foc, sau poate că era soarele, apa neagră acoperise bucăţile de cretă aruncate alandala. Vaskuti s-a gândit că apa o să le înmoaie, a făcut un pas ca s-o dea la o parte pe cea roşie şi atunci şi-a dat seama brusc că fiul lui nu-i acolo.

S-a uitat în jur, nu era nicăieri, nici pe terasă, nici în grădină, tocmai voia să intre în casă pentru a-l căuta şi acolo, când a auzit o voce subţire: Tati, uită-te-aici, să vezi unde sunt!

Vocea venea de sus, iar când Vaskuti a ridicat privirea, l-a străfulgerat frica, de parcă o vergea lungă de fier i s-ar fi înfipt de-a lungul şirei spinării. Băiatul lui era în vârful cireşului bătrân, făcea echilibristică pe ultima creangă crescută din cea mai înaltă creangă principală, agăţat cu ambele mâini de una şi mai subţire, ieşită direct din trunchi, crengile se clătinau şi se legănau sub greutatea lui, băiatul zâmbea şi îi făcea semn cu o mână.

Vaskuti a simţit un şuvoi de transpiraţie prelingându-i-se pe ceafă şi un junghi în coapse, a rămas ca paralizat, timp în care mintea-i rula cu repeziciune gânduri, opt metri, cireşul e cel mai fragil copac, creanga se întinde tocmai deasupra ţepilor ascuţiţi de fier din gard,

toate gândurile i s-au condensat într-un singur urlet de groază năucitor, stătea tremurând şi se uita la fiul său, la cerul senin şi albastru, fără nici un nor, de deasupra lui, la planorul ce spinteca fără zgomot cerul, părea că stă în loc, de parcă timpul s-ar fi oprit deodată, atunci Vaskuti a ridicat foarte încet mâna, i-a făcut semn şi i-a zâmbit, strigându-i cu cea mai veselă voce a lui, asta e, bravo, Jancsika, eşti foarte iscusit, un adevărat marinar, dar acum hai, coboară frumuşel! Şi atunci a trecut o clipă foarte-foarte lungă, apoi Jancsi a apucat creanga şi cu cealaltă mână, cea cu care-i făcuse semn, şi a început să coboare încet din copac.

(Faţă palidă)

Vaskuti se uita la fiul său, încercând să nu facă o mutră prea severă. Jancsi stătea la cotitura treptelor cu un animal de pluş în braţe, ultima lui pasiune, un fel de hibrid între ursuleţ şi gorilă, Vaskuti n-a fost în stare să-i reţină numele.

Vaskuti i-a zis şi pentru a patra oară noapte bună şi vise frumoase, Jancsi a dat din cap grav, cu buzele strânse, a apucat balustrada, a pus un picior pe treapta următoare şi, oftând, s-a pregătit să mai facă un pas, pe urmă s-a răzgândit, trăgându-şi piciorul înapoi. Nu s-a uitat la Vaskuti, colţurile gurii i se lăsaseră în jos, se holba la profilele antiderapante din cupru roşcat de pe

muchia treptelor, strângându-şi la piept cu atâta putere animalul de pluş, încât degetele i s-au albit de efort.

Vaskuti a aşteptat un moment destul de lung, care-i baiul, l-a întrebat apoi. Jancsi a ridicat din umeri cu un gest de om mare, atât de familiar lui Vaskuti, încât, fără să vrea, s-a recunoscut în el, asta l-a impresionat puţin, totuşi în voce îi vibra o nervozitate reţinută când l-a somat pe Jancsi, hai, spune odată, ce ai?

Jancsi şi-a trecut limba peste buze, a inspirat adânc, a apucat din nou balustrada, de data asta păşind şi cu celălalt picior pe treaptă, apoi iar s-a oprit, iar s-a uitat la Vaskuti, a zis că nimic, a rămas tăcut o clipă, pe urmă, cu o voce foarte subţire şi foarte plângăcioasă, i-a spus: Mi-e foarte frică, tati.

Vaskuti a dat din cap, s-a uitat la mâna lui Jancsi, care strângea balustrada, prin minte i se derulau deja frazele gata făcute, să nu-i fie frică, de-acum e băiat mare şi, de altfel, n-are de ce să-i fie frică, în camera lui e aprinsă lampa de veghe cu peştişori şi nici el nu pleacă nicăieri, o să fie aici, în camera de zi, e de-ajuns ca Jancsi să-i rostească numele, că a şi ajuns sus, lângă el, ştie că e nasol să-ţi fie frică, dar trebuie să încerce să şi-o învingă, iar Jancsi ştia foarte bine cum se face asta, şi în tabăra de karate a trecut cu bine proba de curaj, cu toate că era cel mai mic dintre toţi copiii, iar cine nu se sperie noaptea într-o pădure zău că n-are de ce să se sperie în propria cameră.

Vaskuti s-a uitat la degetele acelea albe şi subţiri şi a scos un oftat, înghiţindu-şi toată litania. A făcut un pas, s-a aşezat lângă Jancsi, pe treapta mai lată a cotiturii, şi l-a întrebat de ce anume îi e frică. De nimic, i-a spus Jancsi fără să se uite la el, însă după felul cum mijea ochii, era evident că vede ceva. Vaskuti şi-a pus mâna pe umărul lui, a mângâiat uşor spinarea aceea slabă de copil, şi-a vârât degetele în părul fiului său, încă umed după baie şi mirosind a şampon, voia să-i spună că doar îşi închipuie totul şi că n-are voie să se lase învins de propria imaginaţie mult prea bogată, Jancsi continua să se uite într-un punct fix, Vaskuti a întors capul, uitându-se şi el în aceeaşi direcţie, din locul unde se aflau se vedea partea de sus, prăfuită, a dulapului din hol, între dosul dulapului şi perete era o porţiune lată cam de un deget unde nu ajungea lumina plafonierei, la acea dungă neagră se holba Jancsi. Când s-a uitat şi Vaskuti, i s-a părut că dunga neagră a zvâcnit ca străbătută de un vârtej de-a lungul ei. Vaskuti a simţit cum i se ridică părul de pe braţe, nările i s-au umplut deodată de mirosul de săpun de rufe, amintirea era atât de vie, de parcă n-ar fi uitat-o niciodată, stătea în patul etajat, între aşternuturile proaspăt spălate, plapuma era grea şi fierbinte, blocându-i orice posibilitate de mişcare, deşi el se străduia din răsputeri să întoarcă capul, pentru că nu mai voia să se uite la dulapul mare de haine, la spaţiul îngust dintre perete şi dulap, la vârtejul de întuneric din acel spaţiu, la chipul alb şi subţire ca hârtia ce

se ivea încet din întuneric, la monstrul cu fața osoasă, palidă și slabă, tot numai coarne și gheare, care urma să se ghemuiască sus pe dulap, fixându-l cu privirea.

Vaskuti a scuturat din cap, dunga neagră a devenit iar ceea ce era în realitate, o simplă linie de umbră. S-a uitat la fiul său. Știu ce-i acolo, i-a spus el zâmbind, și știu și cum poate fi învins și izgonit pentru totdeauna. L-a luat de mână pe Jancsi, aducându-și aminte de propriul tată, cum i-a adus el o coală mare de desen și un creion cerat pe care l-a rupt în două, și cum au desenat ei împreună gura cu mulți dinți, ochii diabolici, coarnele și ghearele, și cum au mototolit apoi coala, aruncând-o în lighean, iar taică-său a turnat peste ea palincă din sticla lui plată de buzunar, cum a aprins chibritul și i l-a întins ca să-l arunce el și el l-a aruncat și flăcările au înghițit hârtia, mistuind-o, până n-a mai rămas din ea decât o funingine neagră.

(Pălăria)

În clipa aia totul era încă în regulă, Vaskuti stătea în butic lângă nevastă-sa, cu portofelul în mână, așteptând ca domnișoara vânzătoare să pună la loc fustele arătate unei alte cliente, iar el să poată plăti în sfârșit pălăria roșie de paie.

Era o pălărie în formă de clopot, cu boruri late și panglică gri, un accesoriu frumos de vară, nevastă-sa

aproape că nici nu s-a oprit, ci a smuls-o din mers de pe manechinul de plastic din fața magazinului, și-a pus-o pe cap, a făcut o piruetă, i-a zâmbit lui Vaskuti și l-a întrebat: Ei, ce zici, cum îmi stă? Între timp a mai avut vreme să-și scoată acul de păr din coc, numaidecât vântul i-a suflat în față șuvițele de păr de culoarea mierii care se eliberaseră din strânsoare, flexibile ca un arc, asta a făcut-o să râdă, iar râsul ei era exact ca pe vremuri, cu cincisprezece ani în urmă, când o văzuse pentru prima oară râzând, Vaskuti a avut impresia că de atunci n-a trecut nici măcar o zi, că totul e încă la fel, ești superbă, i-a spus, a întins mâna și i-a luat pălăria de pe cap, ți-o cumpăr, i-a spus, și-a scos portofelul din buzunar și a intrat în magazin.

S-a îndreptat către vânzătoarea din fața oglinzii, pe asta o vreau, i-a zis, însă femeia a scuturat nervoasă din cap, abia atunci a observat Vaskuti că înaintea ei stătea ciucită o altă femeie, se chinuia să-i înfigă un ac de siguranță în fustă, poate se și înțepase la deget, pentru că fața ei trăda o mare nervozitate când s-a ridicat în picioare și s-a uitat la Vaskuti, zicându-i pe un ton tăios să aibă puțină răbdare.

Vaskuti a dat din cap încurcat, s-a mutat lângă cealaltă oglindă ca să aștepte, între timp a intrat în magazin și nevastă-sa și i-a luat pălăria din mână, punându-și-o din nou pe cap și uitându-se din nou în oglindă, Vaskuti a văzut cum se privește nevastă-sa și cum trăsăturile feței i se înăspresc, exprimând răceală și severitate, pe

chipul ei se putea citi o furie dârză și disperată, iar buza de jos i s-a zbătut, făcând să-i apară acel rid adânc de amărăciune pe care Vaskuti îl văzuse atât de des în ultimii trei ani, nevastă-sa se privea cu o nepotolită furie și ură de sine, amestecate cu o undă de autocompătimire, era un moment dureros de intim, Vaskuti știa că ar fi trebuit să-și întoarcă privirea, prefăcându-se că n-a observat nimic, sau să facă vreo glumă, ca între timp nevastă-sa să se poată aduna, să încerce să zâmbească din nou, să se poată preface că totul e în regulă și să nu se urască atât de tare, însă știa că-i prea târziu, pentru că, după zbaterea buzei de jos și adâncirea acelui rid lung de pe fața ei, era evident că nevastă-sa observase că i-a surprins privirea din oglindă, ritualul dezgustului de sine devenind astfel definitiv și irevocabil, rușinea de pe chipul ei era ca o mască a mâniei, iar asta o făcea să pară cu câțiva ani mai bătrână, Vaskuti știa că acum e prea târziu, acum degeaba i-ar mai spune că lui nu-i pasă că ea nu mai arată ca la douăzeci de ani, atunci când o cunoscuse, că el vede și o să vadă întotdeauna în ea același lucru, pentru că nevastă-sa nu avea să-l creadă, pentru că pe ea o interesează doar ceea ce vede ea – sau i se pare că vede – în oglindă. Atunci nevastă-sa a scos un fel de horcăit scurt, și-a dat capul pe spate cu un gest mărunt și sălbatic, și-a smuls pălăria de pe cap, azvârlind-o pe măsuța de epocă de lângă oglindă, s-a întors, a smuls portofelul din mâna lui Vaskuti, s-a întors iar, a măturat pe jos de pe o altă masă câteva bluze împăturite, apoi a ieșit în fugă din magazin.

Vaskuti a simţit cum îl apucă pandaliile, s-a uitat la bluzele căzute la picioarele lui, îi venea să le calce în picioare pe toate, să le calce-n picioare, să le rupă, să le sfâşie, şi nu numai bluzele, ci şi toate rochiile alea de cărcat care atârnau pe umeraşe în magazinul ăla de cărcat, apoi s-a întors, îi venea să ia pălăria de pe masă, să o rupă în două şi să izbească oglinda cu capul, ca să se spargă pentru totdeauna, iar ploaia de cioburi să cadă cu zgomot pe pardoseala de marmură, asta-i culmea prostiei, e pur şi simplu de neconceput, păi cum poţi să te porţi aşa, cum poţi să pui un om într-o situaţie ca asta, vânzătoarea şi cealaltă femeie se holbau la el, el s-a aplecat, a ridicat bluzele de pe jos, le-a aşezat pe masă, lângă pălărie, spunându-le cât se poate de politicos că-şi cere scuze, nevastă-sa nu se simte bine, apoi s-a răsucit pe călcâie, a inspirat adânc şi a ieşit din magazin strângând din dinţi, timp în care a hotărât că numai de-al dracu' n-o să se certe, deşi pe sub cămaşă îşi simţea toţi muşchii spatelui încordaţi.

Ciorbă de pește

Am stabilit o întâlnire în parc cu fotograful, ajung cu douăzeci de minute mai devreme. Caut o bancă, mă așez, privesc orașul, apa albastră-verzuie ce strălucește printre insule, gardul viu format de-a lungul falezei de coroanele verzi, tunse uniform, ale teilor, catargele negre ale muzeului Vasa, monolitul masiv și întins al palatului regal din direcția opusă.

E o zi strălucitor de senină, tăios de rece, Stockholmul își arată cea mai frumoasă față, culorile pure ale toamnei încă mai păstrează sclipirea albă a verii, dar amenințarea negurilor iernii ce văluresc în străfundurile apei îi conferă priveliștii un aer apăsător și, totodată, vremelnic. Inspir adânc frigul cu miros de apă și vânt și îmi doresc să vină odată, să scap de ședința foto, aș vrea să rămân puțin singur înainte de spectacolul din seara asta, să mă plimb pur și simplu, fără să știu exact ce caut. Sunt pentru prima oară în Stockholm, îmi place modul promițător în care percep orașele necunoscute ca fiindu-mi cu adevărat străine.

Cineva mă strigă pe nume, mă întorc, e o femeie ceva mai în vârstă, elegantă. Când mă vede, pare încurcată, fața-i exprimă mirare și un fel de consternare dureroasă

care mă face să devin stânjenit, nu ştiu ce să zic, deci îmi spun încă o dată numele, asta ajută, mă ajută şi vocea, femeia se linişteşte, se prezintă, Petra nu-ştiu-cum, să-i zic numai Petra, da, ea e fotograful, da, cu ea am vorbit, de zeci de ani fotografiază numai scriitori, zice ea, apoi îşi cere scuze pentru reacţia ei de mai înainte, semăn foarte bine cu cineva. Dau din cap că-i în regulă.

Petra n-a venit singură, ci însoţită de patru bărbaţi cu chipuri aspre, masivi ca nişte urşi, ce cară saci şi geamantane, Petra le face un semn, ei se apucă repede de despachetat, scot la iveală stative, reflectoare, umbrele de difuzie şi alte echipamente necunoscute mie.

Între timp Petra îmi studiază iar faţa, acum are privirea mult mai rece, umblă de colo colo în căutarea unei poziţii corespunzătoare. Chipul ei e sever, aproape lipsit de riduri, părul strâns într-o coadă de cal îi e complet alb, dar surprinzător de elastic, la fiecare mişcare a capului pare că are o viaţă proprie, e prins cu o agrafă de argint împodobită cu mărgele verzi, precum cele din şiragul de la gâtul Petrei, se potrivesc cu ochii ei.

Observă că mă uit la ea, îmi zâmbeşte.

— Fiţi fără teamă, dragul meu, terminăm repede, spune şi scoate un aparat foto, îi montează un obiectiv, apoi mă pune să mă aşez pe spătarul unei bănci.

Îmi dă indicaţii cum să stau, unde să mă uit, cum să ţin capul.

Cu o voce fermă, le transmite asistenţilor ordine în suedeză, aceştia încep să se învârtă în jurul meu conform unei coregrafii sofisticate, mişcând reflectoare şi umbrele de difuzie, între timp Petra ia aparatul de fotografiat,

face o poză, preț de o clipă se uită iarăși la mine cumva altfel, nu ca un fotograf la modelul său. Mă gândesc că poate nu pe mine mă vede, mă uit la apă, alt clic, deodată simt că mi-e foame. Nu înțeleg cum se poate așa ceva, e prea devreme. Totuși, tot privind în obiectiv și ascultând clicurile, mi se face din ce în ce mai foame.

— Gura mi se pare cam încordată, îmi face observație Petra în timp ce schimbă din nou obiectivul, încercați, vă rog, să vă relaxați puțin, spune ea pe un ton sever, apoi mârâie ceva în suedeză către unul dintre asistenți, care îndreaptă amenințător un uriaș disc argintiu către abdomenul meu.

Încerc să-mi relaxez fața, merge greu, deja mi-e foarte foame, Petra face un pas în dreapta mea, continuă să țăcăne din aparat, unul din asistenți mă atinge din greșeală cu o lampă și în clipa aia stomacul meu scoate un chiorăit prelung și răsunător, cu ecou, ca la ventriloci.

Mi se face rușine, dar în același timp toată situația mi se pare extrem de comică, mă străduiesc să nu zâmbesc, bineînțeles că nu-mi prea iese. Petra continuă să fotografieze, apoi coboară deodată aparatul.

— Cred că am terminat, spune, întinzând aparatul unuia dintre asistenți.

Dau din cap, stomacul îmi chiorăie iar.

— Dumitale ți-e foame, zice Petra. Bietul meu băiat – își aranjează colierul de la gât –, cât v-am chinuit cu pozatul ăsta! Știți ce? Acum veniți cu mine la masă. De fapt ați mâncat până acum vreo mâncare suedeză ca lumea?

Dau din cap că da, ba mai mult, sunt gata să le și enumăr, dar ea flutură din mâini, respingând orice replică.

— La Stockholm trebuie să mănânci ciorbă de peşte. Dar nu oriunde şi nu de oricare. Na, haidem. Să vă arăt.

Când vorbeşte despre ciorbă, expresia feţei i se schimbă, obrajii i se îmbujorează, ochii îi strălucesc jucăuş, toată fiinţa ei emană căldură şi entuziasm.

Mi-e foame de nu mai pot, nu prea înţeleg de ce, pe deasupra mai sunt şi curios.

— Bine, zic, vin cu dumneata.

— O decizie înţeleaptă.

Petra dă din cap, le spune ceva asistenţilor, ei încep să împacheteze, iar ea îmi face semn să mergem, urcăm la pas dealul, apoi o luăm spre podul care duce la insulă, frunze uscate ne fâşâie sub tălpi.

Restaurantul nu-i departe, teoretic e încă închis, dar Petrei nici că-i pasă, intră vitejeşte în sala goală, chelnerul o recunoaşte, o salută încântat, ne conduce la o masă din colţ.

Ne aşezăm, Petra îmi face semn să mă uit în jur, pe pereţii acoperiţi cu lambriuri de lemn sunt o mulţime de fotografii îngălbenite.

— Locul ăsta există de peste o sută de ani şi se zice că nu s-a schimbat prea mult, spune ea.

Mă uit la fotografii, în una dintre ele o femeie cu părul împletit în codiţe cântă la acordeon. Vreau să întreb cine e, dar între timp apare chelnerul cu ciorba.

O farfurie albă de porţelan de forma unei scoici asimetrice, în ea, scoici negre înecate într-o zeamă groasă şi sângerie, alte două bucăţi mari de peşte înconjurate de creveţi mărunţi.

Când chelnerul îmi așază farfuria în față, simt o foame cum cred că n-am mai simțit în viața mea.

Vâr lingura în ciorbă, dar încă n-o gust, doar mă uit la roșul lichidului care se prelinge pe argintiul lingurii. Inspir mirosul diafan de condimente, foamea pune stăpânire pe mine, în sfârșit o gust. Ciorba e fierbinte, dar fără să te ardă, ușoară și, deopotrivă, densă și catifelată, când o înghit, dezvoltă salinități de ocnă, izu-i din urmă e însă dulceag, un iz care mă face să zâmbesc.

Zâmbesc, văd că și Petra îi inspiră parfumul cu ochii închiși, oftează, deschide ochii, zâmbește și ea.

— Știți, eu nu sunt suedeză, îmi spune, am venit din Cehoslovacia acum patruș'cinci de ani împreună cu fratele meu mai mare. Și nu m-am simțit prea bine aici. Ba mai mult, am crezut că n-o să mă obișnuiesc niciodată nici cu țara, nici cu orașul ăsta. Apoi cineva m-a adus în locul ăsta, la o ciorbă de pește, și atunci am înțeles că și aici poate fi un acasă pentru mine.

Dau din cap, cred că înțeleg. Pescuiesc o scoică din farfurie, îi scot miezul cu furculița, apoi iau o lingură de supă, așa o mănânc, carnea scoicii schimbă gustul zemii, îl simt ca pe ceva obscur și primitiv, gustul ăsta e precum un sunet prelung și grav de violoncel, te îmbie să te lăcomești. Mai mănânc o scoică, apoi alta, apoi încă una, între timp îmi vine-n minte netezimea pavajului din centrul vechi, datorată vântului și intemperiilor.

Mănâncă și Petra, degetele ei deschid cu gingășie scoica, când înghite, gâtul i se încordează. Mă uit la gâtul ei, la pielea-i albă dintre șiragurile de mărgele verzi, mai

iau o lingură de ciorbă împreună cu o bucată de peşte, când o vâr în gură, îi simt savorile sărate şi aroma subtilă de unt cu o tentă vagă de nucă, mestec şi înghit.

Este un gust atât de nobil şi de pur, încât trebuie să râd din nou, aud că râde şi Petra, are vocea mai cristalină şi mai tânără, ridic privirea spre ea, pentru o clipă văd o altă femeie în faţa mea, e foarte tânără, n-are nici douăzeci de ani, părul ei despletit şi roşu aminteşte de dâra soarelui pe apă în amurg, are pielea aproape translucidă şi albă, atât de albă, încât pare că luminează.

N-a durat decât o secundă, apoi în faţa mea e din nou Petra cea în vârstă, numai ochii-i scânteiază la fel de verzi. După expresia radioasă a feţei, ştiu că, preţ de o clipă, nici ea nu m-a văzut de fapt pe mine.

— Trebuie să fi avut exact vârsta dumitale, spune, punând lingura pe masă. M-a făcut să îndrăgesc oraşul şi ţara.

Privirea ei alunecă pe lângă umărul meu, ştiu că nu la mine se gândeşte, ci la parfumul vântului de acum patruzeci de ani. Scoate un oftat, o undă de durere îi umbreşte chipul, o văd bătrână şi tânără deopotrivă.

— V-a iubit foarte mult, îi spun într-o doară.

Petra dă din cap, o mână i se ridică şi atinge şiragul de mărgele, îl potriveşte.

— Foarte, spune ea, ridicând şervetul şi ştergându-se la gură. Hai, acum mâncaţi frumuşel, adaugă zâmbind.

Dau din cap, înclin farfuria, umplu lingura cu zeama densă.

Salvare de date

Tatamoşu Őz[1] a scos un oftat, ridicându-şi pe frunte ochelarii vechi de schi, fixaţi în balamale de casca de miner, peste lupele de ceasornicar prinse cu sârmă de rama înfăşurată în piele scorojită a ochelarilor mai erau lipite două lentile optice de culori diferite. În timp ce bătrânul inspecta hard diskul, Balázs îşi spărgea capul încercând să-şi aducă aminte unde mai văzuse ceva asemănător, apoi, când Tatamoşu Őz a rotit întrerupătorul lipit cu bandă izolatoare pe marginea căştii, iar lumina liliachie a lămpii cu ultraviolete a pălit, şi-a adus deodată aminte că în copilărie avusese un joc est-german cu multe piese, din care se putea construi un microscop sau un telescop, acolo erau nişte lentile din astea prinse în rame poligonale de plastic. Balázs s-a gândit că poate nu trebuia să-şi aducă notebookul tocmai aici, la capătul lumii, în atelierul ăsta improvizat într-un garaj de bloc puţind a benzină, unde Tatamoşu Őz, chipurile, vindecă calculatoarele cu puterea mâinii.

Tatamoşu Őz ridică privirea.

---

1. Cerb (magh.) (n.t.).

— Fiule, tu n-ai venit la mine să-ți repar calculatorul. Ci viața ta, spuse el în timp ce scoase dintr-unul din multele buzunare ale vestei sale vânătorești o acadea sferică, îi rupse ambalajul, luă de pe masă cu un gest repezit pistolul de lipit cu flacără, așeză o clipă acadeaua drept în flacăra albastră, închise pistolul, îl puse la loc, scutură acadeaua de stropii de zahăr ars, apoi și-o vârî în gură, plimbând-o cu limba de colo colo, se auzea cum bila de zahăr i se ciocnește de dinți.

Balázs se uită la pistol, apoi din nou la Tatamoșu Őz.

— Bine, spuse, s-o lăsăm baltă. Eu plec.

Atunci Tatamoșu Őz scoase acadeaua din gură și se aplecă, ajungând atât de aproape de Balázs, încât atunci când începu să vorbească, Balázs îi simți mirosul de căpșune și caramel al răsuflării.

— Stai, spuse el. Pot să recuperez tot. Toată disertația ta, toate materialele de cercetare, protocoalele, măsurătorile de laborator, toate sunt acolo, am văzut toate datele.

Balázs se uită la masa de lucru, la notebookul așezat în acvariul gol, la cablurile aurii, șerpuitoare, la condesatoarele negre ivite din plăcuțele verzi, și își simți gura tot mai uscată.

— N-aveți de unde să știți toate astea, zise el, nici nu v-am spus ce fel de date vreau să recuperez.

Tatamoșu Őz arătă spre el cu acadeaua:

— Munca a șase ani e în cutia asta. Și n-ai făcut nici o copie de rezervă. Ăsta-i singurul exemplar. Mai bine

zis a fost. Dar eu pot să-ţi recuperez tot. Întrebarea e cât valorează pentru tine aceste date.

Balázs ridică din umeri, de parcă nu i-ar fi păsat.

— Nu ştiu la cât v-aţi gândit, eu trăiesc din bursă, n-am prea mulţi bani, mai bine zi dumneata un preţ.

Tatamoşu Őz scutură din cap.

— Să nu mă jigneşti, se răsti el. Eu nu bani vreau. Vreau să fii sincer cu mine. Vreau să ştiu cine ţi-a făcut zob aparatul. Şi nu încerca să mă minţi iar, cum că l-ai scăpat şi a trecut rulota peste el. Adevărul să mi-l spui!

Balázs roşi.

— Gagica mea a fost, spuse după un timp. Cu mojarul de aramă a făcut-o.

Tatamoşu Őz îşi vârî mâna prin gaura rotundă din sticla acvariului, atingând carcasa de plastic complet distrusă a notebookului.

— Adevărat. Bine că nu ţi-a spart capul. Deşi ai fi meritat.

— Nu-i treaba dumitale, se răsti Balázs la el.

Tatamoşu Őz îşi mută acadeaua din gură dintr-o parte în alta, apoi se întinse şi luă mâna lui Balázs între palmele sale, atingerea lui era umedă şi rece, Balázs tocmai voia să-şi retragă mâna, când Tatamoşu Őz începu să vorbească:

— I-ai promis că, după ce-ţi predai lucrarea, o iei de nevastă. În schimb, ai rupt-o cu ea.

— Ba tocmai că nu. Ea mi-a dat papucii. Eu i-am spus doar că nu mă simt destul de matur pentru asta.

Balázs încercă să-şi retragă mâna, însă Tatamoşu Őz i-o ţinea strâns.

Tatamoşu Őz zâmbi.

— În regulă, spuse. O să te ajut. O să-ţi recuperez datele, dar numai dacă îmi promiţi că o să te duci la fată, o să-ţi ceri iertare şi săptămâna viitoare o iei de nevastă. Iar dacă o să-ţi facă un băiat, îi pui numele meu, adăugă, dându-i drumul din strânsoare.

— Ia mai slăbiţi-mă cu tâmpenii din astea. Mai bine spuneţi-mi frumuşel o sumă.

— Eşti surd, băiete?

Brusc, Tatamoşu Őz se duse la masa de lucru, apucă pistolul de lipit, îl porni şi apropie flacăra de hard disk.

— Hotărăşte-te. Da sau nu?

Balázs se uită la flacăra alb-albăstruie ce fâsâia şi sfârâia, la reflexia ei pe carcasa deteriorată, de un argintiu mat, a hard diskului, inspiră adânc aerul cu iz de ulei, caramel şi căpşune şi înghiţi în sec.

— Bine, şopti, aducându-şi aminte instantaneu că nici măcar nu ştie cum îl cheamă pe bătrân.

Tatamoşu Őz stinse flacăra.

— O să-ţi spun imediat, zise. A, şi încă ceva: trebuie să-mi promiţi că n-o să mai asculţi niciodată căcatul ăla de techno de care ţi-e plină cutia, adăugă el, trântind pistolul de lipit pe masă.

Motanul

Ca în fiecare duminică, Matyi e la Tata, la Tata și la Bunicu'. Duminica e ziua Tatei, toate celelalte sunt ale Mamei. Acum Tata doarme, iar a lucrat până târziu, o să se trezească abia înainte de prânz, când o să-i strige bună dimineața din pat și atunci el o să-i ducă doctoria, Tata o s-o bea, apoi o să-l tragă lângă el în pat, făcând pe mistrețul sau pe linxul sau pe ursul brun. Mârâie și guiță și mormăie, prefăcându-se că vrea să-l mănânce, că vrea să-l muște de spate sau de burtă. El se gâdilă, se gâdilă foarte tare, dar îi place. Atunci Tata e într-adevăr un linx, e într-adevăr un urs, e într-adevăr un mistreț. Și nu-l crede că el nu-i o găleată de zmeură sau o grămadă mare de știuleți de porumb fraged sau un șoldan gustos.

Bunicu' nu-i aici, s-a dus la piață după ceva de mâncare. Până se întoarce, Matyi trebuie să-și facă de lucru singur. Bunicu' i-a spus așa, să se ducă frumușel și să-și facă de lucru singur, i-a dat și o jucărie, o minge de cauciuc mică și tare, demult de tot fusese a Tatei.

Mingea e cât o nucă mai mărișoară, însă mult mai rotundă, are pe mijloc o dungă lată albă și altele două

roşii. Matyi izbeşte mingea de peretele antifoc, mingea ricoşează, prima dată reuşeşte s-o prindă, a doua oară mingea îi scapă din mâini, se rostogoleşte în iarbă.

Matyi începe s-o caute, la început n-o găseşte, pe urmă o vede. S-a rostogolit departe, până aproape de cireşul din spate. Matyi se pune în patru labe, pândeşte mingea de după arbustul pitic de buxus. Nu mai e Matyi, e o pisică. Un motan mare, cu botul lătăreţ, la fel ca ăla tărcat pe care l-a văzut săptămâna trecută sărind prin iarbă. Atunci stătea în leagăn, sub părul sălbatic, se legăna foarte încet şi urmărea pisica ieşită la vânătoare. N-a văzut ce anume vâna, dar precis era o şopârlă sau un şobolan. Acum el e pisica. Acum el vânează. Mingea de cauciuc e un şoarece, unul mare, gras şi frumos. O să-l prindă. Se piteşte în iarbă, îi vine în minte coada motanului fluturând neliniştită pe deasupra ierbii.

Şoarecele adulmecă ceva acolo, într-o pată de soare de pe jos, se ridică în două picioare, nu e un şoarece, ci un hârciog, un hârciog mic, nu contează, tot o să-l prindă, o să-l prindă şi o să-l mănânce.

Se pitulează, apoi sare, îşi scoate ghearele, se repede, hop, i-a scăpat, mingea se rostogoleşte în tufiş, hârciogul a fugit, nu mai e, unde o fi dispărut? Îl adulmecă, îi simte mirosul, aleargă, se târăşte, nu scapi, miaună şi mârâie, acuşi o să-l prindă, acuşi o să pună laba pe el.

Deja îl vede, acolo e, repede, trebuie să-l prindă înainte să dispară în gaură, chiar e o gaură acolo, nu,

nu-i o gaură, e o scorbură, nu, e ceva mai mare, o cutie mare de lemn, o ladă.

Mingea se loveşte cu un zgomot sec de ladă, apoi sare direct între ghearele lui Matyi, gata, l-a prins, hârâie, scoate un mieunat strident, o să-l sfârtece, o să-l mănânce, cărniţă bună de hârciog, mniam-mniam.

Mai miaună o dată şi atunci dinspre ladă îi răspunde un alt mieunat.

Cu mingea în mână, Matyi se ridică în picioare, acum nu mai e motan. Se uită la ladă. Lada e destul de mare, e făcută din scânduri bătute în cuie, Matyi observă o fantă între scânduri, se vede prin ea interiorul lăzii. În ladă e motanul, acelaşi motan tărcat pe care-l văzuse duminica trecută vânând şoareci. Miaună şi râcâie cu putere scândura.

Stai c-o să-ţi dau drumul, zice Matyi. Studiază lada, căutând s-o deschidă. A găsit, uşa e o trapă de fier pe latura mai scurtă a lăzii. Matyi se uită, nu-şi dă seama cum s-ar putea deschide. Ar trebui ridicată cumva, dar n-ai de unde s-o apuci. Într-o parte are o crăpătură, însă nu îndrăzneşte să-şi bage degetul pe-acolo, de teamă să nu-l zgârie pisica. Aşteaptă că mă întorc, zice, se duce la păr, ridică de sub el o creangă căzută pe jos, se întoarce, am şi venit, zice, bagă creanga în crăpătură. Apasă, împinge, uşa nu se deschide, creanga pârâie, o să se rupă. Îşi dă seama care-i baiul, în partea de jos a trapei e un zăvor mic, nu-l observase până acum, îl apucă, trage de el. Trapa se clinteşte puţin, dar tot nu se

deschide, ceva o ține pe dinăuntru, gata, a văzut, sunt două arcuri mari, smucește trapa, arcurile scârțâie, pisica miaună, nu-ți fie frică, zice, nu te teme, o să te eliberez imediat.

Ce faci, măi? întreabă o voce supărată. Vocea Bunicului. Matyi tresare, lasă trapa, ridică privirea, în fața lui stă Bunicu', în mână are un sac de culoare gri. Vreau să-i dau drumul bietei pisicuțe, zice Matyi. Asta ar mai lipsi, zice Bunicu', se lasă pe vine, trage sacul peste ladă, apoi, ținând-o de cele două laturi, o scutură, pisica miaună foarte tare, cu o mână Bunicu' pune lada jos, cu cealaltă ține sacul, sacul se zbate și se umflă și miaună, Bunicu' strânge gura sacului, scoate o sfoară din buzunar, leagă sacul.

Matyi stă, se uită la sac. Dă-i drumul, zice, dă-i drumul, strigă.

Bunicu' scutură din cap. Asta ar mai lipsi, zice iar. Asta ar mai lipsi, ca și ăsta să mi se cace aici, în grădină, în iarbă.

Matyi se uită la sac, acuși o să-l apuce plânsul, dă-i drumul, strigă iar, vreau să-i dai drumul imediat!

Bunicu' se uită la el, ce-i cu tonul ăsta, întreabă, cum vorbești cu mine, mă? Drept cine te crezi? Și tu ești ca tac-tu, ăla era atât de prost, încât la doi ani voia să mănânce căcatul de mâță, am ieșit în grădină și am văzut cum strângea căcatul în mână, și acum mi se întoarce stomacul pe dos când îmi amintesc.

Matyi se uită în jos, la ladă, o rază de soare intră prin crăpătură. Nu-i adevărat, zice, înfrânându-şi plânsul.

Ba e adevărat, zice Bunicu'.

Matyi înghite în sec, e greu să înghiţi în sec, îl doare gura, îl doare şi gâtul. Se uită la sac. Ce-o să faci cu el? întreabă.

Nimic, zice Bunicu', îl iau şi-l duc la Facultatea de Medicină. Acolo, în pivniţă, e un crematoriu, acolo o să-l ardă.

Matyi se repede să-l lovească cu creanga de păr, Bunicu' prinde capătul crengii, i-o smulge din mână, o azvârle cât colo. Cine te crezi? strigă, întinzând mâna după Matyi, dar nu-l poate prinde. Matyi i se strecoară pe sub braţe. O să te zic, strigă, o să te zic lui Tata! Începe să alerge spre casă.

Bunicu' nu se ia după el, rămâne în picioare sub cireş, cu sacul în mână, de acolo strigă. Focul e foarte fierbinte, n-o să simtă nimic, asta-i strigă.

Matyi se opreşte, se uită la Bunicu'. Nu-i adevărat, strigă el. Între timp se gândeşte că Tata doarme, doarme foarte-foarte adânc, nu va reuşi să-l trezească.

Moștenirea

(Zahărul ursului)

Multă vreme nu mă ating de secretarul tatei. A trecut o lună de la înmormântare și tot n-o fac. Apoi, deodată, nu mai rezist. Mă duc la el în cameră, iau cheia de unde a ținut-o mereu, sub perna mică. Se răsucește ușor în broască, ușa secretarului nu scârțâie. Sunt trei polițe, cea de jos e goală, pe cea mijlocie, o ceașcă de ceai din porțelan chinezesc, pictată cu motive cu flori de portocal, toarta-i ruptă, lipite de fund, frunze uscate de ceai. Pe raftul de sus, o muzicuță prăfuită, lângă ea, o pungă de hârtie. Îmi trec degetul mare peste orificiile muzicuței, dar n-o iau în mână, apuc în schimb punga de hârtie. O desfac, e plină cu niște suluri mici, turtite și negre, sunt bomboane făcute dintr-un extract de lemn-dulce și ulei de anason, zahărul ursului le zice. Sunt lipite între ele, dar reușesc să smulg una. O bag în gură, e prăfuită și amară, îmi trec limba peste suprafața ei zimțată și aspră. Apăs bomboana de cerul-gurii, gustul mi se prelinge pe gâtlej. Mi se face greață, o scuip în palmă. Un sul mic, negru și lucios, îmi vine să-l iau și să-l arunc. Îmi imaginez

cum mi s-ar strecura lunecos printre degete. Nu-l ating. Ţinându-mi palma întinsă ca pe o tavă, intru în baie, încep să-l usuc îndelung cu uscătorul de păr, suflu aerul cald dintr-o parte, pielea mi se înroşeşte, mi se înfierbântă, mă doare. Încet-încet, bomboana devine mată, se întăreşte. Aştept să se răcească, o duc înapoi în cameră, o pun înapoi în pungă, pun punga înapoi pe raft. Închid secretarul, îl încui, pun cheia la loc. Ies din cameră, îmi frec palma de pantaloni, îmi vine în minte recipientul cu cremă de mâini al tatei, folia de staniol de sub capac, pe jumătate ridicată, crema albă de sub ea.

(Briciul)

Cutia cu ustensilele de bărbierit ale tatei o găsesc în cămară la două luni după înmormântare. Este pe raftul cel mai de sus, împinsă la perete, o cutie de tablă în care odinioară fuseseră biscuiţi. E prăfuită, de mult n-a mai deschis-o nimeni. O deschid. Un săpun învelit în hârtie cerată, un brici închis, cu mâner de os, un pămătuf din păr de bursuc, suportul de porţelan e crăpat, o curea lungă din piele, strânsă colac, pentru ascuţit briciul.

Pe dosul capacului, o fotografie alb-negru cu marginile zimţate, e tata bărbierindu-se. Nu ştiu când a fost făcută, eu nu l-am văzut niciodată pe tata fără barbă.

Îi privesc îndelung chipul.

Mă duc în baie, iau cu mine un bol de plastic. Torn apă în el, înmoi săpunul, fac spumă. Din pămătuf cad

fire de păr albe şi negre, se amestecă cu spuma. Nu-mi pasă, lipesc cu un pic de spumă fotografia tatei de oglindă.

Îmi privesc îndelung chipul.

Apuc mânerul gălbejit de os, deschid briciul, îi încerc tăişul cu unghia, e ascuţit. Umezesc cureaua, trec de mai multe ori briciul peste ea, nu ştiu dacă e bine cum o fac.

Termin, mă dau cu spumă pe faţă. Mă uit la fotografie, la degetele tatei de pe mânerul briciului, ridic briciul, îmi ating gâtul cu tăişul lamei, dungă subţire şi rece pe piele. Mă uit la faţa mea, la spuma albă, mă gândesc la tata, la cum i-am pieptănat barba pentru ultima oară.

Oftez, îndepărtez briciul de gât, îl lipesc de obraz, încerc să-l ţin ca tata în fotografie.

Nu reuşesc să-l ţin întocmai.

Scutur spuma de pe brici, îl pun sub jetul de apă, îi spăl lama îndelung.

Între timp fotografia tatei alunecă în jos pe luciul oglinzii, lăsând în urmă o dâră subţire de spumă. Ştiu că acuşi o să cadă în chiuvetă.

(Mapa)

Mapa o găsesc la o jumătate de an după moartea tatei.

Din pură întâmplare.

E după-amiază târziu, razele soarelui luminează fotoliul lui preferat. Mi-l aduc aminte cum stătea în el, cu una din cărţile lui franţuzeşti preferate pe genunchi. Mă

duc acolo, mângâi braţul curbat, din lemn de nuc, al fotoliului.

Brusc, mă aşez. N-am mai stat niciodată în fotoliul tatei. E comod.

Mă las pe spate, îmi întorc faţa către soare.

Închid ochii, întorc încet capul, simt cum soarele îmi încălzeşte pielea.

În nări am mirosul săpunului de bărbierit al tatei, îl simt foarte clar.

Deschid ochii, mă îndrept de spate.

Perna de piele de pe şezutul fotoliului alunecă într-o parte, simt o apăsare sub coapse.

Mă ridic în picioare, văd ceva ivindu-se de sub pernă.

Ridic perna, sub ea e o mapă de carton, genul ăla cu coperte legate cu panglici late şi albe.

Iau mapa, aranjez perna, mă aşez. Înainte de a dezlega panglicile, o cercetez, pe cartonul cafeniu nu scrie nimic.

Mă las pe spate, desfac nodurile.

În mapă, o grămadă de desene în cărbune. Case, porţi, detalii de străzi, un oraş necunoscut. Un turn de biserică, un model de pe un capac de canal, o fereastră cu jaluzelele pe jumătate trase.

Desenele sunt exacte.

Recunosc oraşul natal al tatei după biserică, aceeaşi care apare şi în fotografia de nuntă a bunicilor mei.

N-am fost niciodată în oraşul ăla.

Nu l-am văzut niciodată pe tata desenând.

Răsfoiesc din nou desenele, hârtia are un iz vag de mucegai, de parcă odată, demult, ar fi fost umedă.

Una din foi alunecă, încerc cu o mână să trag mapa la loc. Mişcarea este prea bruscă, îmi izbesc cotul de braţul de lemn al fotoliului, mă lovesc foarte tare.

O durere ascuţită se propagă de-a lungul celor două oase ale braţului, ajunge în palmă, mă face să scap mapa din mână.

Mapa se desface în două, foile zboară prin aer, aterizează în cerc în jurul fotoliului, acoperind podeaua.

Braţul încă mă mai doare atât de tare, încât îmi vine să râd. Mă ţin cu cealaltă mână de cot, pe sub piele continuă să se propage pulsaţia electrică fierbinte.

Râd, mă uit la desenele de pe jos, în lumina puternică şi tăioasă liniile par foarte negre, ceea ce pare să amplifice izul de mucegai care emană din foi.

Îl inhalez, mă las pe spate, îmi întorc faţa spre soare cu gestul bine-cunoscut al tatei.

(Porumbelul)

Pe perete, deasupra patului tatei, e un porumbel împăiat ce stă pe o creangă, îi ating penele, sunt prăfuite. Are ochi negri, de sticlă, cât un bob de mazăre, e urât.

Patul tatei e înalt şi îngust, pare incomod. N-am stat niciodată în el. Pe salteaua cu husă de catifea maro, o adâncitură, amintirea spinării tatei.

Mă descalţ, îmi scot pantalonii, mă bag în pat. Scârţâie sub mine.

Patul e incomod, simt scândurile chiar şi prin saltea. Mă culc pe-o parte, îmi îndoi genunchii, mă ghemuiesc, îmi pun perna mică sub cap.

Mă ridic în şezut, iau pătura de lână ce stă împăturită la capătul patului, mă gândesc că ultima dată a fost împăturită de tata, o scutur, pătura se desface, o trag peste mine, mă culc la loc.

Pătura e caldă, emană un miros acrişor de lână.

Închid ochii.

Tata dormea întotdeauna cu veioza aprinsă. Şi ziua, şi noaptea. Cu lumina bătându-i în ochi.

Întind mâna cu ochii închişi, dibui cablul veiozei. Îl apuc, degetele urcă pe el tatonând, dau de întrerupător.

Apăs.

Lumini verzi, portocalii şi roşii îmi explodează dinapoia pleoapelor.

Stau nemişcat, simt căldura lămpii pe ochi.

După-amiezile tata dormea, sugând întotdeauna bomboane acrişoare.

Bag mâna sub pernă, caut punga de hârtie cafenie.

Bag mâna în pungă, bomboanele s-au lipit între ele, reuşesc cu două degete să desprind una.

O pun în gură, încep s-o sug, bomboana mi se ciocneşte de dinţi, simt cum asprimea-i lipicioasă se topeşte, devenind o netezime solidă pe limbă.

Are gust de zmeură, e greţoasă.

Stau culcat, întind piciorul, talpa mi se lipeşte de tăblia patului, patul se balansează scârţâind şi pârâind, mă tem că se rupe sub mine.

Mă gândesc că aşa a dormit tata în fiecare după-amiază şi în fiecare noapte.

E imposibil să dormi aşa.

Strâng pleoapele mai tare. Stau întins, nemişcat.

Nu ştiu cât timp a trecut.

Ridic mâna, sting lampa. Deschid ochii, ridic privirea.

Deasupra mea, porumbelul, deasupra porumbelului, pe tavan, pulsează lumini colorate ce se estompează în nuanţe de gri şi albastru. Tavanul pare un cer înnorat, casa porumbelului. Mă uit, încerc să nu clipesc, când ochii mi se umplu de lacrimi, pe cer norii se pornesc să plutească încet, ca mânaţi de un zefir.

(Termometrul)

Caietul de limbă rusă al tatei îl găsesc la zece ani după moartea sa. E în geanta lui de medic, sub stetoscopul vechi şi celelalte ustensile medicale nefolosite de o veşnicie. Îmi aduc aminte că în geanta aia trebuie să existe şi un termometru vechi, îl şi găsesc, e într-un toc de carton roşu, scorojit, coloana îngustă de mercur din interior e întreruptă în vreo trei locuri, scutur termometrul, mi-l vâr sub braţ.

Geanta tatei miroase a palincă de anason şi a dezinfectant şi a săpun, un miros de vechi, de prăfuit, pe care-l iubesc. Îmi aduc aminte cum, copil fiind, tata m-a pus odată să-mi ascult bătăile inimii, scot stetoscopul din

geantă, mi-l fixez în urechi, e rece, senzația e aceeași ca atunci, în copilărie, vâr partea cu diafragma sub halat, mi-o apăs pe inimă.

Îmi ascult bătăile inimii, privirea îmi cade în interiorul genții, în căptușeala de postav observ o ruptură, văd cotorul unui caiet, trag de el, îl scot din căptușeală.

E un caiet vechi, pe el scrie *jurnal*.

În prima clipă îmi spun că n-o să-l deschid, n-o să mă uit în el, o să-l pun frumușel la loc, însă nu rezist. Îl deschid, încep să-l răsfoiesc.

Pe prima pagină, o dată, chiar și fără să fac calcule, știu că tata avea atunci vreo cinșpe ani, data e tăiată cu o linie, sub ea, o coloană de cuvinte scrise cu litere chirilice, alături, traducerea. Deși n-am văzut niciodată scrisul de mână din tinerețe al tatei, îl recunosc.

Nu știu ca tata să fi cunoscut limba rusă, nici s-o fi învățat.

Citesc cuvintele din coloană, încerc să le ghicesc înțelesul, habar n-am. După șapte-opt pagini, cuvintele se termină, pe pagina următoare, sus, o propoziție scrisă în maghiară: „Fără plopi înfrunziți, viața nu valorează nimic"

Cunosc bine propoziția asta, e destul s-o citesc, că și aud vocea tatei, o repeta adesea.

Sub propoziția asta, altele rusești, mai bine zis multiple variante ale aceleiași propoziții, cu unele cuvinte șterse, corectate.

Precis a vrut s-o traducă în rusește. Sau cel puțin a încercat.

Întorc foaia, textul continuă pe toată pagina, cu alte şi alte variante, apoi, pe pagina următoare, doar o singură propoziţie, probabil rezultatul final, dar e tăiată cu o linie groasă şi neagră. Chiar dacă aş şti ruseşte, n-aş putea s-o citesc.

Aici o fi renunţat, îmi zic, dau să închid caietul, dintre file cade o fotografie veche, văd o adolescentă zâmbind speriată, cu părul împletit într-o singură coadă groasă, petrecută în faţă, peste umăru-i stâng, pe bluza ei albă, la capătul cozii, o fundă mare şi neagră.

Ridic fotografia, o pun înapoi între filele caietului, vâr caietul la loc acolo unde l-am găsit.

Scot termometrul de sub braţ, coloana de mercur e intactă, arată treizeci şi şapte cu doi. Asta încă nu-i febră, nu-i decât o amărâtă de stare subfebrilă.

Tabla magică

Instituția e sus, printre munți. De îndată ce cobor din tren, știu deja că haina mea de vară e prea subțire, trebuia să-mi fi luat totuși paltonul lung.

Mă gândesc la fratele meu mai mare. Fratele meu mai mare s-a spânzurat acum trei luni. Aici, printre zidurile instituției. La rugămintea mea, a fost înmormântat în cimitirul celui mai apropiat sat. N-am fost la înmormântare.

Acum iată-mă totuși aici. De la gară mai am de mers un kilometru și jumătate, n-au trimis pe nimeni să mă aștepte. Clădirea e neverosimil de mare, inițial a fost o fabrică de armament, poarta de fier, masivă și neagră, se vede de departe, când ajung acolo, încă mi-e frig.

Soneria nu se aude, o apăs îndelung, într-un târziu poarta se pune în mișcare, lunecând împiedicat și scârțâit pe șina ruginită.

În spatele porții, un portar se holbează la mine cu ochi apoși. Îi spun numele doctoriței de la care am primit scrisoarea, el se dă la o parte fără să scoată o vorbă, îmi face semn cu capul că pot să intru. Când trec pe lângă el, strigă după mine: pe ușa verde de fier, apoi drept înainte pe coridor, iar acolo să aștept.

Coridorul e luminos, păşesc pe lângă un şir de ferestre cu zăbrele, iar mi-e frig.

Ajung într-un soi de sală de aşteptare, o hală fără ferestre, înaltă de cel puţin şase metri, spaţiul e inundat de lumina albă, scânteietoare, a neoanelor ce atârnă din tavan. Din cauza măsuţei încărcate cu grămezi de reviste vechi şi a fotoliilor ponosite de piele, spaţiul îmi dă o senzaţie acută de apăsare, de ecou.

Mă gândesc la fratele meu. Cum s-o fi simţit el în locul ăsta. Nu ştiu nimic despre el. De când a ajuns aici, nimic. Asta a fost acum vreo doisprezece ani. Atunci avea treizeci şi şapte. L-au adus la două săptămâni după ziua lui. A fost pictor. Majoritatea ultimelor tablouri ale lui din perioada figurativă reprezintă clădiri pustii, părăsite sau în prag de demolare. Hale, ateliere de reparaţii, depozite, cisterne, clădiri de birouri niciodată date în folosinţă, cazărmi, buncăre, gări dezafectate. Spaţii ample şi reci, foarte rar figuri umane, de cele mai multe ori văzute din spate. O dată a declarat că voia să prindă momentul dinaintea dezastrului, acea ultimă secundă când totul e încă întreg, înainte de pornirea buldozerelor sau a declanşării exploziei care va nimici clădirea. Îmi vine-n minte că acum câteva zile a scris în ziar că şi această instituţie se va închide, va fi închisă şi apoi demolată.

Mă opresc lângă măsuţă, vreau să-mi aşez geanta pe ea. Măsuţa se înclină, e cât pe ce să cadă, abia atunci observ că-i lipseşte un picior. Geanta mătură de pe masă

o revistă, dar o prind la timp, nu cade. E o revistă de modă voluminoasă, când o iau în mână, se deschide, pe paginile lucioase o femeie se întinde lasciv, sprijinindu-se de un violoncel de culoarea chihlimbarului, rochia-i mulată pe trup dă impresia că e înfăşurată în bandaje, culoarea verde-pal îi face pielea foarte albă, părul tuns periuţă îi e roşu ca flacăra. Imprimeul rochiei e un text lung, scris de mână, nu pot să-l citesc. Închid revista, o trântesc pe masă, masa se dezechilibrează, mă duce cu gândul la arcul coapselor femeii, nu vreau să-l ţin minte.

Fratele meu a fost descoperit la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Până la douăzeci şi opt de ani şi-a vândut în avans toate tablourile şi celelalte creaţii artistice pe care urma să le realizeze până la sfârşitul vieţii. La treizeci şi trei de ani lăsase deja în urmă trei perioade artistice radical diferite şi două neveste. În acel an, chiar de ziua lui, a anunţat că nu va mai picta niciodată. La început toată lumea a fost disperată, însă cum preţul, oricum ridicat, al tablourilor sale a început să urce vertiginos, spiritele s-au mai potolit. La treizeci şi cinci de ani tot nu picta. Atunci prietenii lui galerişti s-au gândit să-i facă o expoziţie care să cuprindă opera lui integrală. N-aş fi crezut că va fi de acord, dar se pare că ideea l-a bucurat. S-a dedicat organizării. A ales ca amplasament o remiză de tramvaie în prag de demolare. Bineînţeles că a trebuit renovată un pic pentru expoziţie. A costat o avere. Fratele meu a insistat să-i fie adunate acolo toate tablourile. Organizarea a însemnat o muncă titanică.

Proiectul era cât pe ce să eşueze din cauza primei de asigurare, dar până la urmă o importantă firmă de consultanţă în tranzacţii bursiere a oferit o sponsorizare.

În ultima clipă fratele meu s-a certat cu organizatorul expoziţiei, care până atunci îi fusese cel mai bun prieten. În seara dinaintea vernisajului a făcut un scandal monstru. Tablourile erau deja pe pereţi, urmau să sosească oaspeţii într-o vizită preliminară, însă fratele meu i-a gonit printre urlete, zicându-le că trebuie să rearanjeze totul. I-a trimis pe toţi acasă şi şi-a petrecut noaptea acolo, singur, printre tablourile lui. Pe unele nu le mai văzuse de peste douăzeci şi cinci de ani. În zorii acelei zile m-a sunat pe mine, atunci nu ştiam că-i el, pentru că n-a scos o vorbă, în receptor se auzea doar un gâfâit, alo, alo, am zis eu de câteva ori, apoi am închis.

În spatele meu uşa zăbrelită se deschide cu zgomot şi în încăpere intră o femeie. Când mă vede, rămâne stupefiată. Sunt cu trei ani mai tânăr decât fratele meu, dar semănam foarte mult.

Mă prezint, la auzul vocii mele, femeia pare şi mai încurcată, îşi aranjează părul blond, strâns într-un coc înalt. Are un chip frumos. Roşeşte puţin. Nu ştiu din ce motiv. Vreau să-i spun de ce am venit, dar între timp, revenindu-şi, ea mă întrerupe.

— Eu v-am scris, zice. Eram gata-gata să cred că n-o să mai veniţi.

Nu mă scuz. M-am hotărât greu să vin. Nu mă aveam bine cu fratele meu.

— Haideți, zice doctorița, o s-o iau eu înainte.

Se răsucește pe călcâie și pornește.

O urmez, fusta strâmtă îi pune în evidență rotunjimea feselor, se vede și pe sub halatul alb pe care îl poartă. Nu pot să nu mă uit. Nici nu vreau. Tocurile pantofilor îi țăcăne pe pardoseala de piatră, ajungem într-o curte, acolo, arbuști piperniciți în ciubere, în jurul lor betonul e crăpat, un zid acoperit de iederă, lângă el, un autotun, năpădit și el de iederă. Mai sunt și vreo trei-patru bănci, femeia se oprește lângă una dintre ele.

— Ăsta era locul preferat al fratelui dumneavoastră, zice.

Degetele ei mângâie curbura rezemătorii de brațe din fier forjat. Observ că pe degetul mic poartă un inel de argint cu piatră verde.

Mă apropii de bancă, mă așez. De acolo se vede zidul acoperit de iederă și un altul cenușiu, un șir de ferestre cu zăbrele și plasă de sârmă, un horn, o pată de cer.

— Nu știu ce i-a plăcut aici, zic eu. De fapt nu l-am cunoscut prea bine pe fratele meu.

Femeia se așază lângă mine.

— Nimeni nu l-a cunoscut bine.

Rămâne tăcută, cu fața întoarsă spre soarele palid.

— Aici soarele luminează cea mai mare parte din zi, zice ea. Fratelui dumneavoastră îi plăcea la soare.

— Da? o întreb. El v-a spus asta?

Femeia ridică din umeri, observ că, în loc de agrafă, are părul prins cu o pensulă, pămătuful are culoarea mierii, la fel ca părul ei.

— De ce m-ați chemat aici? o întreb brusc, mirat eu însumi de tonul iritat al vocii mele.

— Știați că în cei aproape unsprezece ani petrecuți aici fratele dumneavoastră n-a rostit nici un cuvânt? mă întreabă.

— Nu mă miră, îi spun. A fost dintotdeauna încăpățânat. Încă din copilărie.

Femeia dă din cap.

— Nu numai că nu vorbea, dar nu comunica în nici un fel. Nici măcar în scris. Avea o fire foarte închisă. Acum trei ani, când am ajuns eu aici, tocmai urma să înceapă un tratament medicamentos dur.

Își duce mâna la păr, o șuviță i-a scăpat din coc, și-o trece printre degete continuând să vorbească.

— Nu știam nimic despre el, nu eu trebuia să mă ocup de cazul lui. N-avea nici o legătură cu domeniul meu de cercetare. Am aflat de el doar pentru că șeful, profesorul, l-a pomenit ca pe o ciudățenie. Însă cum fratele dumneavoastră stătea întotdeauna în locul ăsta, iar eu îl vedeam mereu prin fereastră, încetul cu încetul mi-a trezit interesul. Aprobarea medicației s-a tărăgănat, tratamentul s-a tot amânat. Apoi l-am văzut o dată desenând cu degetul în praf, desena, apoi ștergea imediat. M-am dus lângă el, am așteptat s-o facă din nou, însă nu a făcut-o. Doar stătea așa, cu privirea în pământ. Deodată a ridicat capul și m-a privit. A fost ca o străfulgerare, însă în acea singură clipă am văzut în ochii lui o tristețe atât de intensă, cum nu mai văzusem niciodată la nimeni. De-a dreptul ireală.

Femeia tace, îmi vine-n minte chipul fratelui meu, îi văd ochii, văd furia din ochii lui. Credeam că i-am uitat chipul de mult, totuşi iată-l înaintea ochilor minţii. Scutur din cap.

Femeia continuă să vorbească:

— I-am dat o tablă magică, ştiţi, una din aia pentru copii, magnetică. Se desenează pe ea, apoi se poate şterge. Nu voia nici măcar s-o atingă. Atunci pur şi simplu i-am pus-o în mână şi până la urmă a acceptat-o. A purtat-o cu el multă vreme, dar nu l-am văzut folosind-o, apoi l-am observat o dată stând aici şi desenând. Desena, ştergea, desena, iar ştergea. Am vrut să văd ce face. Credeam că dacă mă vede, o s-o ascundă de mine, însă nu a ascuns-o. La început am crezut că nici nu observase că stau acolo, că mă ignoră, dar apoi am văzut că pe mine mă desena, chipul meu îl schiţa pe tablă.

Tace, îşi frământă buzele.

— Era un desen foarte bun, exact şi necruţător. Fratele dumneavoastră a întors tabla spre mine şi m-a privit. Ştiam că de data asta nu-i o închipuire, că se uită într-adevăr la mine. Chipul meu era acolo, pe tablă, m-a desenat din câteva mişcări cu toate fricile şi toate dorinţele mele, cu severitatea mea autoimpusă, prin care am încercat toată viaţa să-mi ascund nesiguranţa şi ezitările, cu tot ce sunt eu – totul era acolo. Eram urâtă şi, totodată, frumoasă.

Intervin:

— Dumneata te-ai îndrăgostit de fratele meu.

Doctorița scutură din cap:

— Să nu vă preocupe asta acum. Fratele dumneavoastră mi-a pus tabla în față, s-a uitat la mine, apoi la ștergătoare, știți, bucata aia stupidă de plastic de care trebuie să tragi ca să se șteargă desenul, era albastră și în formă de delfin, știam că trebuie să decid, că am o singură secundă la dispoziție pentru a decide totul.

O întrerup din nou:

— Fratele meu se pricepea foarte bine să-i șantajeze pe cei pe care-i iubea.

Vreau ca vocea mea să fie rece și seacă, vreau să fâșâie aspru, ca hârtia de ziar când o mototolești. Am în minte chipul adolescentin al fratelui meu, are cinșpe ani, eu, doișpe, fratele meu stă ghemuit pe pervazul ferestrei din camera noastră, în spatele lui, întunericul de zece etaje, eu nu-l iubesc, îmi spune, degeaba sunt fratele lui, nu-l iubesc, sunt prea laș ca să iubesc, dacă l-aș iubi cu adevărat, i-aș îndeplini rugămintea, dar n-am s-o fac, pentru că sunt laș, de aceea el o să se lase pe spate și o să se arunce în beznă, o să numere până la trei, până atunci am timp să mă decid, și să pricep că pentru mine o face, vrea să fiu și eu curajos ca el, începe să numere, unu, zice, eu mă uit la birou, acolo sunt blocurile lui de desen, lângă ele, jumătățile de lamă cu care obișnuia să-și răzuiască desenele de pe hârtie, doi, zice, mă răstesc la el să înceteze, stau lângă masă, țin în mână una dintre lame, asta ai vrut, îi strig, încep să-mi crestez partea interioară a antebrațului, o dată, de două ori, de multe

ori. Fratele meu se dă jos de pe pervaz. Fratele meu zâmbește.

Știu că și doctorița are în fața ochilor chipul fratelui meu, vorbește despre delfinul albastru, cum l-a apucat și l-a smucit, ștergându-și chipul de pe tablă. Cum a devenit cu totul a lui. Cum l-a vindecat. Cum l-a scos din singurătatea în care se izolase de atâta vreme.

Nu vreau să aud, vreau s-o ignor. Nu trebuia să vin aici.

Doctorița zice că vrea să-mi arate ceva.

Ne ridicăm, păşim pe pietrişul din curte.

Fratele meu n-a mai făcut expoziția. În noaptea aia și-a distrus toate lucrările. Le-a așezat pe toate pe șinele de tramvai, le-a stropit cu benzină și le-a dat foc. Mare minune că n-a ars și remiza. Dimineața a fost găsit acolo, ciucit dinaintea pereților înnegriți de funingine, uitându-se la pânzele carbonizate. N-a răspuns la nici o întrebare, n-a mai scos niciodată o vorbă. Pe unul din pereți s-au găsit trei cuvinte scrise cu cărbune, a fost singura lui explicație. Bucata aia de perete e păstrată undeva într-un muzeu din New York. Singura lui lucrare rămasă. Trei cuvinte scrise cu cărbune. *Nimic nu-i valabil.*

Doctorița deschide o ușă de fier. Știu ce se află dincolo de ea.

Sala e foarte mare, toți pereții sunt ticsiți cu desenele fratelui meu. Nuduri, trupuri înlănțuite, ultima clipă înaintea Judecății de Apoi. Îmi recunosc chipul, recunosc chipurile părinților și prietenilor noștri. Recunosc fundul doctoriței. Peste desene, aceleași trei cuvinte mâzgălite cu cărbune, repetate de zece, de o sută, de o mie de ori.

Doctorița spune că fratele meu a făcut totul în două luni. Nimeni n-a văzut asta, nimeni nu știe de asta, numai ea și cu mine. I-a promis fratelui meu că o să văruiască pereții. Că o să distrugă desenele. I-a promis și o să se țină de cuvânt. A vrut numai să le văd și eu. Se uită la mine, așteaptă să zic ceva. După privirea ei îmi dau seama că, deși la mine se uită, de văzut îl vede pe fratele meu.

Fac stânga-mprejur, ies din sală, simt un junghi în antebraț, îmi apăs pe el cealaltă mână, durerea iradiază prin țesătura hainei și a cămășii. Îl văd pe fratele meu, își lipește palma pe antebrațul meu, încercând să oprească sângerarea, e-n regulă, e-n regulă, zice, nu, nu sunt laș, însă data viitoare să nu tai pe lat, ci pe lung și mai adânc, mult mai adânc.

Doctorița strigă în urma mea, mă întreabă ceva. Ce să facă ea acum.

Nu întorc capul, îi strig peste umăr:

— Faceți ce vreți.

Cuprins

Arcuşul de fier 7
Cry me a river 14
Periuţa 29
Supă de pui 47
Hevimetal 57
Limón con sal 70
Boxe 81
Puerta del Sol 87
Drăcovenii 107
Extra brut 119
Karcsika 123
ВЫ ВЫЕЗЖАЕТЕ ИЗ АМЕРИКАНСКОГО СЕКТОРА 137
Gheaţă 147
Skanderbeg, Paris, femeia despuiată 149
Joacă ursul 157
Vals 165
Sistemul şi duşmanii săi 173
Rendez-vous postuman 187
Séance 193
Zero-zero-zero-zero-zero 204
Ultrasunet 208

Fotoliul cu urechi 212
Adrenalină 228
O, brad frumos 235
Față palidă 249
Ciorbă de pește 259
Salvare de date 265
Motanul 269
Moștenirea 274
Tabla magică 283

În seria ACTUAL

au mai apărut:

José Eduardo Agualusa – *Teoria generală a uitării*
Olga Tokarczuk – *Ultimele povestiri*
Irvine Welsh – *Artistul Begbie*
Arturo Pérez-Reverte – *Falcó*
Daniel Rondeau – *Mecanica haosului*
Bernhard Schlink – *Olga*
Simone van der Vlugt – *Albastrul din miez de noapte*
Négar Djavadi – *Dezorientală*
Jonathan Coe – *Numărul 11 sau Mărturii despre nebunie*
Nnedi Okorafor – *Cine se teme de moarte*
André Aciman – *Strigă-mă pe numele tău*
Ian McEwan – *Maşinării ca mine*
Daniel Mendelsohn – *O odisee*
Andrew Sean Greer – *Less*
Delphine de Vigan – *Legămintele*
Tayari Jones – *O căsnicie americană*
Elif Shafak – *Cele patruzeci de legi ale iubirii*
Rosa Ventrella – *Povestea unei familii perfecte*
Graeme Simsion – *Efectul Rosie*
Aslı Erdoğan – *Oraşul în mantie purpurie*
Olga Tokarczuk – *Poartă-ţi plugul peste oasele morţilor*
Sjón – *Din pântecul balenei*
Parinoush Saniee – *Cei rămaşi şi cei plecaţi*
Michael Ondaatje – *Lumina de veghe*
Olga Tokarczuk – *Călătoria oamenilor Cărţii*
Tracy Chevalier – *Un singur fir*
Anna Burns – *Lăptarul*
Linn Ullmann – *Nelinişte*
Mike McCormack – *Oase solare*

Yoko Tawada – *Ultimii copii din Tokio*
Paolo Cognetti – *Fără să ajungi vreodată în vârf*
David Grossman – *De mine viața și-a tot râs*
Kamila Shamsie – *Focul din casă*
Joan Silber – *Îmbunătățire*
Olga Tokarczuk – *Străveacul și alte vremi*
Morten Strøksnes – *Cartea mării*
Sean Penn – *Bob Honey care face și drege*
Andreï Makine – *Dincolo de frontiere*
Dolores Redondo – *Îți voi da toate acestea*
Paolo Giordano – *Devorarea cerului*
Donatella Di Pietrantonio – *Cea care se întoarce*
Chuck Palahniuk – *Ziua Ajustării*
Anna Gavalda – *Armura străpunsă*
Jean-Christophe Rufin – *Regele Zibeline în jurul lumii*
György Dragomán – *Corul leilor*

în pregătire:

Michel Bussi – *Legături de sânge*

www.polirom.ro

Redactor: Radu Pavel Gheo
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Vasilica Zevoi

Bun de tipar: august 2020. Apărut: 2020
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

crlprint®
start printing smart

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

GYÖRGY DRAGOMÁN este unul dintre cei mai apreciaţi şi mai traduşi scriitori maghiari contemporani. Născut în 1973 la Târgu Mureş, s-a stabilit în 1988 în Ungaria, împreună cu familia. A studiat filosofia şi literatura engleză la ELTE, în Budapesta, şi a lucrat la o teză de doctorat despre proza lui Samuel Beckett, traducând în acelaşi timp din operele lui Beckett, James Joyce, Ian McEwan şi Irvine Welsh. Dragomán a debutat în 2002, cu volumul *A pusztítás könyve* (*Cartea desfacerii*), care a primit premiul Bródy, urmat în 2003 de piesa de teatru *Nihil* şi în 2005 de romanul *A fehér király* (*Regele alb*; Polirom 2008, 2017), care a fost distins în Ungaria cu premiile Tibor Déry şi Sándor Márai şi a fost tradus în peste 30 de limbi, în prezent existând şi un proiect de ecranizare a cărţii în Marea Britanie. În 2011 lui György Dragomán i s-a acordat premiul literar Jan Michalski pentru acelaşi roman. În 2014 prozatorul a publicat romanul *Máglya* (*Rugul*; Polirom, 2015), care s-a bucurat de un succes instantaneu în Ungaria şi a fost preluat de edituri din Statele Unite, Olanda şi Germania, confirmând valoarea unui autor cu o viziune şi un stil ce au cucerit deja un public larg.

Coperta seriei: Radu Răileanu
Pe copertă:
© Alexander Sorokopud/Shutterstock.com;
© by Karen Roe/Flickr.com (colaj)

„Acest volum de proză scurtă este cu adevărat o carte a curajului, ce explorează posibilităţile confruntării. În dificila competiţie, protagoniştii sunt susţinuţi de muzică, fie ca solişti, fie ca simple voci din cor. Puterea muzicii îi ajută atât pe ei, cât şi pe cititori să creadă într-un happy-end."

Bárka

„Modul ingenios în care György Dragomán foloseşte forma narăţiunii scurte pentru a sonda abisurile psihicului uman este cu adevărat impresionant."

Süddeutsche Zeitung

„În noul său volum de proză scurtă, György Dragomán a ales să abordeze lucrurile dintr-o perspectivă ce aparţine îndeobşte copilului. Povestirile sale, uneori cu accente suprarealiste, trimit adesea la muzică şi la istoria României, iar structura frazelor este asemănătoare unor căderi de apă."

Deutschlandfunk

„*Corul leilor* este o carte a iertării, cu un lung şir de păcate şi poveştile din umbra lor, ce le justifică iertarea. E acolo povestea alcoolicului, a cleptomanului, a spărgătorului de bănci, a dependentului de muncă. Povestea omului. A unei lumi în care nu există decât adevăruri fundamentale şi în care toţi caută mântuirea."

Perspektíva

ISBN 978-973-46-8246-1

www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală

39.95